XI. évfolyam, 28. szám
1955. július 14.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Egy zenekar, és aki dirigálja

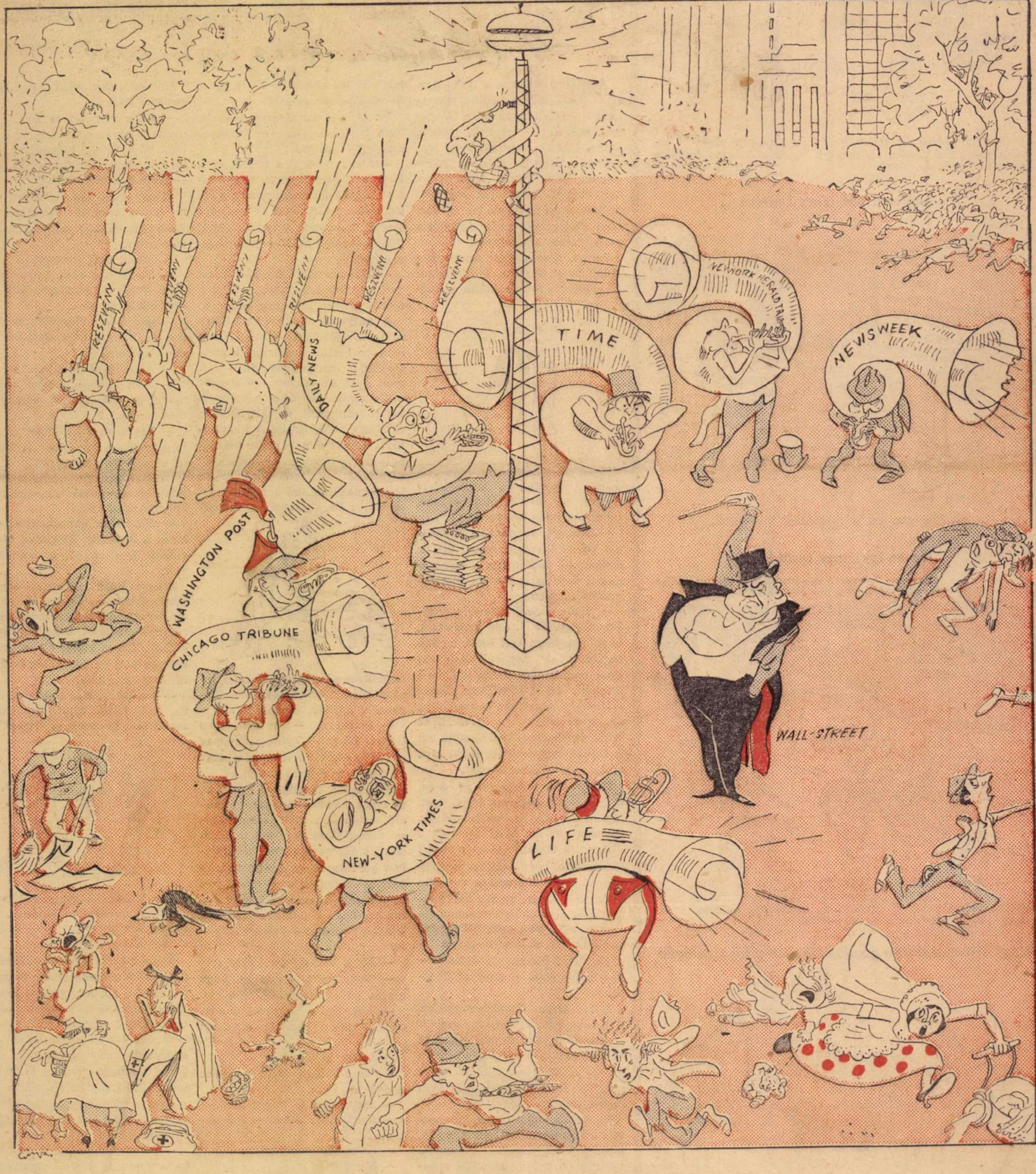
RÉSZVÉNY
RÉSZVÉNY
RÉSZVÉNY
RÉSZVÉNY
RÉSZVÉNY
RÉSZVÉNY
DAILY NEWS
TIME
NEWYORK HERALD TRI
NEWSWEEK
WASHINGTON POST
CHICAGO TRIBUNE
NEW-YORK TIMES
LIFE
WALL-STREET

– Mi ez a borzalmas hangzavar?
– Úgylátszik, hangulatot próbálnak kelteni a genfi tárgyalások előtt...

Ludas Matyi a nemesgulácsi gépállomáson

Kicsi a javítóműhely,
avagy
a szerelő problémája

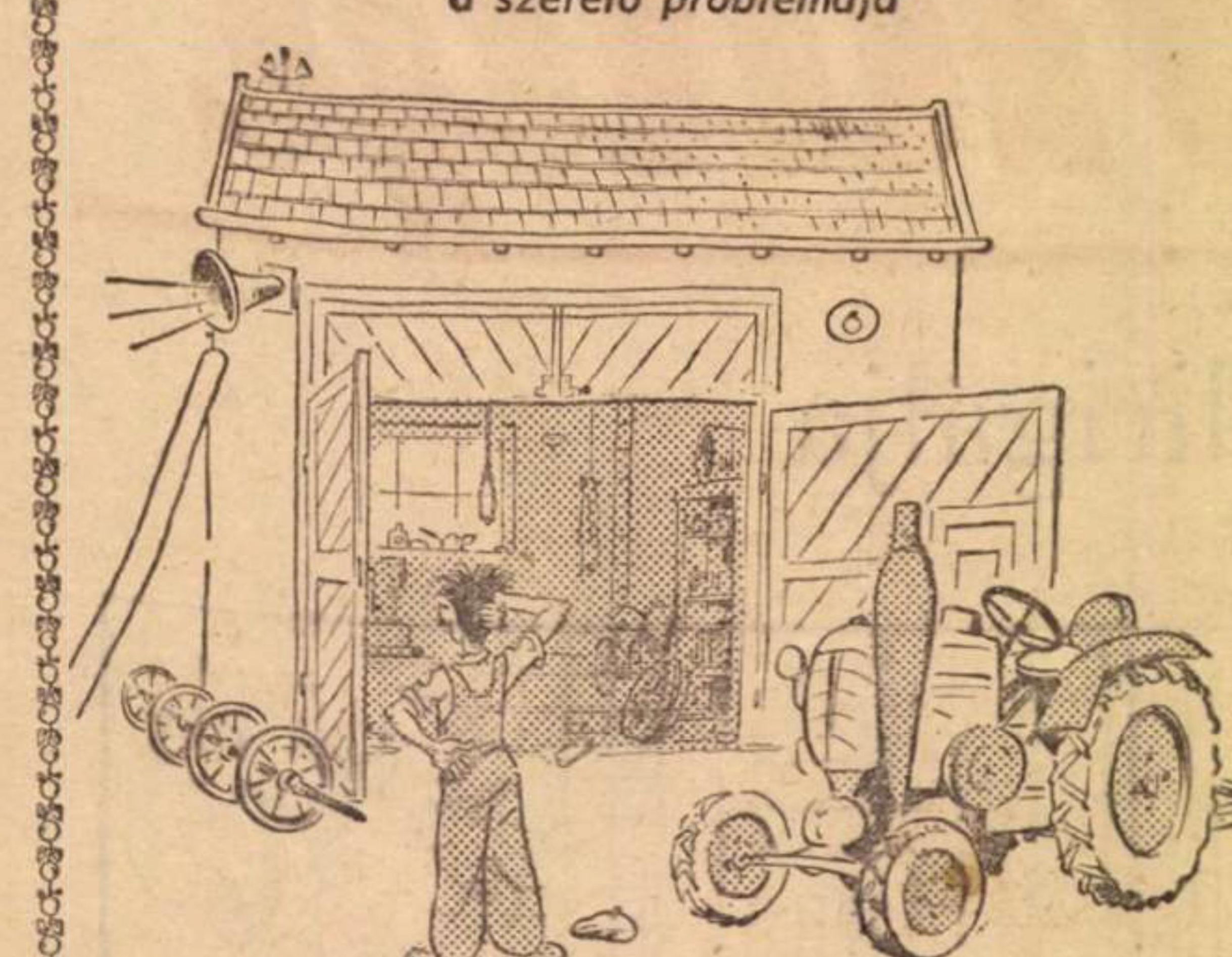

— Ha a traktort tolom be és én kint maradok: ki javítja meg? Ha viszont én megyek be és a traktort hagyom kint, mit javítsak meg?

A gépállomásnak nincs kerítése...

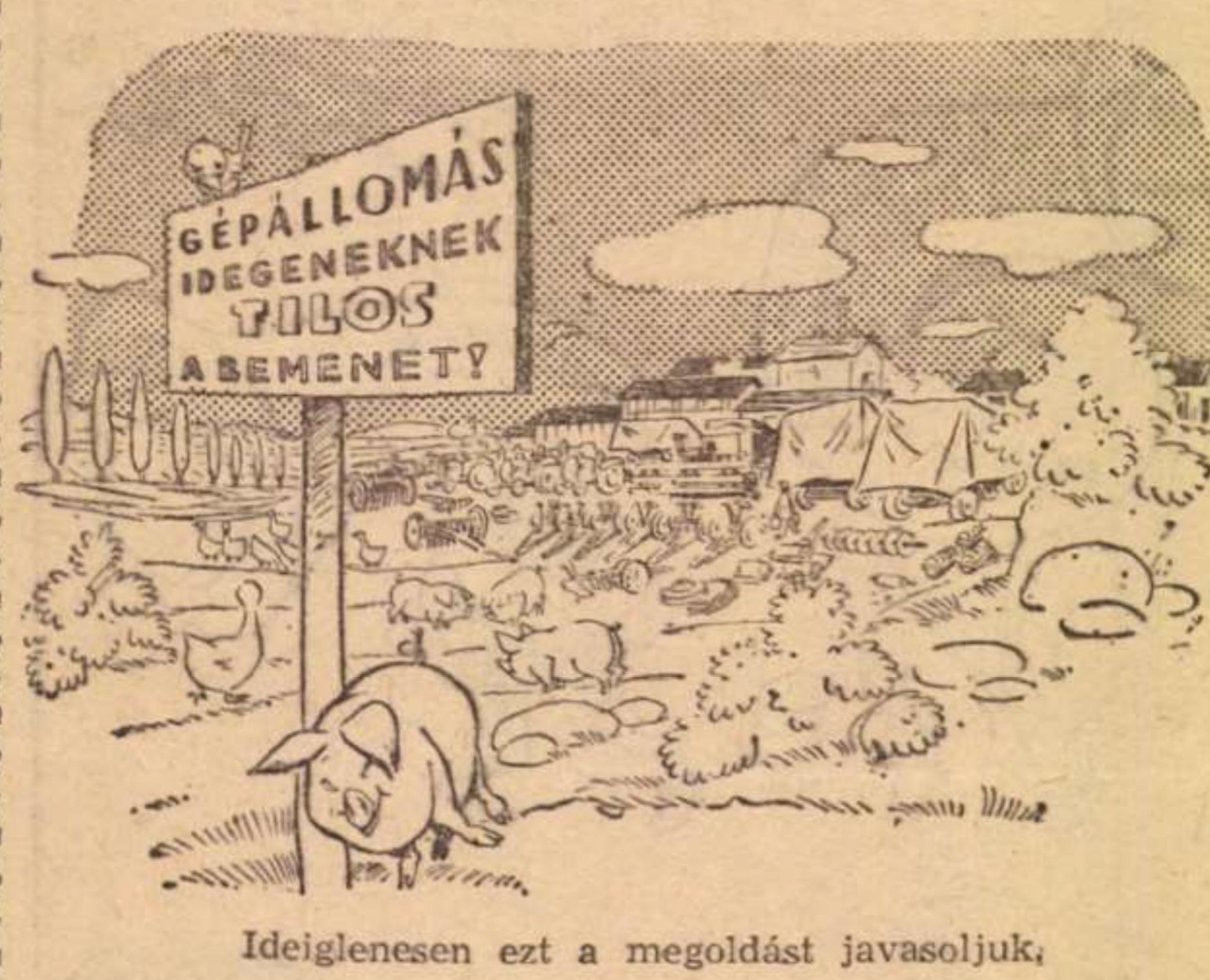

Ideiglenesen ezt a megoldást javasoljuk.

Ha ez így megy tovább...

Májusra ígértek a gépállomásnak egy rigolirozó ekét, de még mindig nem kapták meg.

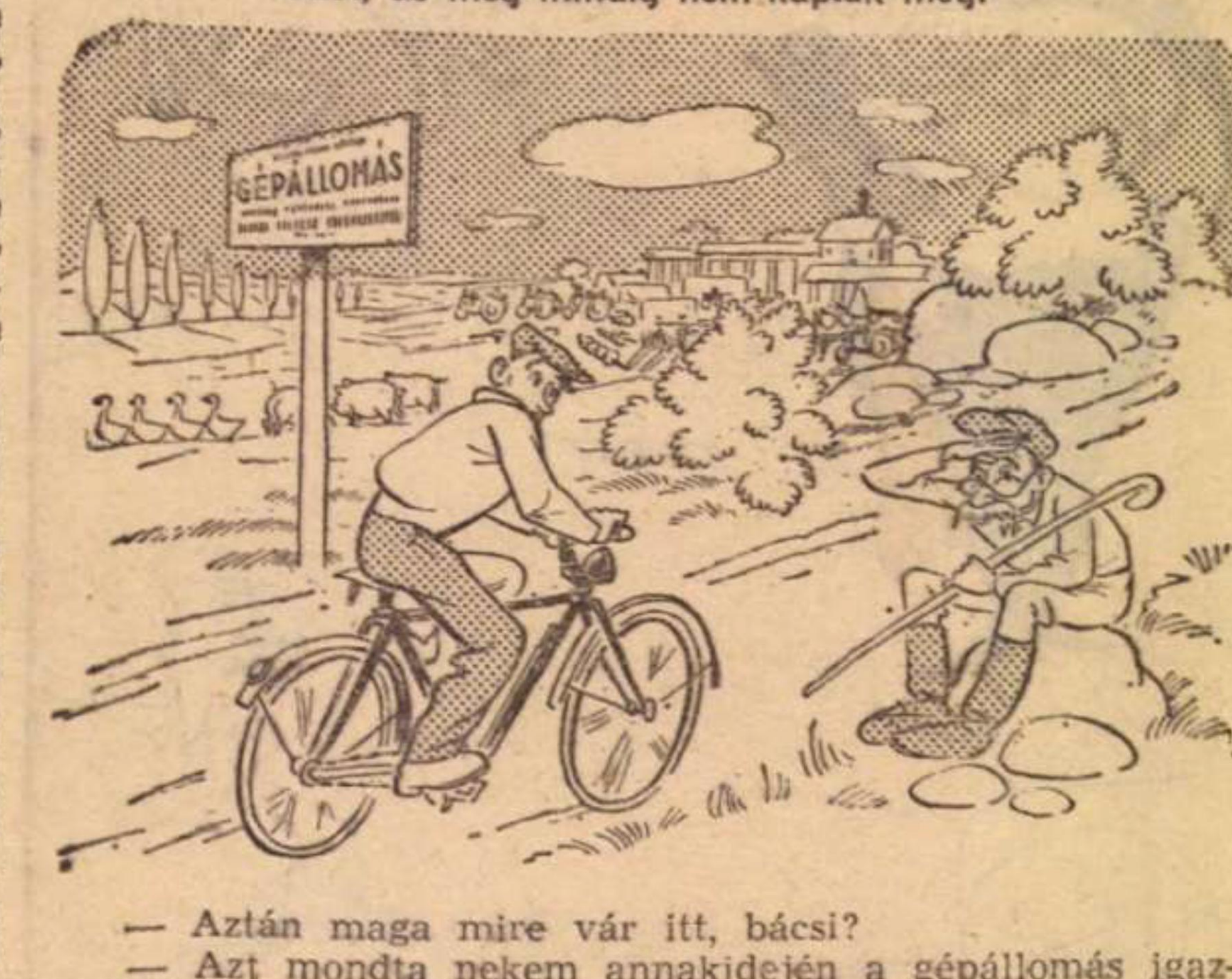

— Aztán maga mire vár itt, bácsi?
— Azt mondta nekem annakidején a gépállomás igazgatója, hogy: Eridj ki kisfiam az országútra és nézd meg, hogy jön-e már a rigolirozó ekénk?

Nagy sikert aratott a gazdák körében a fűkaszálógép

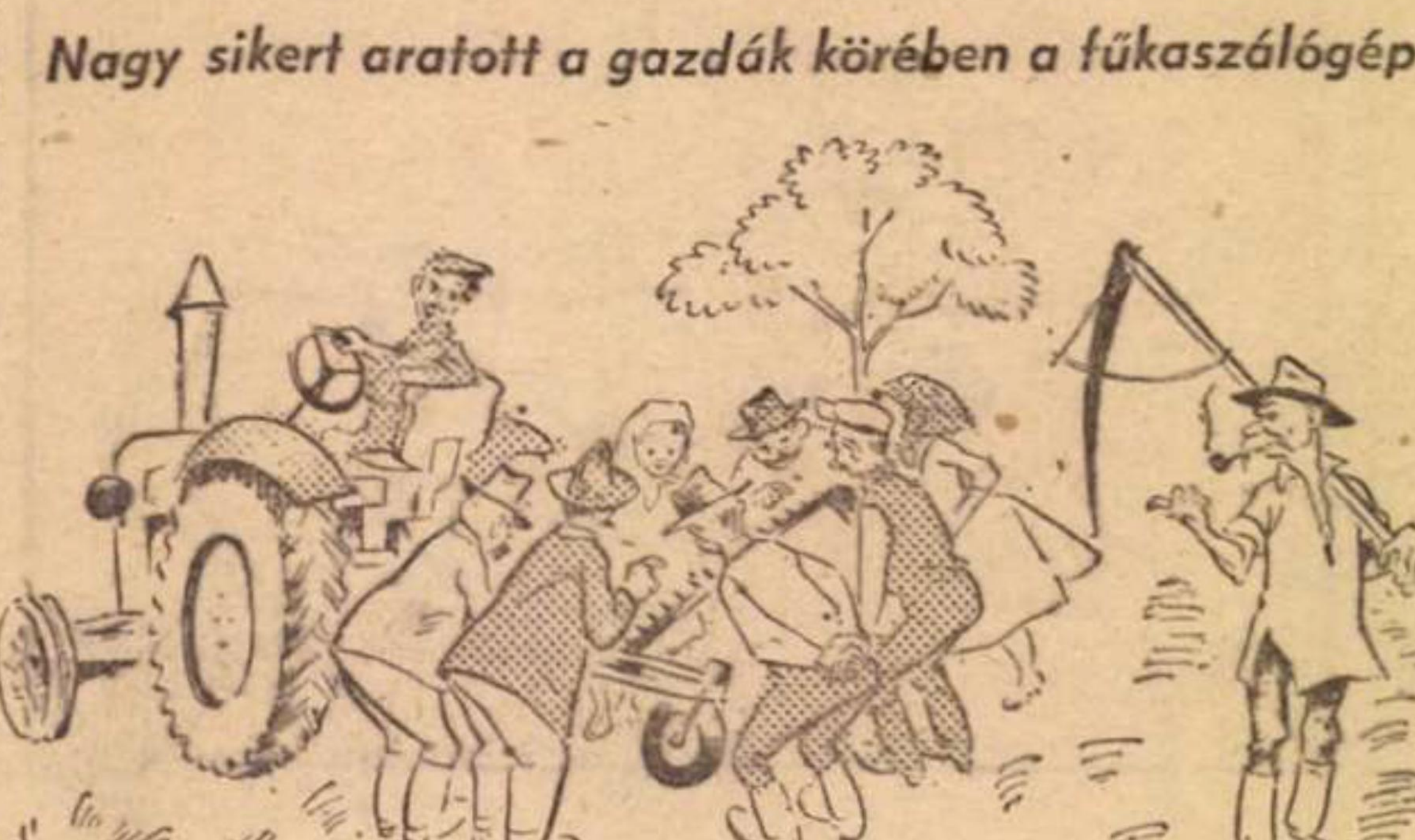

— Érdekes, én már harminc éve kaszálok és még sose álltak így körül!...

Aminek nem szabadna lennie

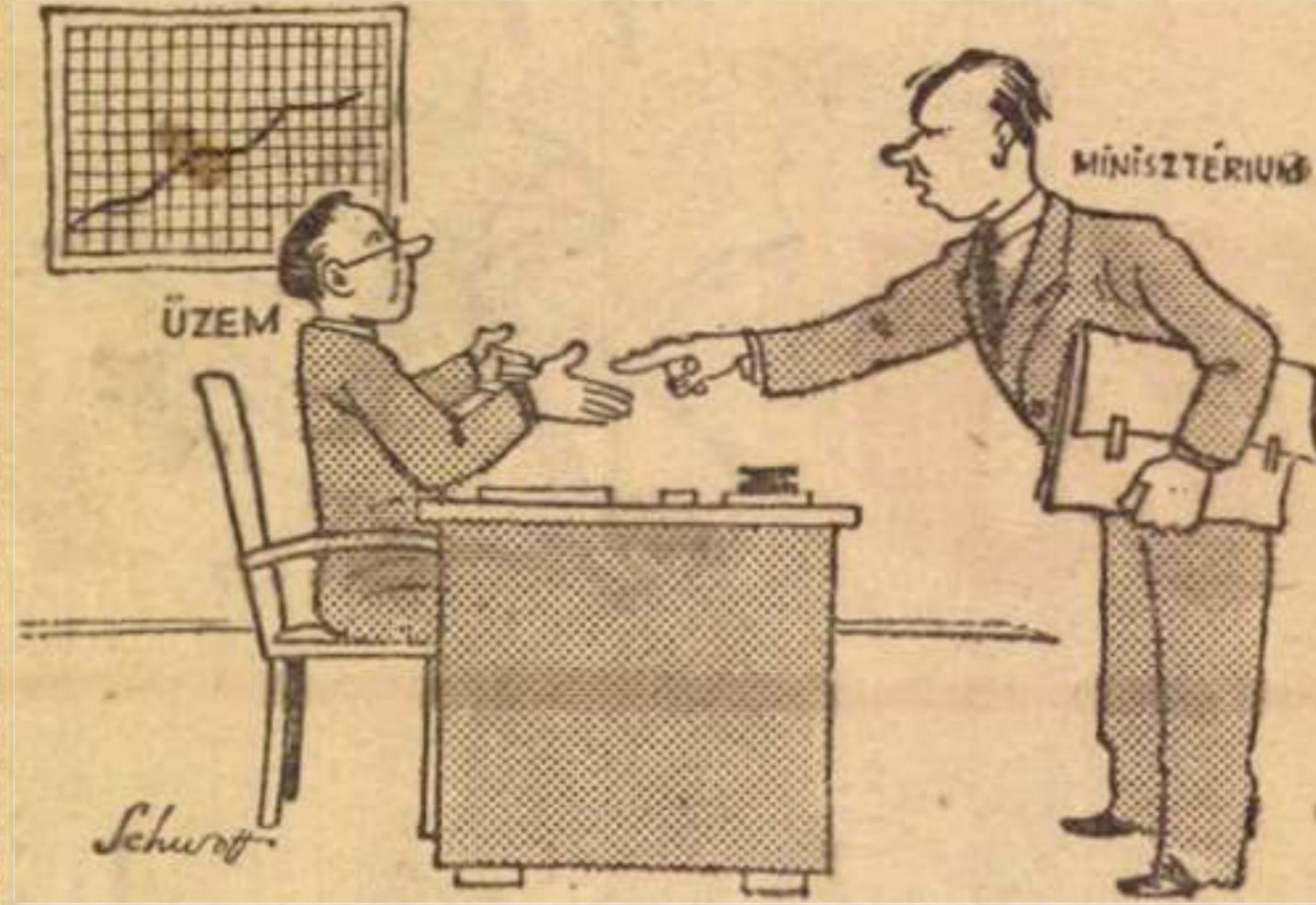

Minisztérium: Ha tíz napon belül nem igénylik az anyagot, nem fogják megkapni ahhoz a munkához, amelyhez majd egy hónap múlva adok terveket!...

Logika

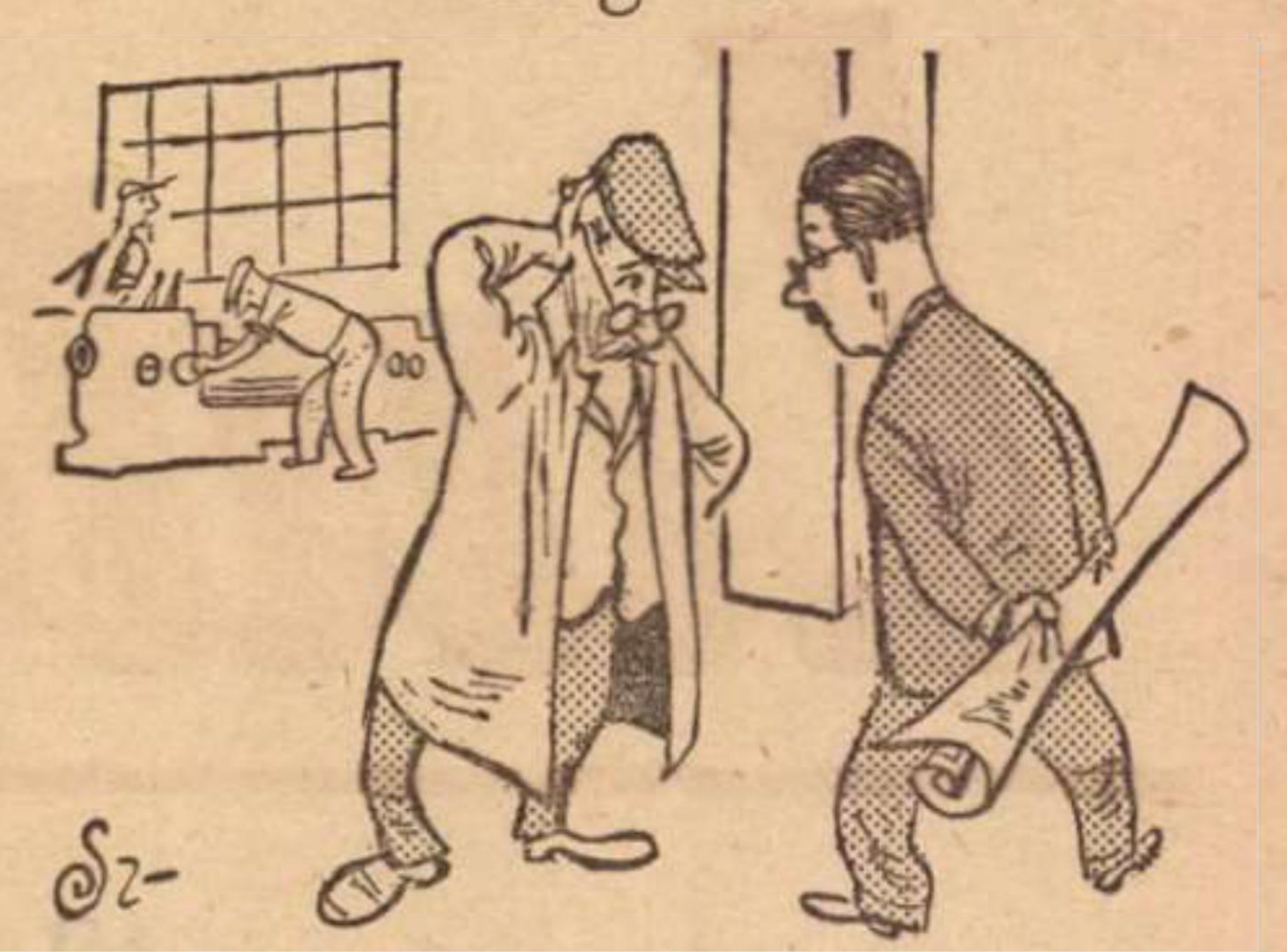

Igazgató: Miért idegenkednek a műhelyben az uj technológiától?
Műhelyfőnök: Mert nem eredményes!
Igazgató: És miért nem eredményes?
Műhelyfőnök: Mert a szakik idegenkednek tőle...

A szamárnak is van esze...

Amikor odahaza, a falumban virágzásnak indult a szövetkezeti mozgalom, az öreg Gáspár Jani bácsit is biztatgatták többen, a régi komák, sógorok, hogy lépjen be a Petőfibe. Az öreg hümmögött, mosolygott. Igaz, hogy szép ez a társas munka, nagyobb a haszon is rajta, de az is igaz, hogy eldolgozgat ő már egyedül a maga három kis holdján.

Persze, nem maradt ennyiben a dolog, mert Jani bácsi gondolkodó ember és tovább szőtte a lehetőségek mesefonalát: mi lenne, ha mégis társulna a többiekkel? ...Van egy lova is. Azt bevinné. De annak nagy ára van.

— Nocsak, kivele hamar, Gáspár bácsi! Mondott szóból ért az ember — biztatgatta a komájának a veje, más faluból ideszármazott fiatalember.

— Háát, szóval, hogy... hogyismondjam, no... úgy gondoltam, hogy én nem birkóznék tovább ekeszarvával, kapával. Öreg vagyok, meg hiszen azelőtt is jobban értettem én a birkához. Juhász voltam én a grófnál is, meg még annak az apjánál is. A birkához értek én igazán. Tenyésszünk mi is birkát, meglássátok, fiam, nem bánja meg a szövetkezet.

És buzgón fejtegette az öreg, hogy a birka nemcsak húst, tejet, tejhasznot hoz, hanem gyapjút is. És azon van ám igazi nyereség!...

Annyira tetszett Gáspár bácsi okoskodása, hogy amikor néhány nappal utóbb belépett a Petőfibe és vitte a lovát, meg a kis földjeit, már avatták is őt juhásznak. Persze, nyáj nem volt, de Gáspár bácsi így is akarta, hogy ne legyen. Majd ő megy vásárolni — és ő tudja, hová — anyákat, kosokat.

Igy is történt. Őszidőben volt ez. S tavaszra az új helyen, szépen szaporodtak az anyabirkák, meg az előhasiak. Gáspár bácsi nagyon értett a dolgához, simán ment minden. Egyetlen fia bárány sem pusztult el.

Elemében volt az öreg. Fejt, nemesített, cserélt új kost s aztán, mintha kellő lélektani pillanatra várt volna, nyáron előállott a komáknak, hogy szamár is kellene a nyájhoz.

— Talán legénykedni akarsz a füles hátán?!... — csóválták fejüket az idősebbek. — Cifra szürt ne vásároljunk neked?!

De Gáspár bácsi nem tágított. Nem lendítette ki nyugalmából semmiféle ugratás.

— Mit értetek ti a birkához?!... He?!... Tudjátok is ti, hogy szamár nélkül nem igazi nyáj a nyáj. Okosok!... Kolompos is kell! Ha szamár kolompol, a birka boldog, hízik, szaporodik, és — több hasznot hajt.

— Hasznot?!... Gáspár bácsi győzött. Megszavazták neki szamárvásárlásra nyolcszáz forintot.

A negyedik vásáron talált egy nekivaló jószágot. Hatszázötven forintba került. Csinosnak hívták. Boldogan vezette haza. Sötét volt már, mire az akolhoz értek, mert útközben Gáspár bácsi ismerősökkel is találkozott, no meg indulás előtt egy kis áldomást is illett inni... Igy is alig várta a másnapot: mit szólnak a birkák az új vezérhez?!... A kolompok közül is a legdallamosabb hangút kereste elő... De a csacsi úgy feküdt hajnalban az akolban, mintha sohase bírna többé lábraállni. Lógatta a nyelvét, nyivákolt...

— Beteg!... — rettent meg Gáspár bácsi. — Tyűh, a hét meg a... Hogy miért is nem azt a szürke szamarat vettem meg?!...

Keltegette, noszogatta Csinost, de hiába. Néhány pillanatra lábraállt, aztán visszadőlt. Gáspár bácsi vigasztalhatatlan volt... Nem is várt egy percig sem, lóhalálában kért kocsit az istálló vezetőjétől, fölpátyolgatta rá Csinost és elfuvarozta a szomszéd faluba a lódoktorhoz. Szorongva figyelte, hogyan vizsgálja a beteget a doktor.

— Mi a baj, doktor úr?!...

— Hogy mi?!... Hát az, hogy magát jól a falhoz állították.

— Hej, az a rossebes kupec, csak kerüljön egyszer a botom elé!...

A doktor nevetett:

— Téved, öreg. Nem a kupec csapta be.

— Igaz, nem is kupec volt — engedett Gáspár bácsi. — Hát akkor?...

— Szimulál a szamár!...

— Mit csinál?!...

— Ejnye, öreg, hát én magyarázzam egy régi juhásznak, hogy milyen a szamár, ha új otthonba kerül?!...

Gáspár bácsi előtt megvilágosodott a sötét ég:

— Csak nem fél ez a... ez a mafla, hogy rosszabb sora lesz nálunk, mint a régi helyén?!... Hiszen ígértem néked, hogy jó lesz! — fordult a csacsihoz.

Csinos csak állt, látszólag némi bűntudattal, de valójában inkább igazi szamár ravaszsággal — várakozva.

A doktor csak nevetett:

— Ne ígérjen neki, hanem mutassa, hogy mi lesz vele. Mit csinált eddig, öreg?

Gáspár bácsi elmondta szépen, hogyan vezette haza Csinost, mit etetett vele...

— A birkákat látta már?!

— Nem láthatta, kérem, hiszen mingyárt ott feküdt elnyúlva, mint a dög...

— Legalább a kolompot akasztotta volna a nyakába!... Nincs itt véletlenül a kolomp?!

— Már hogyne volna, kérem. Hát jár egy juhász szamárral — kolomp nélkül?!...

— No, akkor akassza csak egy kicsit a nyakába. Meglátja, olyan vidám lesz, mint a vásárban volt.

Gáspár bácsi előkaparta a szekérderékból a Csinosnak szánt széphangú kolompot. Csinos megrázta vele a fejét. A kolomp megszólalt. Erre a csacsi olyan ficánkolásba kezdett, hogy még Gáspár bácsi is csak ámult.

— Ne, te!... Hát nem vagy beteg?!... Csak attól féltél, hogy kocsit kell húznod?... Nohát tévedsz, büdös, ha azt hiszed, hogy csak az asszony jó verve!... A ravasz szamár is úgy jó — mégha Csinos is...

És az ostornyéllel jól eltángálta Csinost. A szamár pedig csodálatos módon tűrte a verést, nyivákolás, rúgás nélkül. Mintha tudta volna, hogy ez csak a kisebbik büntetés. Mert Gáspár bácsi nem engedett a negyvennyolcból. Ekkora izgalmat valahol le kellett vezetni. Odakötötte Csinost a saroglya mögé és úgy kellett neki a saját négy lábán hazagyalogolnia. Kolomp nélkül.

— Az unokáidnak is elnyivákolhatod majd, te dög! — oktatta hazafelé —, hogyan jár az olyan szamár, aki egy öreg juhásszal járatja a bolondját.

Szabó József

Külföldi szemle

Új amerikai tömegőrület

Az amerikai táncparkettek végtelen prérijén megjelent az új tánc. Címe: „Himbálózz és gurulj!“ A „Life“ című hetilap beszámolója szerint megfelelő mennyiségű dobbantással és vonítással hamarabb el lehet érni az önkívületi állapotot, mint közönséges, szelid himbálózással és gurulással. Az új táncnak már népszerű slágerei is vannak, mint például a „Tvid li di“, a „Ko Ko Mo“ és a „Flip Flop“. A lap közli a legnépszerűbb sláger szövegét. Hevenyészett fordításban így hangzik:

Tvid li, tvid li, tvid li, di.
De jó boldognak lenni,
Dzsimini kriketsz, dzsimini dzsek,
Dobog a szívem, klikiti klekk,
Tvid li, tvid li, tvid li, di...

Mint a lap jó forrásból közli, ebből a „dal“-ból eddig 600 000 lemezt adtak el. Ebben a számban még nem szerepel a nyugat-európai piac.

Párizsi társasjáték

Párizsi lapok beszámolnak arról, hogy növekedik a közlekedési balesetek száma. Az egyik amerikai lap, a „New York Herald Tribune“ párizsi tudósítója pedig ebben már egy új játék, az autó-poló diadalmas megszületését fedezi fel. Az illető szerint az autó-polót a következőképpen pontozzák:

Gyermek elütése	*fél pont*
Felnőtt elütése	*egy pont*
Amerikai elütése	*két pont*

Bizonyára bennünk van a hiba, hogy a humornak ezen a fajtáján nem tudunk szívből kacagni, viszont megkapónak találjuk azt, hogy milyen magasra értékelik az amerikaiakat Párizsban.

Egy nyugalmas vasútvonal

Az olaszországi Massa városa közelében felfüggesztették a Párizs és Róma közötti vonat közlekedését. A vasúti pályamunkások ugyanis a pályatest javítása közben 22 fel nem robbant aknát találtak. Ezek német aknák voltak, az elmúlt háború elfelejtett emlékei. Tíz esztendőn keresztül ezer és ezer vonat robogott keresztül ezen a szakaszon, s az utasok nyugodtan aludtak, ettek, beszélgettek, kártyáztak. Az utas nyugalmának, úgy látszik, egy titka van: nem szabad tudnia, hogy a sínek alá vannak aknázva.

Hát ez mi?

Mint az amerikai „Montgomery Advertiser“ jelenti, feltalálták az úgynevezett AVR Rateometert, ami nem más, mint olvasás-gyorsító. A készülék segítségével bárki mintegy ötször gyorsabban tud olvasni, mint rendes körülmények között, s ezzel rengeteg időt takarít meg. Mint a lap szomorúan megjegyezte, Amerikában egyre kevesebben olvasnak, s így nemcsak sok időt takarítanak meg, hanem az AVR Rateometer árát is.

F. L.

Egy nyugatnémet városkában

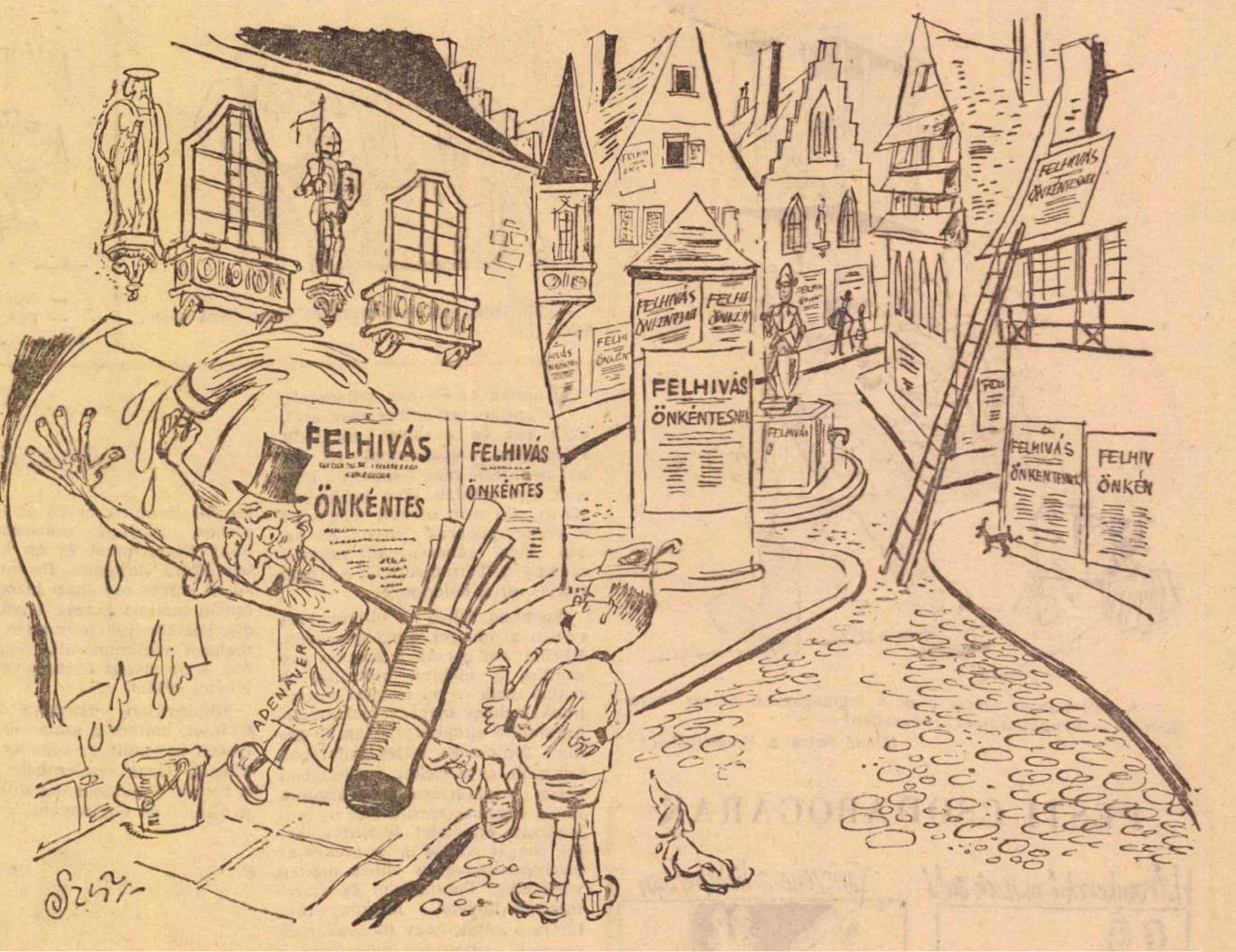

— Tessék mondani, Herr Plakátragasztó, miért ilyen sürgős?
— Sietni kell, mert nyakunkon van a genfi értekezlet!

(Szür Szabó József rajza.)

Női dolgok XXIX.

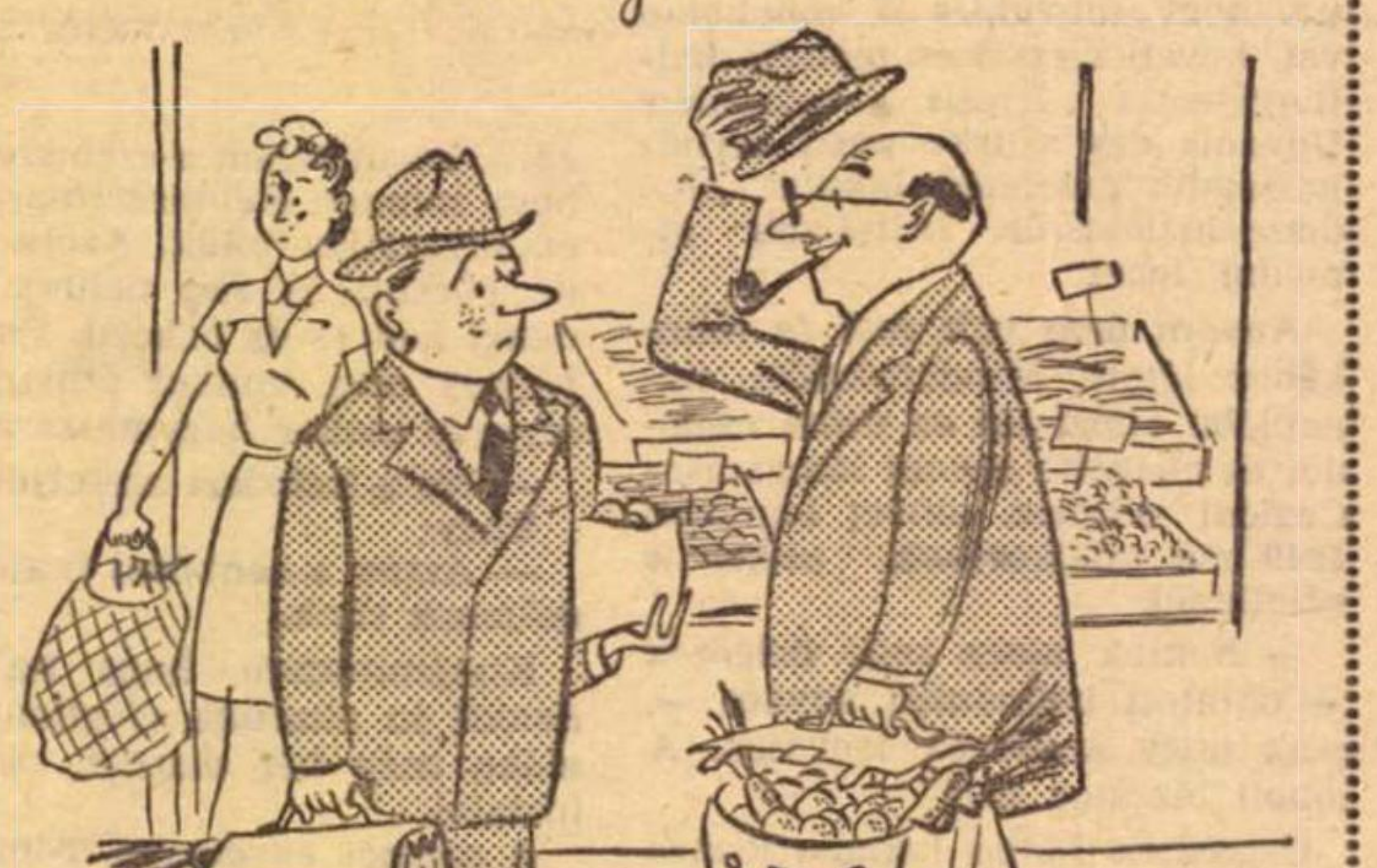

— Te mit főzöl holnap ebédre?

(Vasvári Anna rajza.)

HÁROM EPIGRAMMA

Totó-eredmény

Nyelve a féldeciket gyorsan, s akadozva meséled
összeveszéseteket: ittál s ő leszidott.
Már éjfél felé kérded: „Pajtás, mit hoz a holnap?
Mit tippelsz? Marikám végre kibékül-e hát?
„Nem békül“, mondom. „Miért nem?“ „Könnyű kitotózni:
x-be megint a szemed, s 1—2-re berúgsz!“

Epigramma az epigrammáról

Semmire sem becsüléd epigrammomat, azt mondván, hogy:
„Szép, szép, ám mit is ér? Rájuk ugyan ki figyel?“
Nézd, aki éjszaka álmában ébred, mert csípi a bolha,
első nap vakar, ám harmadnap takarít!

Ami Zsófinak a legfontosabb

Zsófinak elmondták a tudósok s mérnökök álmát:
Majdan az űrbe lehet szállni rakéta-hajón!
„Az klassz lesz“, örül ő, „táncolni a Marsba megyünk majd.
Lesz ott eszpresszó? Mert ha nem, el se megyek!“

Lázár István

SÜTŐIPARI TANULÓKTÓL HALLOTTUK

Meglepő látogatás egy szobrászműteremben

„Szobrászati“ alkotások is lesznek a júliusi péksütemény-kiállításon.

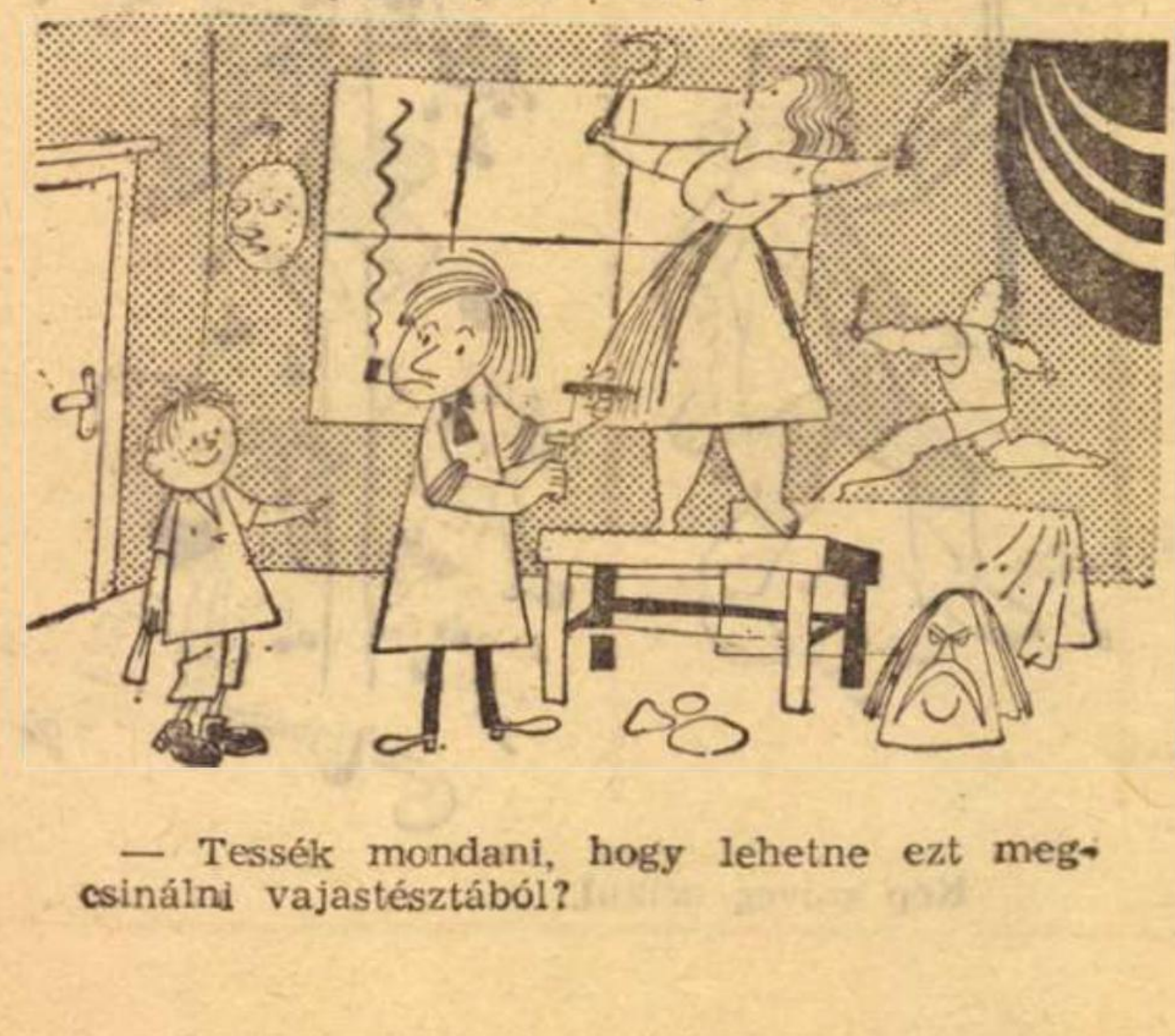

— Tessék mondani, hogy lehetne ezt megcsinálni vajastésztából?

Különös sport a tanulóotthonban

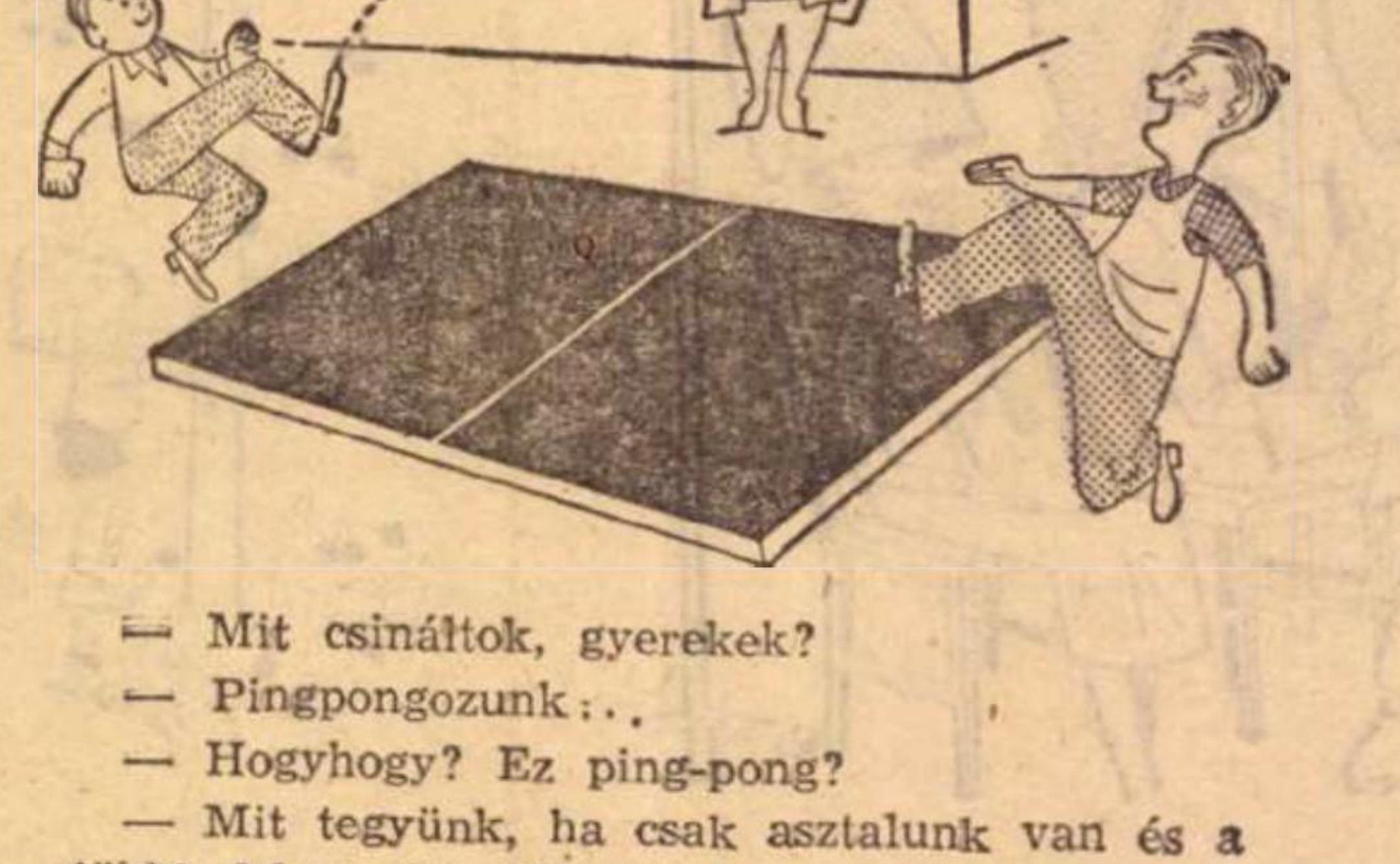

— Mit csináltok, gyerekek?
— Pingpongozunk...
— Hogyhogy? Ez ping-pong?
— Mit tegyünk, ha csak asztalunk van és a többi felszerelés hiányzik?...

Gyakorlat teszi a mestert

Bár a tanműhely gépiberendezésű, a tanulóknak meg kell ismerniök a „kézimunkát“ is.

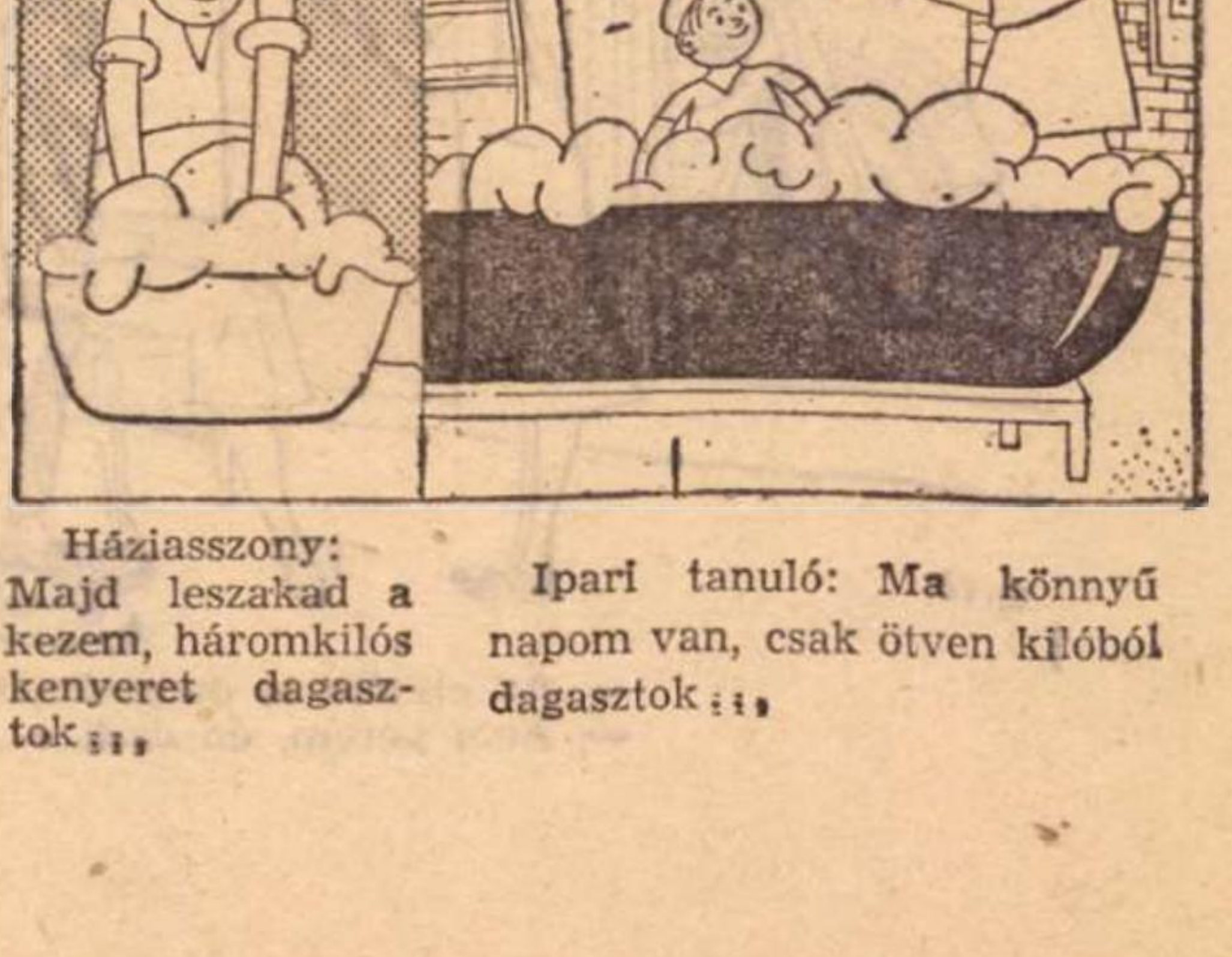

Háziasszony: Majd leszakad a kezem, háromkilós kenyeret dagasztok...

Ipari tanuló: Ma könnyű napom van, csak ötven kilóból dagasztok...

Nyugateurópai helyzetkép

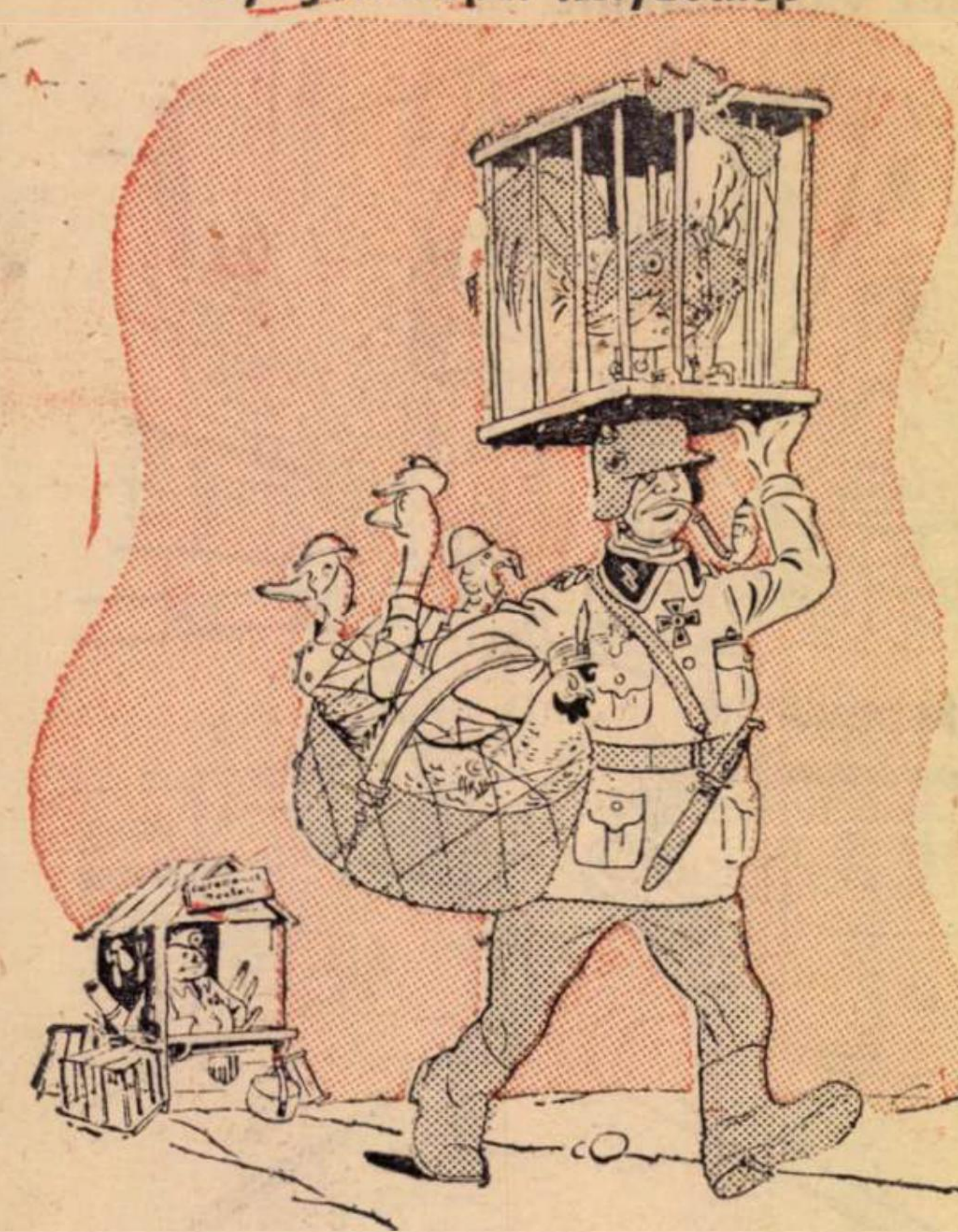

A gall kakas: Mégis csak a legmagasabb helyet foglalom el a Nyugateurópai Tanácsban!

(Ganf rajza a Krokodilból.)

PESTI CSODABOGARAK

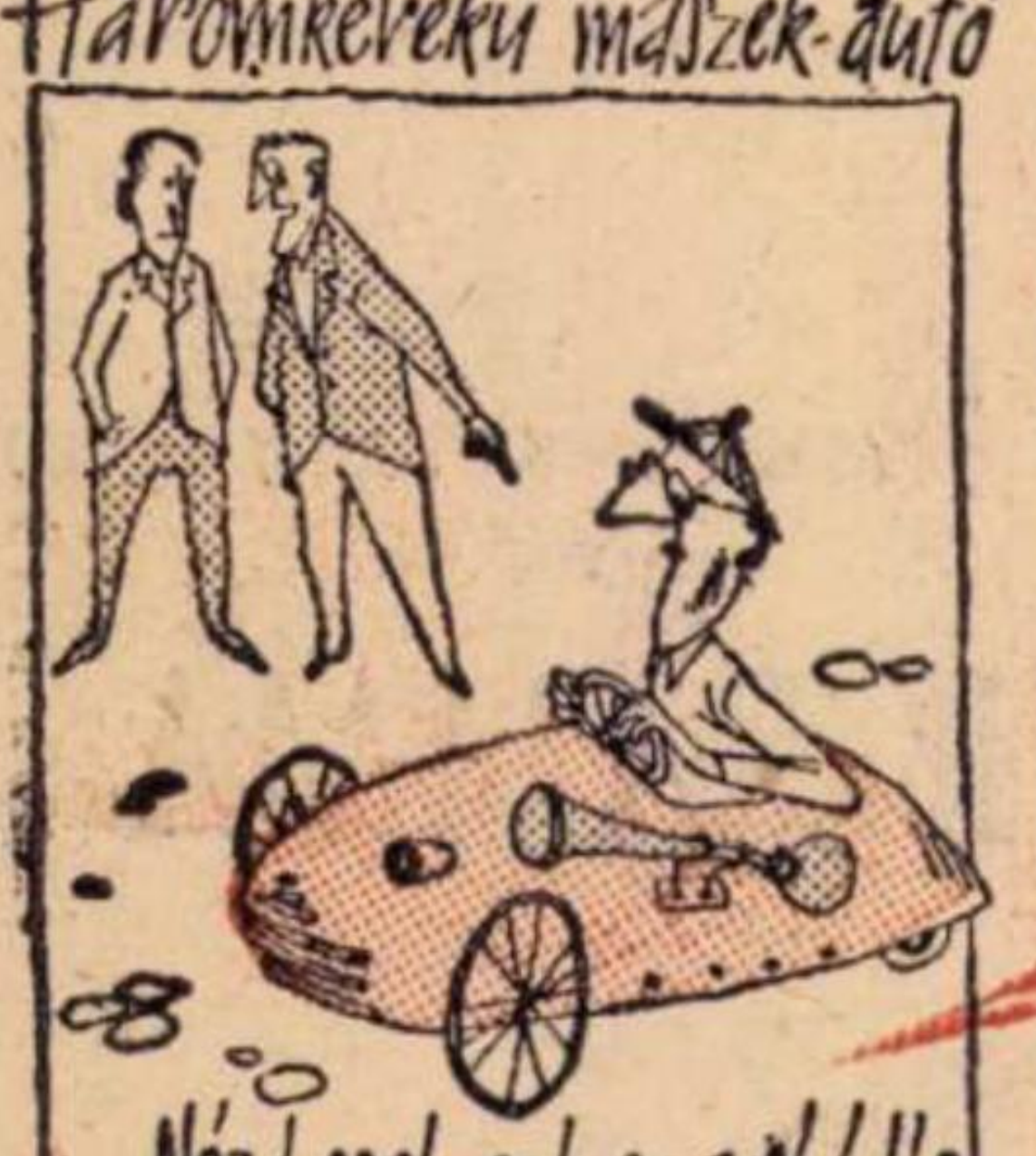

Háromkerekű maszek-autó

— Nézd csak ezt a pasit! Hiányzik egy kereke...

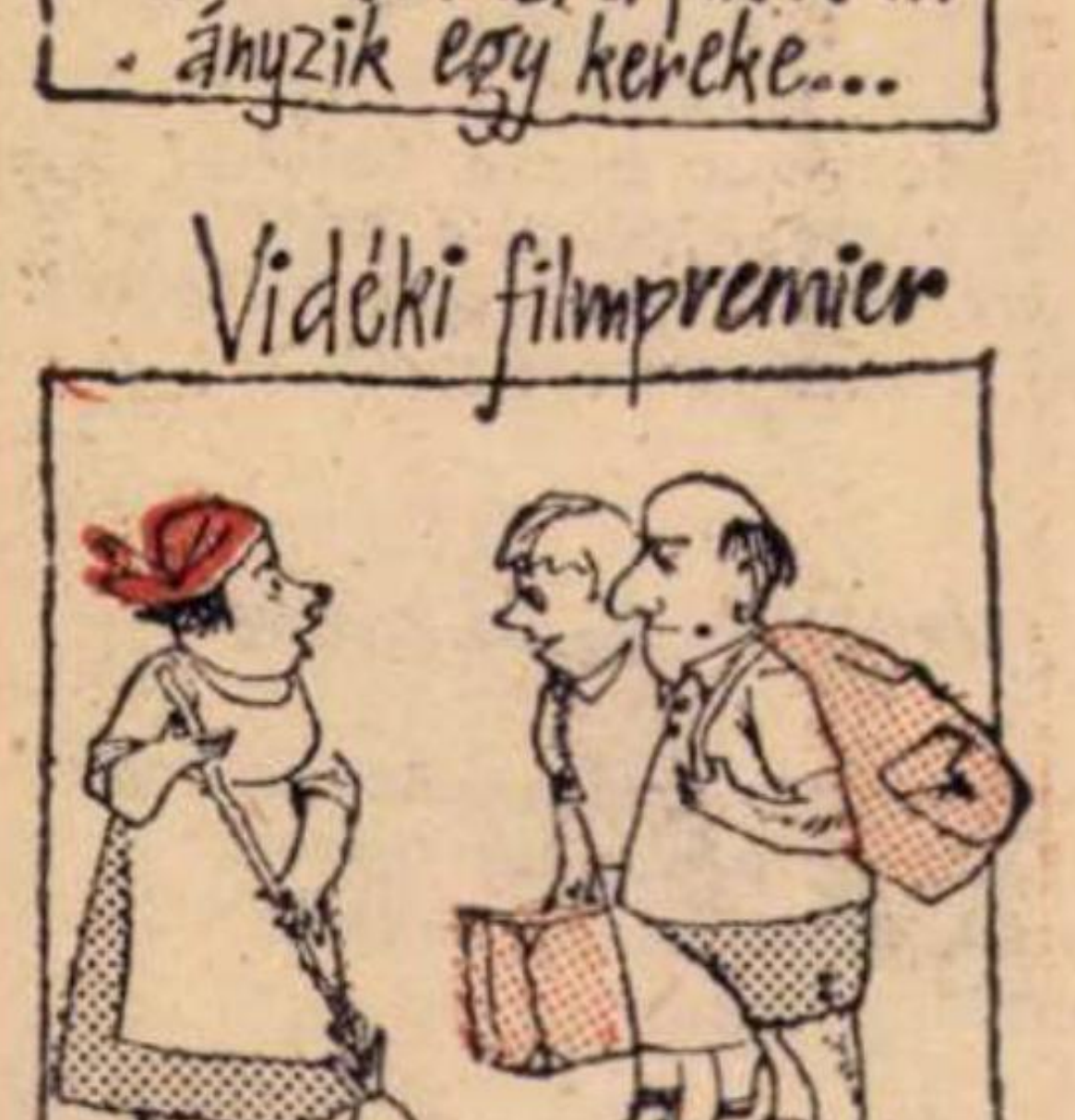

Vidéki filmpremier

— Nem üdülni megyünk, csak megnézzük a legújabb filmet, amit Pesten nem adnak.

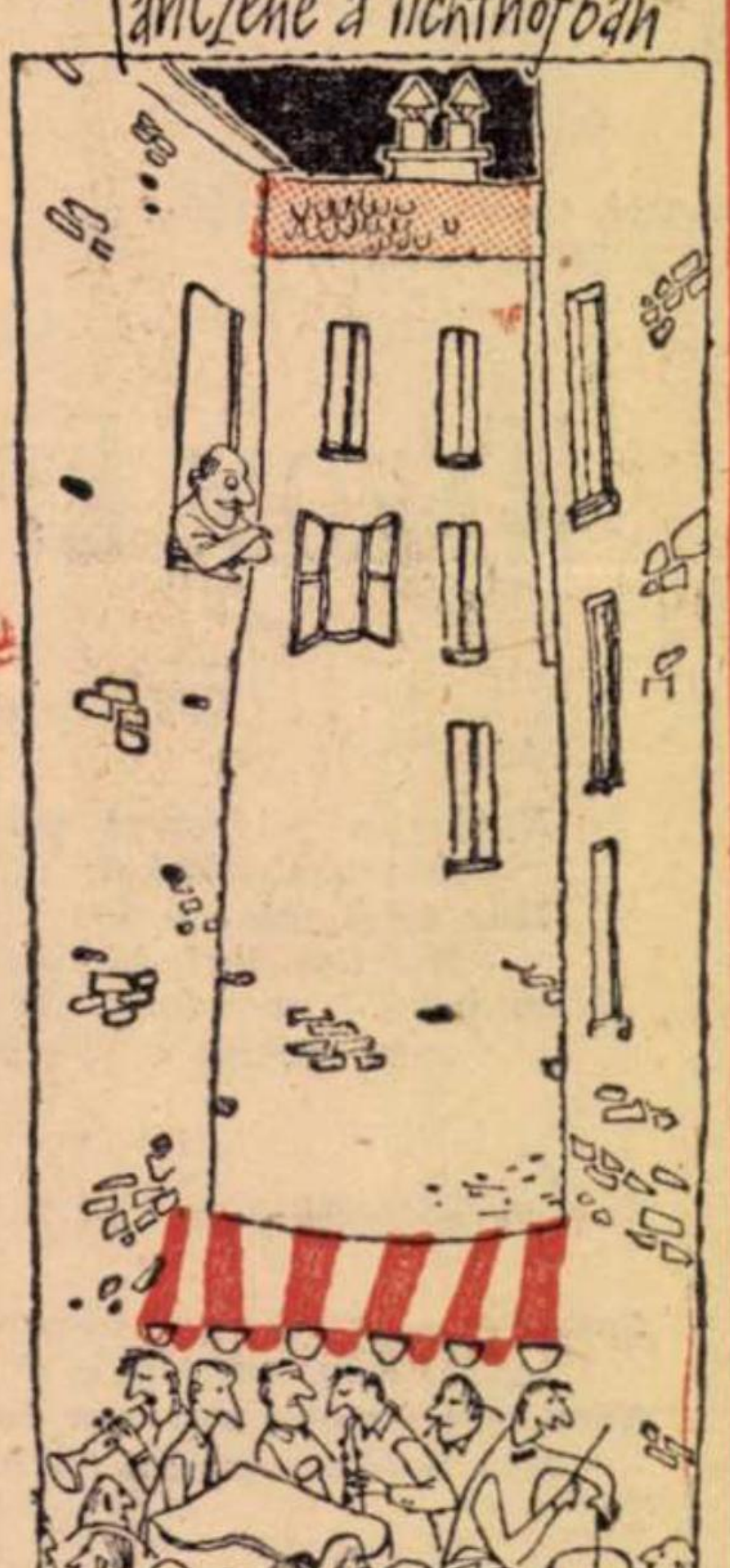

Tánczene a lichthofban

Egy váci-utcai eszpresszóban

Gyűjtötte Hihi

Szombat délután a fodrásznál

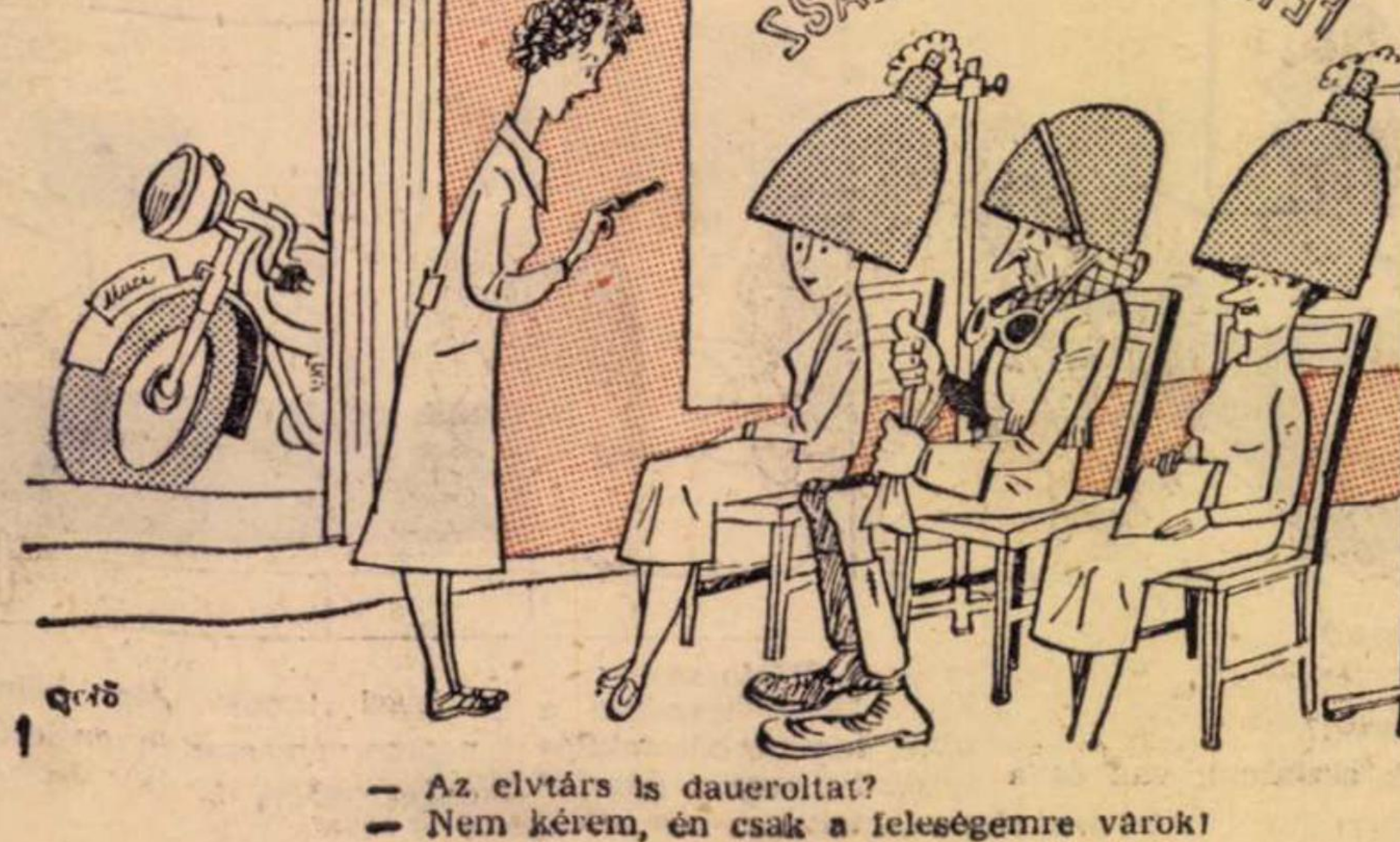

— Az elvtárs is dauerolta?

— Nem kérem, én csak a feleségemre várok!

Az érem két oldala

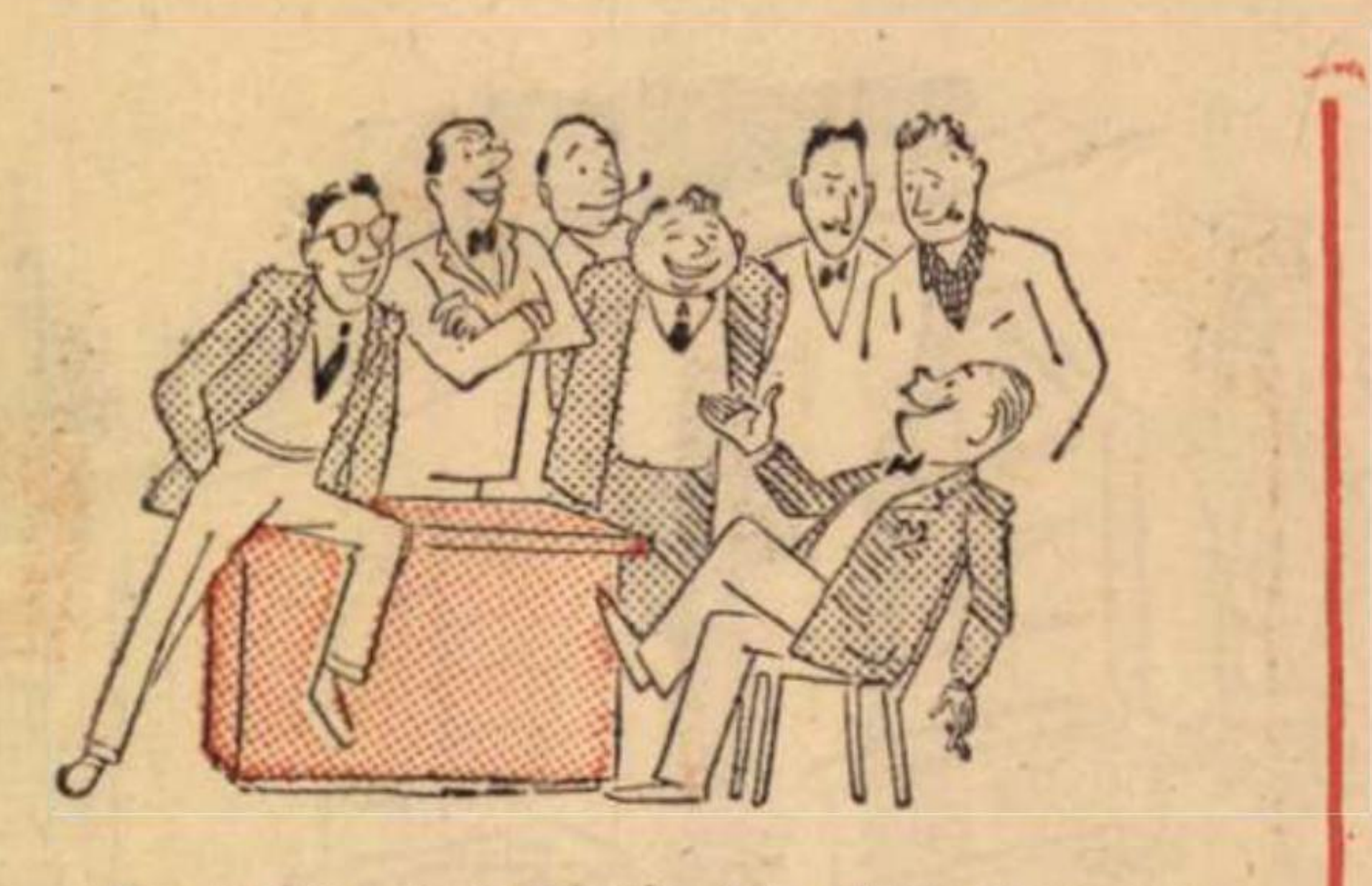

— Na, még ezt a történetet elmesélem nektek...

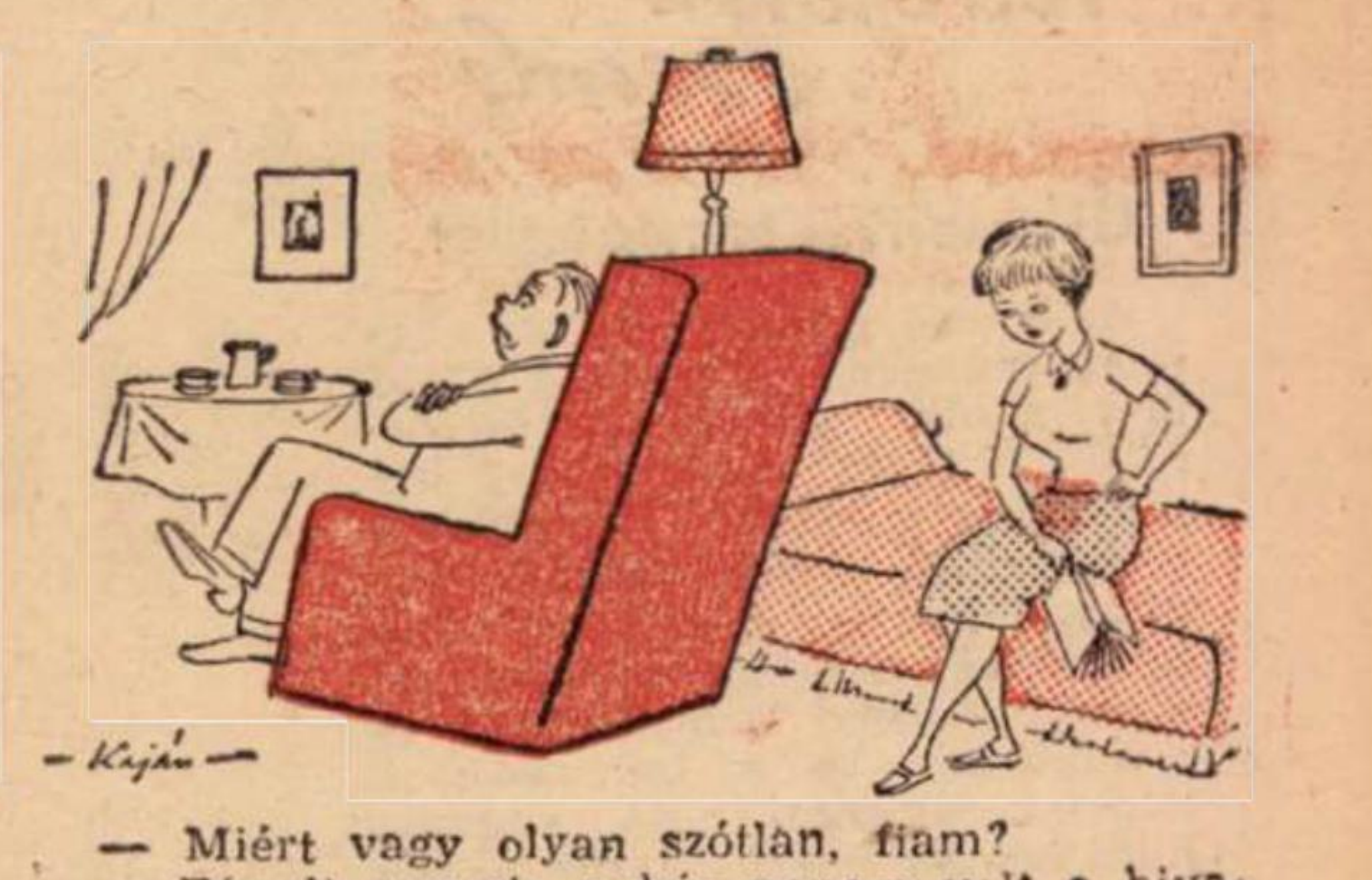

— Miért vagy olyan szótlan, fiam?

— Fáradt vagyok, nehéz napom volt a hivatalban...

Disznót hízlalunk...

Vannak az életben pillanatok, amikor az ember nem szól, csak néz és a szíve megtelik mélységes nyugalommal. Ki az, aki nem leste még sohasem a hajnalt egy sziklán ülve szótlanul? Ki az, aki nem bámult még soha a vándormadarak után? Ki az, aki még sohasem állt szemtől szembe a Természettel? Az nem tudja, mi a boldogság...

Szemben állok az ólajtóval és nézem a malacot. Boldog vagyok. Körülöttem a család. Anyám egy sámlin, a többiek hokedlin. A malac eszik és mi meg se moccanunk, nehogy megzavarjuk tiszteletreméltó elfoglaltságában. Ő pedig fontossága teljes tudatában szürcsöli a moslékot. Általában egész magatartása megváltozott, mióta hozzánk került. Egy új csillagászati elméletet felállítva, saját magát vallja a naprendszer középpontjának és ehhez mérten viselkedik. Pontosságot és alázatosságot követel. Miután evett, tartja a hátát, hogy megvakarjuk és csak azután tér nyugovóra a szalmáján. És mi mindent megteszünk életünk első disznajának.

Amikor anyám hosszas fejszámolás után kijelentette, hogy malacot veszünk, először nem vettük komolyan. Elnézően mosolyogtunk mintha azt mondta volna, hogy felszántja a konyhakövet, beveti rizzsel és melléje haltenyészetet létesít a rekamién. Ugyanis egy szürke pesti bérház harmadik emeletén lakunk, ahol disznóhizlalásról legfeljebb álmodni lehet.

Anyám nem volt rest és munkához látott. Mindenekelőtt ünneplőbe öltöztette az egész családot és elcipelte rokoni látogatásra Ceglédi nénihez, akivel legutóbb 1949-ben találkoztunk, akkor is véletlenül.

— Nektek nincs más dolgotok — oktatott bennünket anyám —, csak hogy kedvesek legyetek. A többit bízzátok rám.

Ceglédiék Fóton laknak, kertes házban. A gyerekeknek csörgőt és luftballont vittünk, Ceglédi néni fejkendőt kapott.

A szigorú előírás értelmében nagyon kedvesek voltunk Ceglédiékhez, anyám pedig hosszas tárgyalás után megállapodott velük, hogy malacot veszünk és felesbe meghízlaljuk. A téglát ők adják az ólhoz, a deszkával pedig mi járulunk hozzá az építkezéshez. Anyám szétszedte a könyvállványomat és én kicipeltem Fótra ólajtónak. De mit nem ad az ember egy igazi hízóért? A család maltert kevert, anyám pedig Pestkörnyéken minden eladó malacot végigmustrált, végül Fóton, a szomszéd házban vett egy jóképű süldőt.

Mindnyájan ujjongva álltunk sorfalat, amikor a malac ünnepélyesen bevonult az ólba és azóta állandó lázas izgalomban telnek a napok. Kukoricát veszünk, gazt gyűjtünk és én, anyám kívánsá-

gára, körüljártam a szomszédokat, hogy minden élelmiszermaradékot elkunyeráljak tőlük. Azóta állandó búcsújárás van nálunk. Mindenki kedves és bőkezű. Finoman jegyzik meg, amikor átnyújtanak egy-egy csokor hagymaszárat:

— Mi a kolbászt szeretjük...

Vagy:

— Aztán a sonkával majd gondoljanak ránk.

Kiszámítottam, hogy ha mindenkit ki akarunk elégíteni, legalább még két disznót kellene hízlalni.

A disznót egyébként Tóbiásnak kereszteltük el és én minden nap cipeltem neki az eleséget. Először tiltakoztam a moslékszállítás ellen, mert féltem, hogy a többi utas rossz szemmel nézi majd teli vödreimet. Kiderült azonban, hogy az utasok többsége szintén a moslékszállítási szakmában dolgozik. Az elegáns tejeskannák mélyén moslék párolog. Ha két idegen kerül egymás mellé, ránéznek egymás kannájára és azonnal megértik egymást.

— Milyen tejfölt visz?

Mert így hívjuk a vonaton a moslékot. Hiába, a finom modort minden körülmények között igyekszik megőrizni az ember.

Amikor beköszöntött az újkrumpli-szezon, anyám továbbra is az öreg krumplit vásárolta, mert az újkrumplinak nincsen héja, Tóbiásnak pedig kell a krumplihéj. Amikor azzal érveltünk, hogy az öreg krumpli már nem jó, így válaszolt:

— Nem is kell, hogy ti megegyétek, legalább több jut Tóbiásnak.

Már nem azt főzzük, amit mi szeretünk, hanem azt, amitől Tóbiás jobban hízik. Mi ugyan fogyunk, de nem baj, mert Tóbiás rövid idő alatt a duplájára hízott.

Minden vasárnapunkat az ólja körül töltöttük és a boldog jövőn merengtünk. Már nem is tudtuk Tóbiás nélkül elképzelni az életünket. Ő is a családhoz tartozik... Egyik ilyen idilli vasárnapon azután bevallottuk magunknak férfiasan, hogy egy falatot sem tudnánk megenni a Tóbiásból, annyira megszerettük. Azóta egyre szomorúbbak vagyunk, amikor körülálljuk Tóbiás ólját. Egyre hűségesebb, odaadóbb szemekkel néz ránk. Mi a végre gondolunk. Az utolsó reggelre, amikor a böllér megjelenik a késével és Tóbiáson végrehajtja a halálos ítéletet.

Nem —, határoztuk el magunkat. Mi nem végeztetjük ki Tóbiást. De akkor mi legyen vele? Most is családunk fejlett, gyakorlati érzékkel rendelkező tagja, anyám döntött. Ezt másnap tudtuk meg, amikor megjelentünk Fóton és legnagyobb meglepetésünkre egy Tóbiásnál kisebb, soványabb, csúnyább disznót találtunk az ólban.

— Elcseréltem — magyarázta anyám, aztán kioktatott bennünket. — Mától kezdve pedig nem jövünk az ólig, meg se nézzük, nehogy őt is megszeressük. A kapuban leadjuk a moslékot Ceglédiéknek Adalbert részére.

Anyám így nevezte el az új disznót, hogy még a neve se emlékeztessen bennünket Tóbiásra.

Palásti Éva

Ha bő a cseresznyetermés...

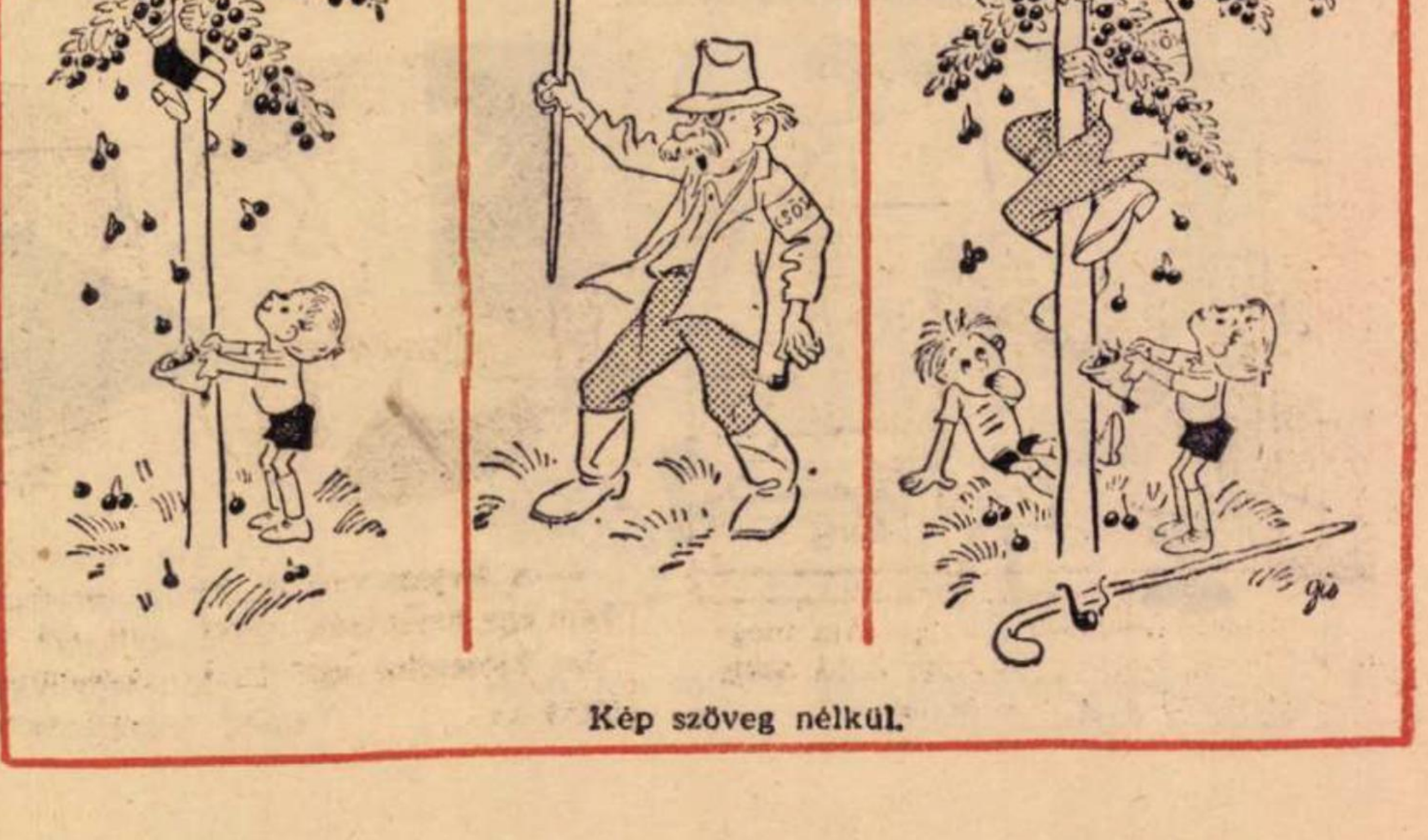

Kép szöveg nélkül.

KASSO-VAJDA

A pult másik oldala

Lapunk hasábjain sokat foglalkoztunk az eladókkal — főként a vevők szemszögéből: „sokat kell várni a kiszolgálásra", „udvariatlan az eladó", „nem törődik a vevőkkel" és így tovább. Most ellátogattunk a Magyar Divatcsarnokba és merész elhatározással átlestünk a pult másik oldalára. Amint ebből a riportból is látszik: a vevő sem mind angyal.

Más dolgába nem kell belebeszélni

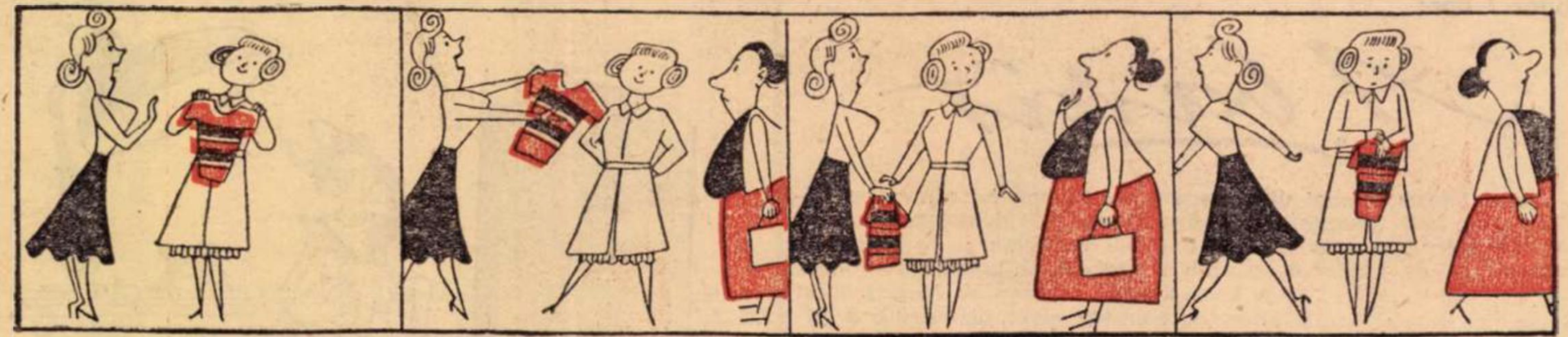

Eladónő: Ez a legszebb legfinomabb pulóverünk...

Vevő: Jaj, de gyönyörű! Boldog vagyok, hogy végre van egy ilyen csodálatos pulóverem!

A nő, aki belebeszél: Ez gyönyörű? Izléstelen vacak!

— !!!.,,,,

Egy nap a pult mögött

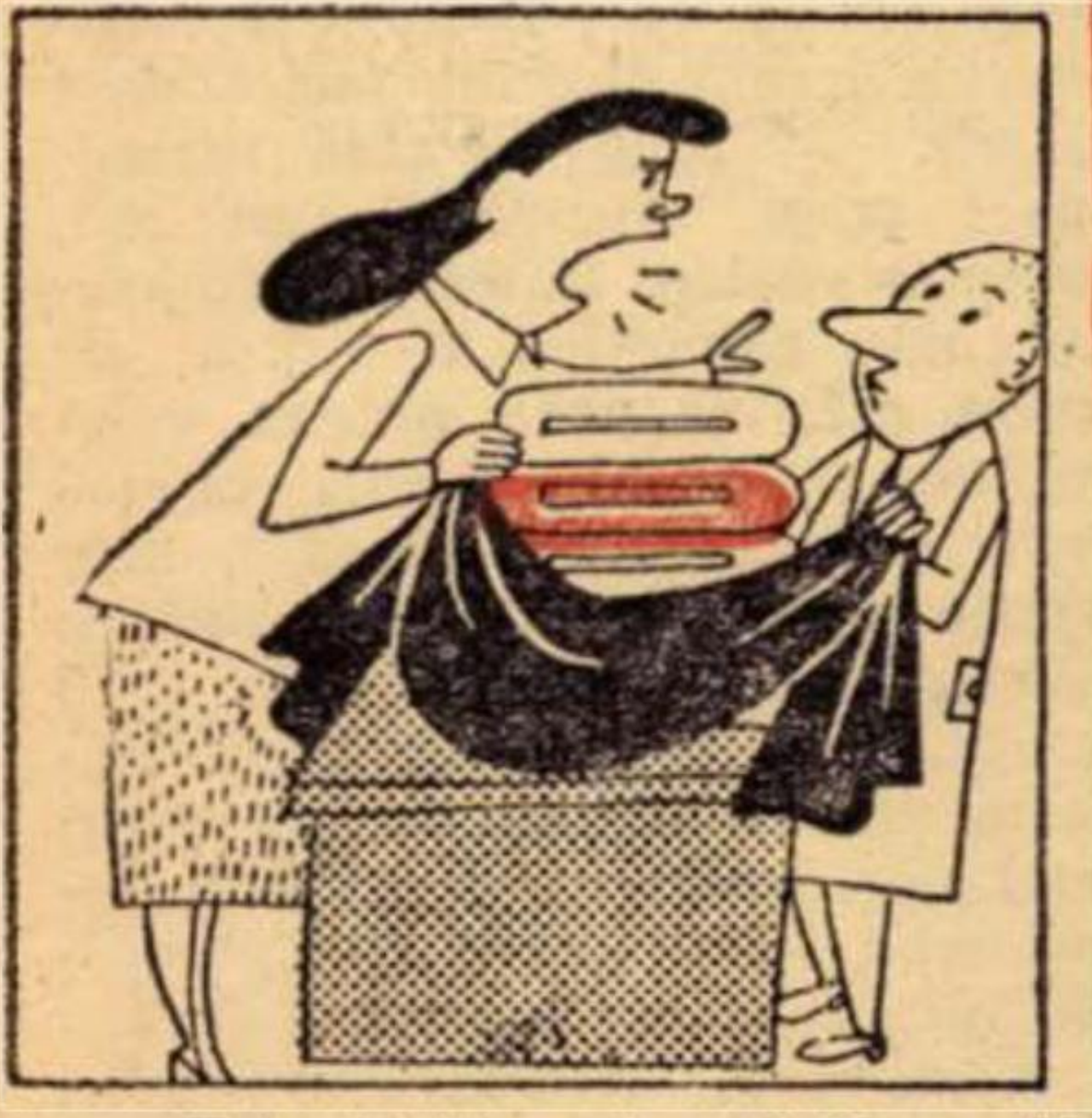

— Ezt ajánlja nekem? Nem sül le a bőr a képéről...

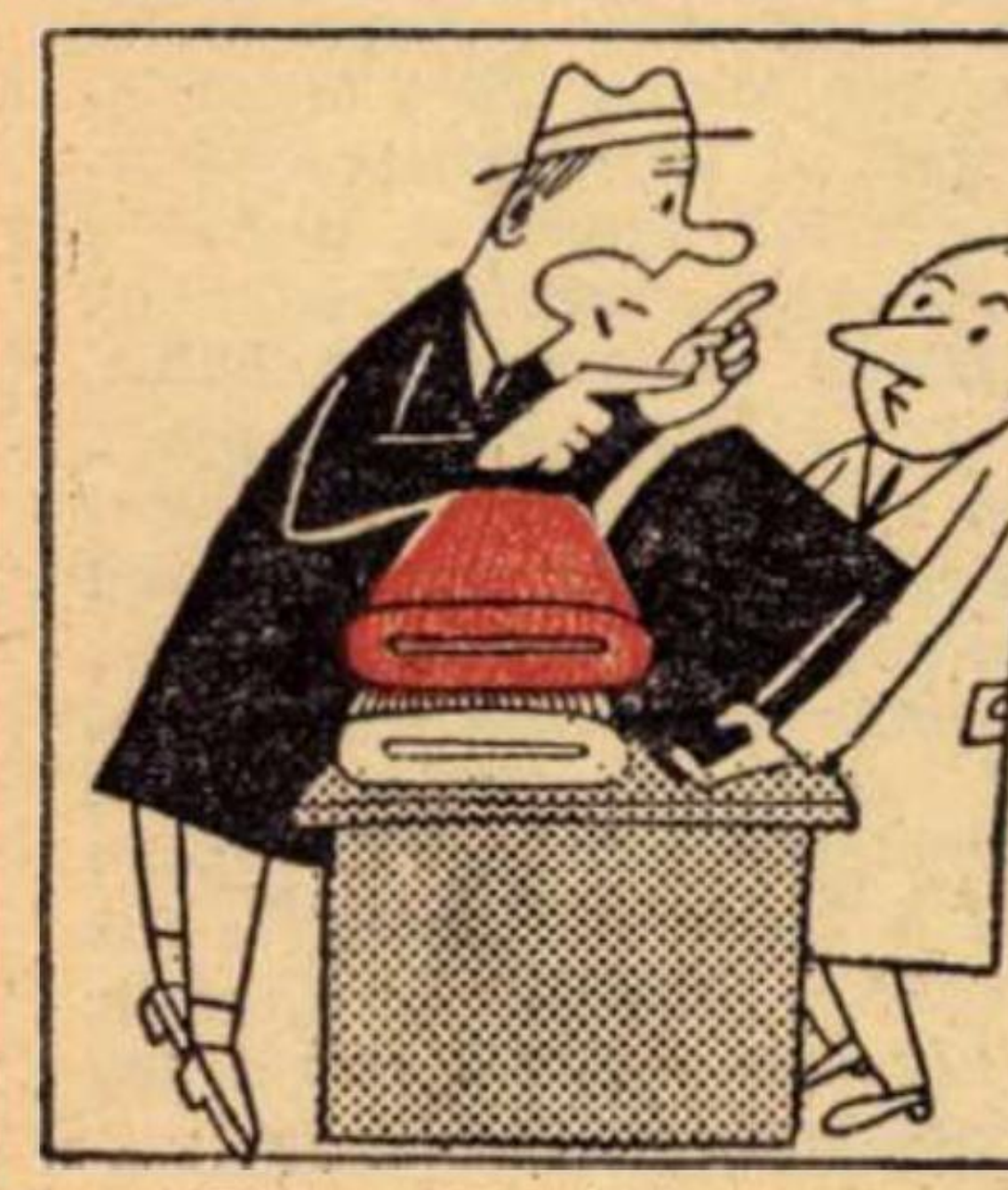

— Elfogyott? A fene egye meg magát...

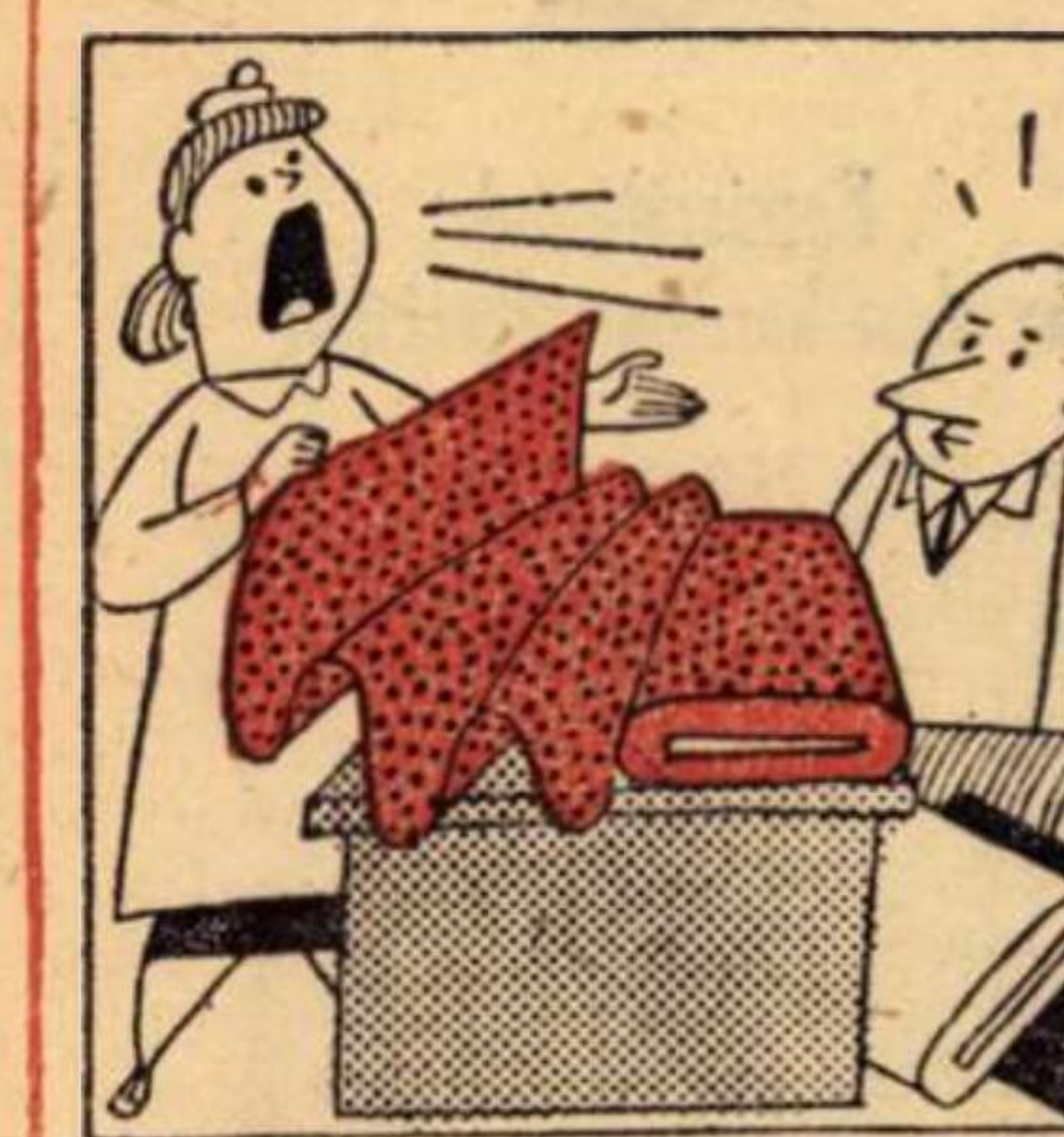

— Micsoda vacak kiszolgálás...

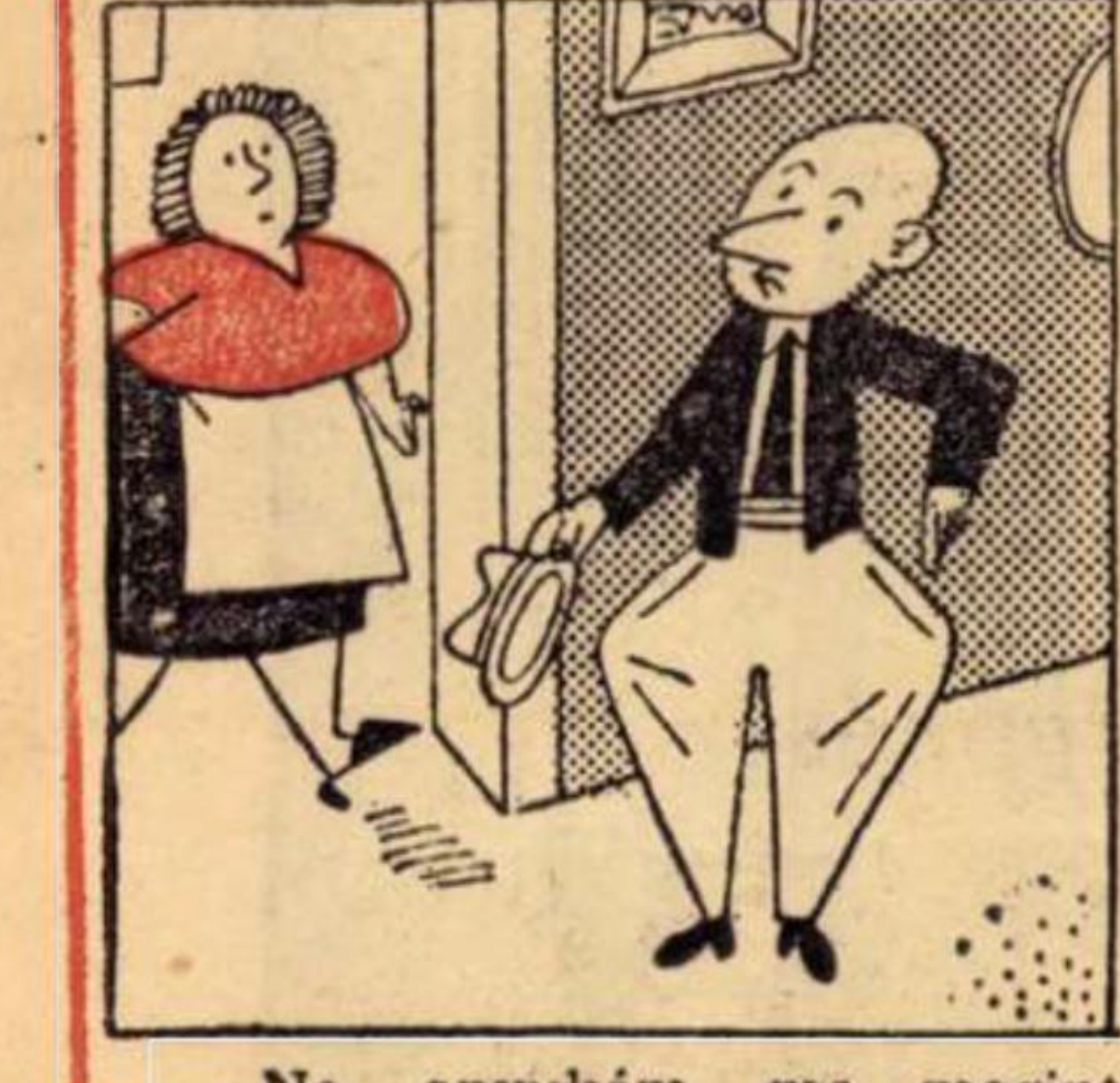

— No, anyukám, ma megint egy rakás sértést vágtam zsebre...

Ha a „vevőnek" enyves a keze...

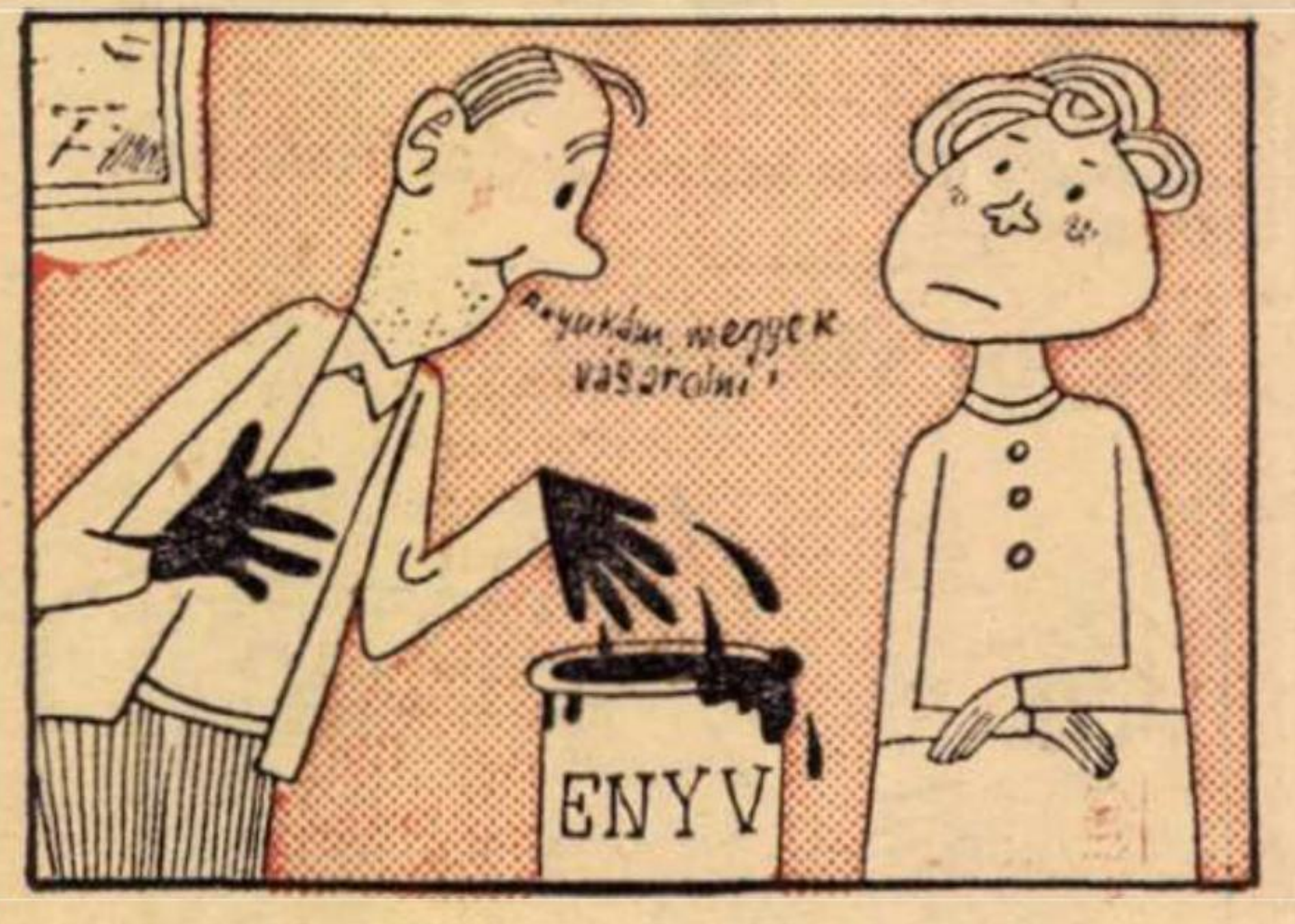

...akkor az eladónak kell tartania a hátát

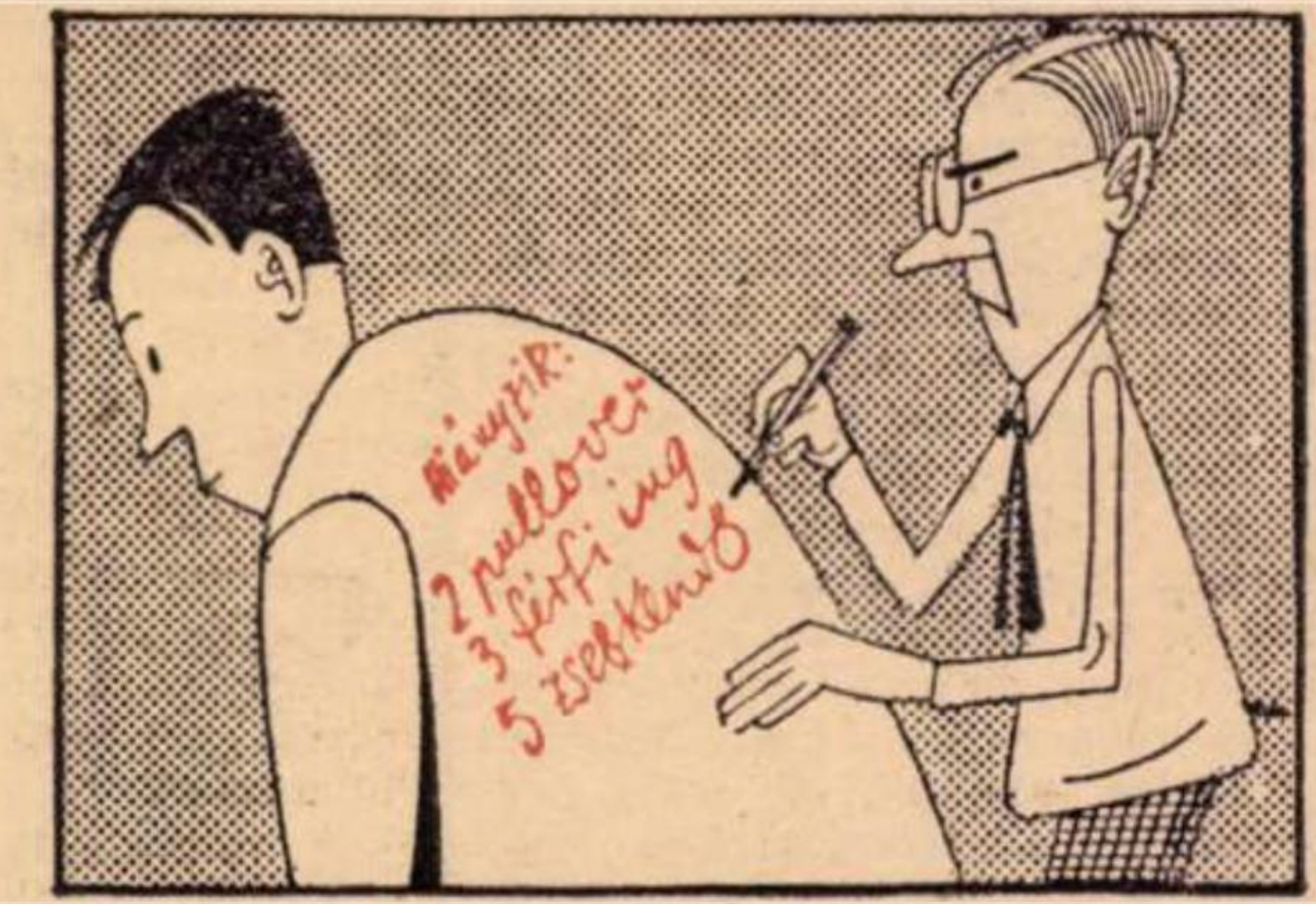

Nyakkendővásárlás családi alapon

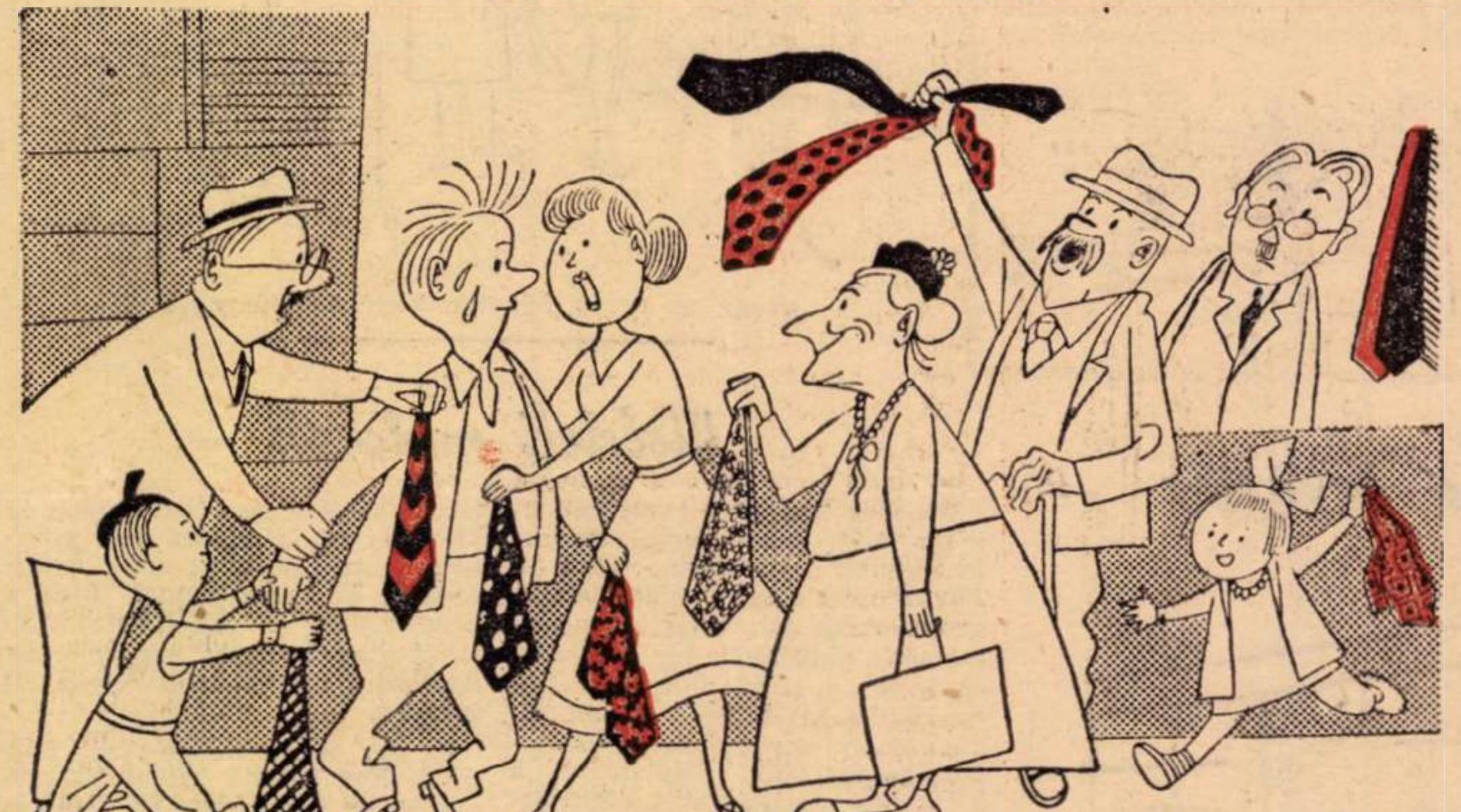

Papa, mama, feleség, sógor, Jancsi, Juliska (egyszerre) Ezt vedd meg, ez áll a legjobban!

Gyors elhatározás

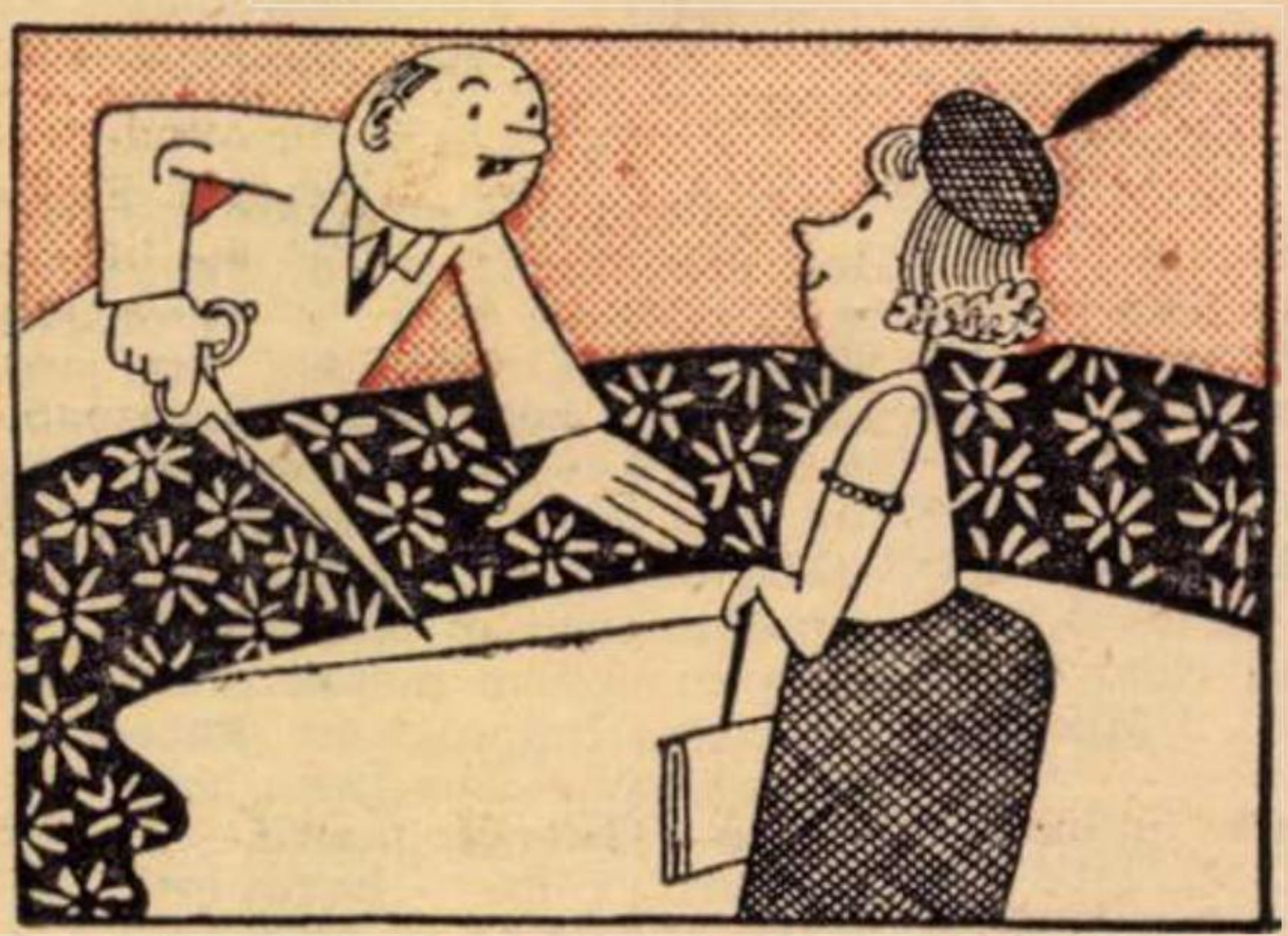

— Erről jut eszembe, hogy a három méter karton helyett veszek inkább egy ilyen jó ollót...

Az áruház nem fagylaltozó

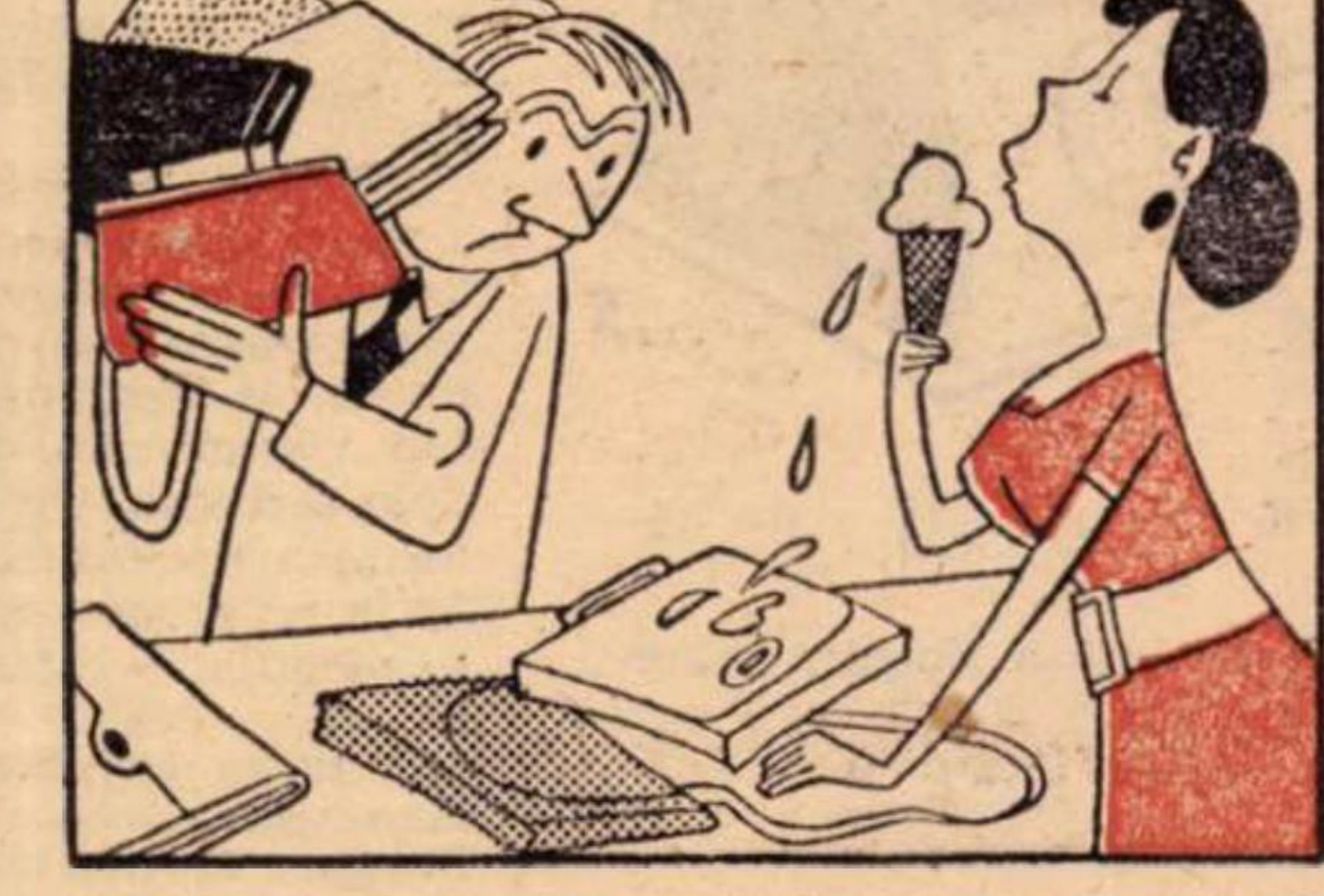

— Asszonyom, lecsepegtette az egyik táskát!
— Nem baj, úgysem ezt akartam megvenni!

Mikor megy a vonat?

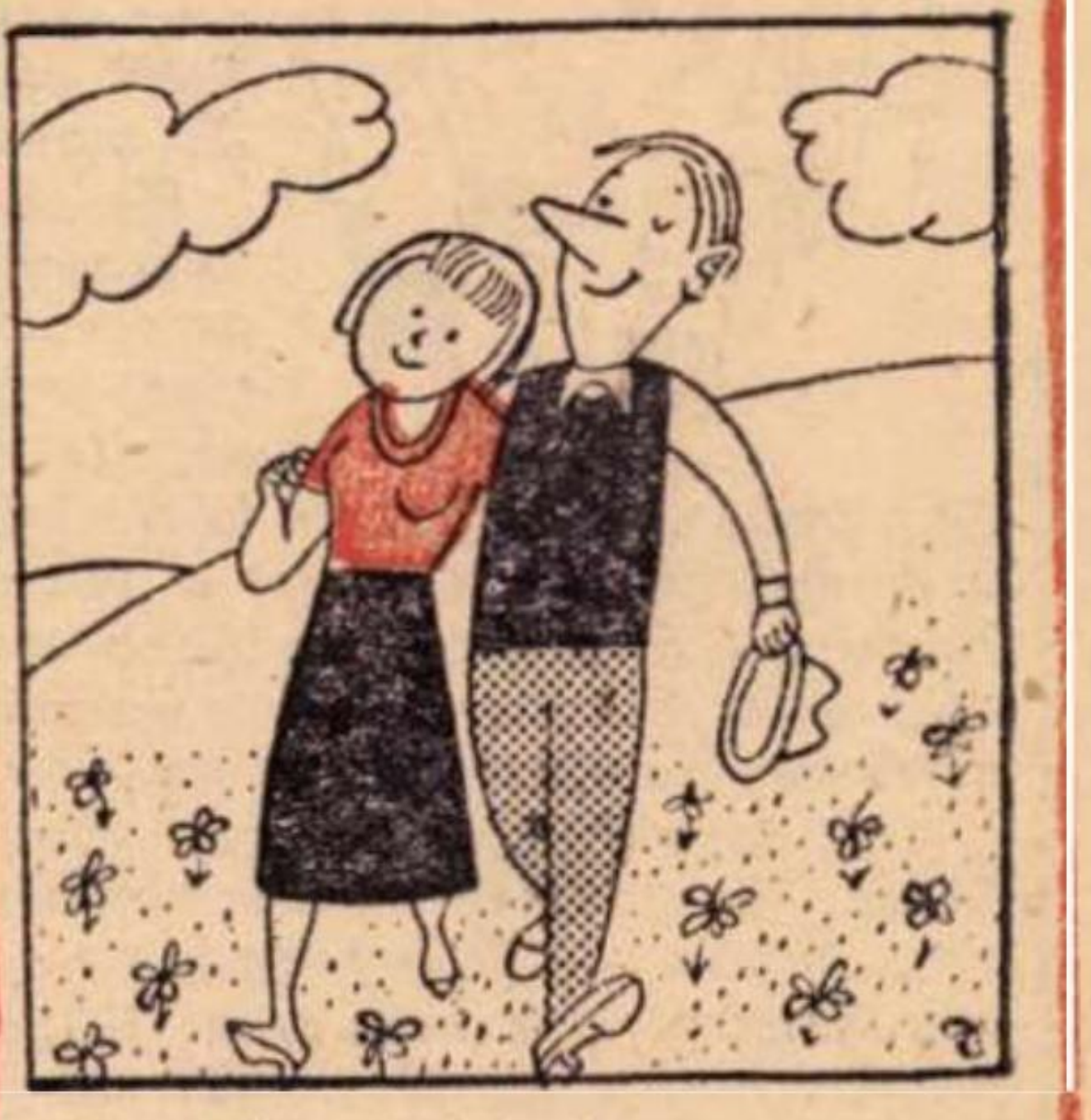

Ha udvarolni kell, nem megy a vonat.

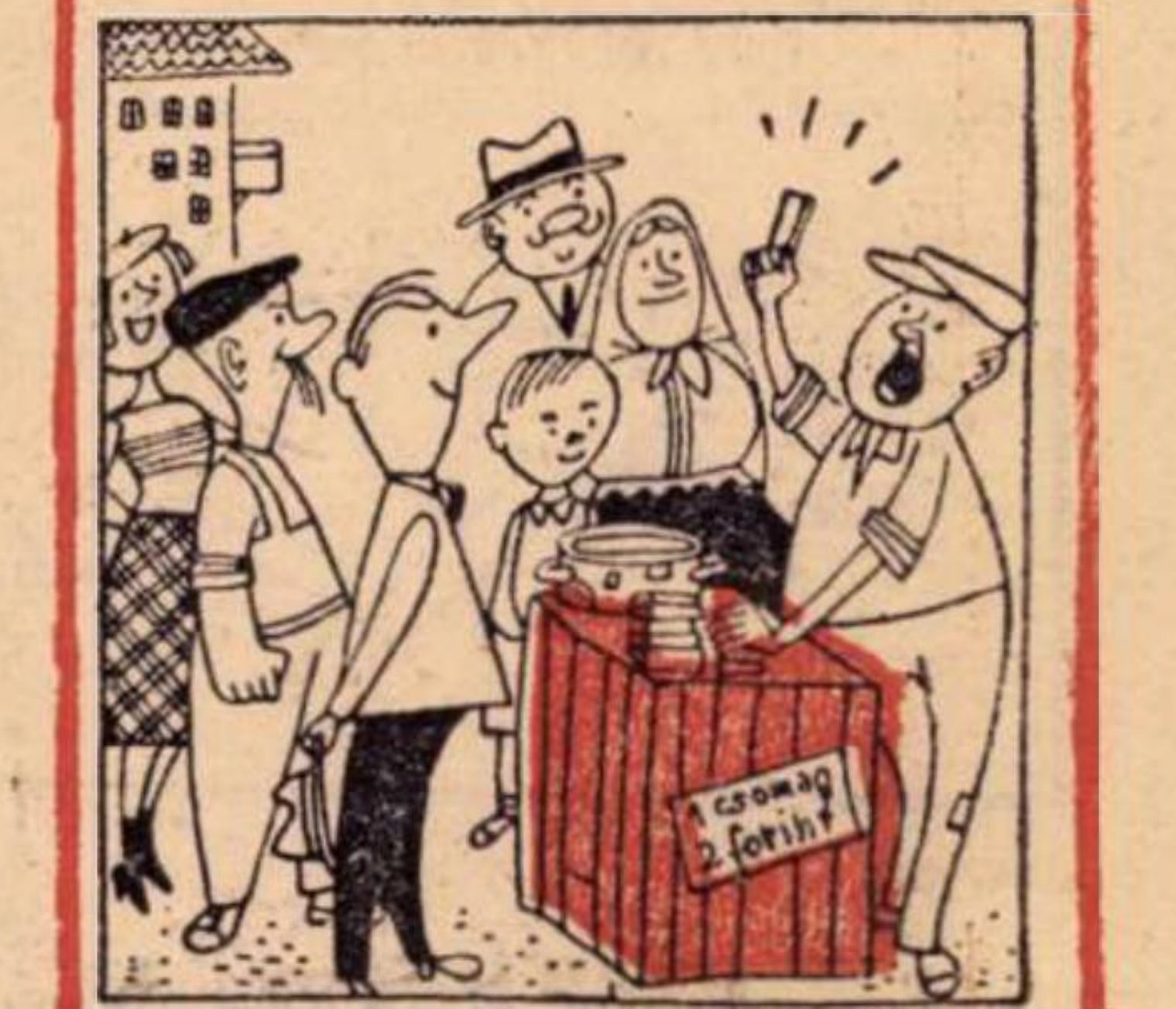

Ha bámészkodni kell, nem megy a vonat.

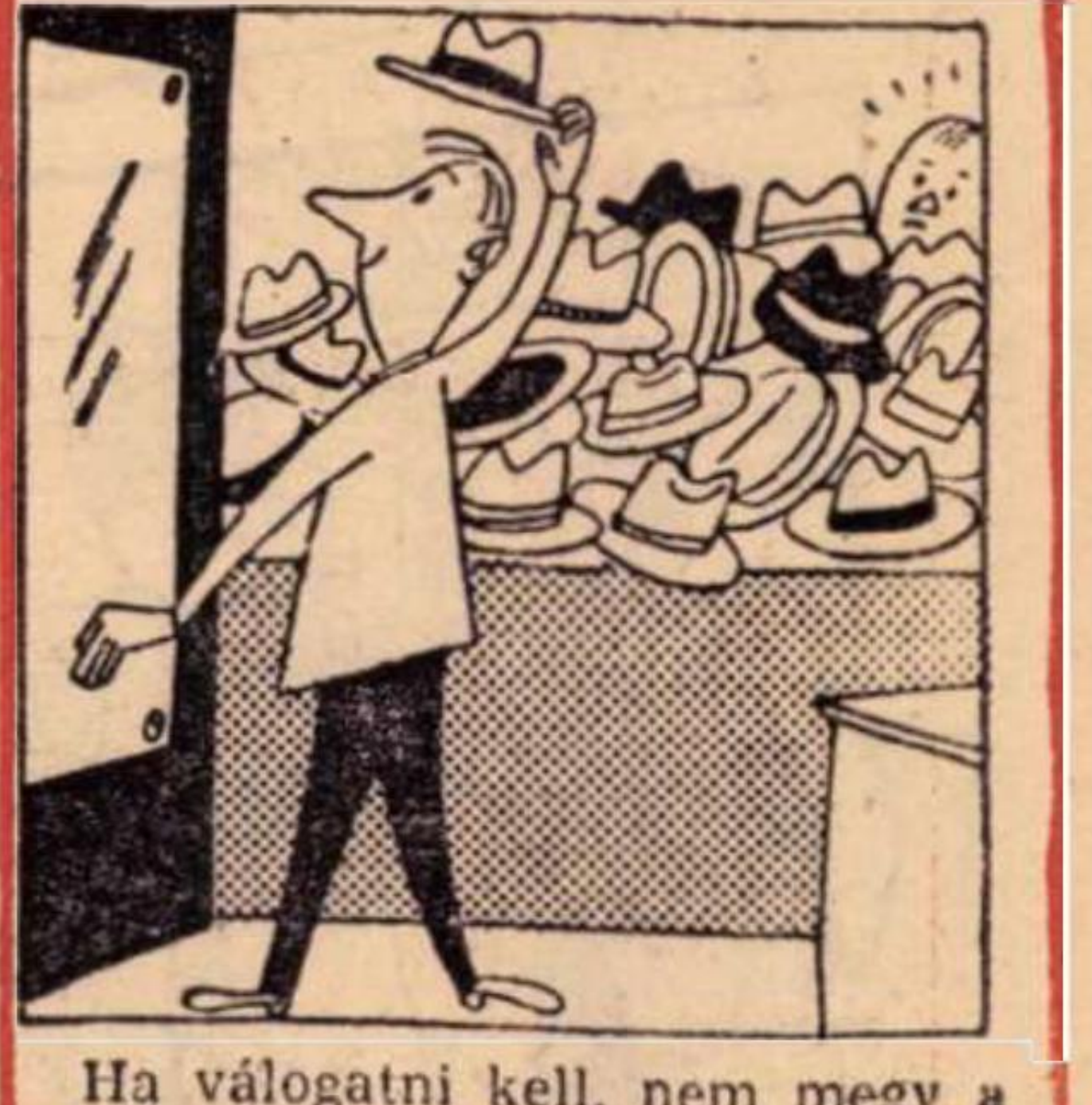

Ha válogatni kell, nem megy a vonat.

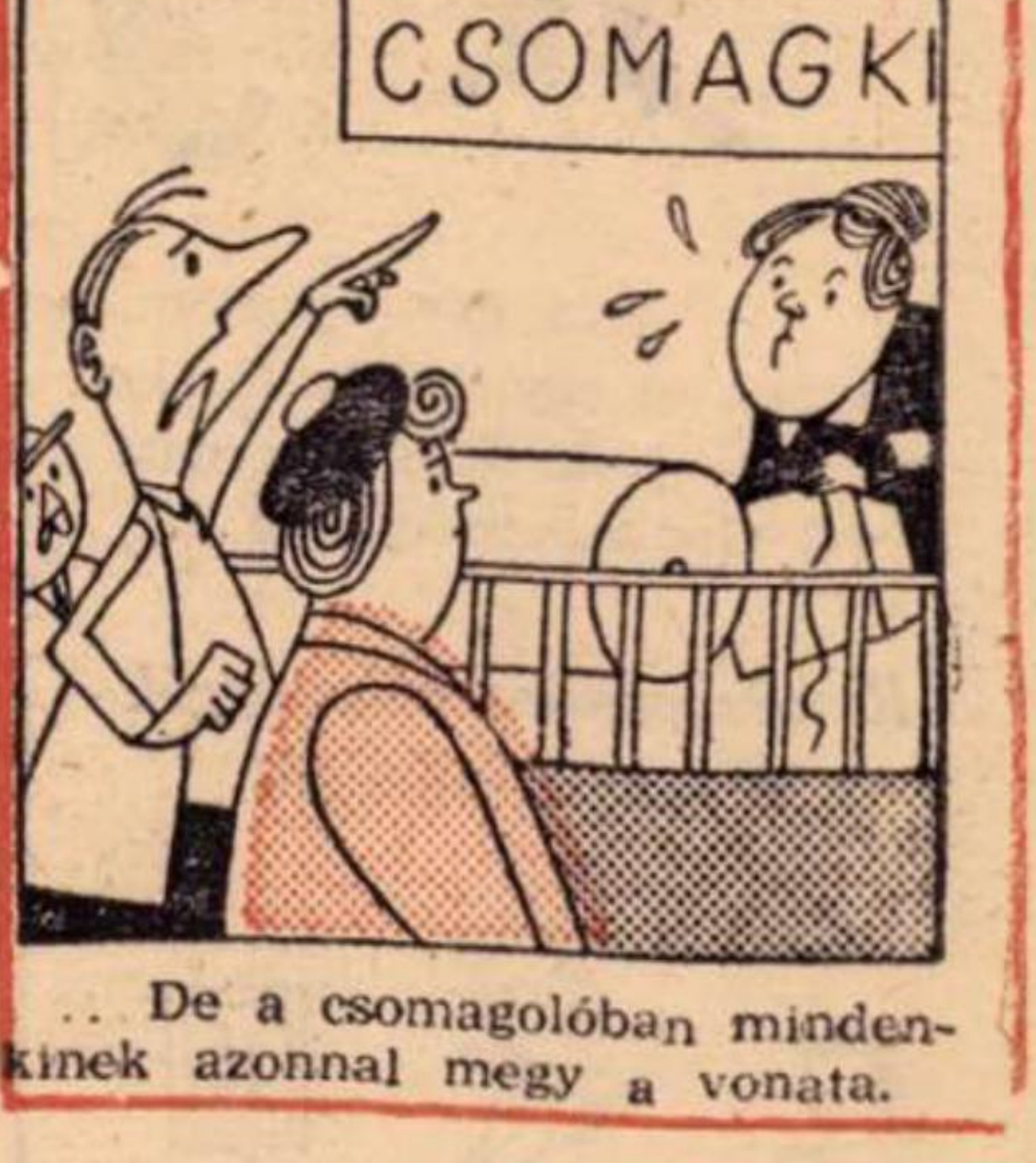

.. De a csomagolóban mindenkinek azonnal megy a vonata.

KIFINOMULT ÍZLÉS

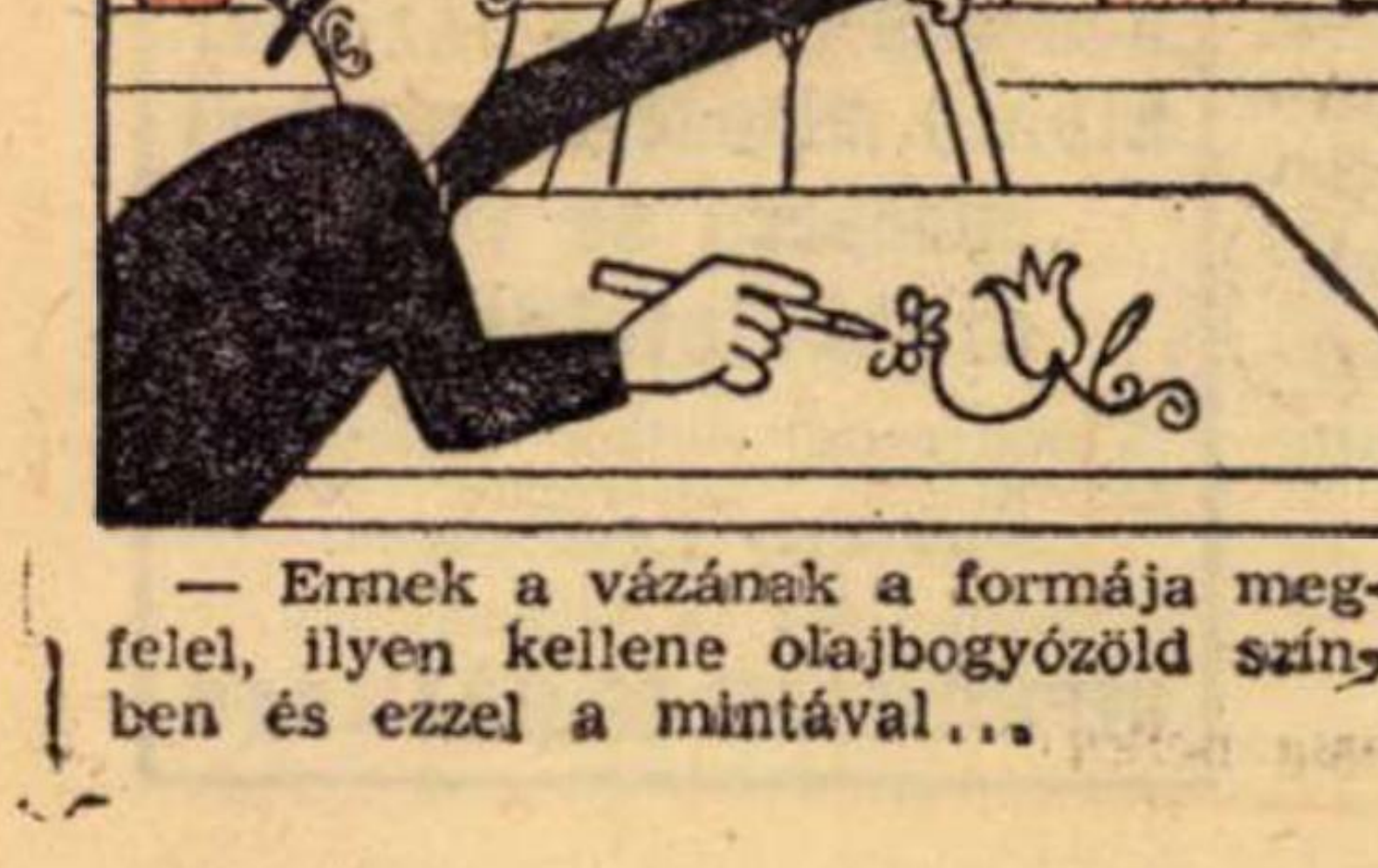

— Ennek a vázának a formája megfelel, ilyen kellene olajbogyózöld színben és ezzel a mintával...

Csere-bere

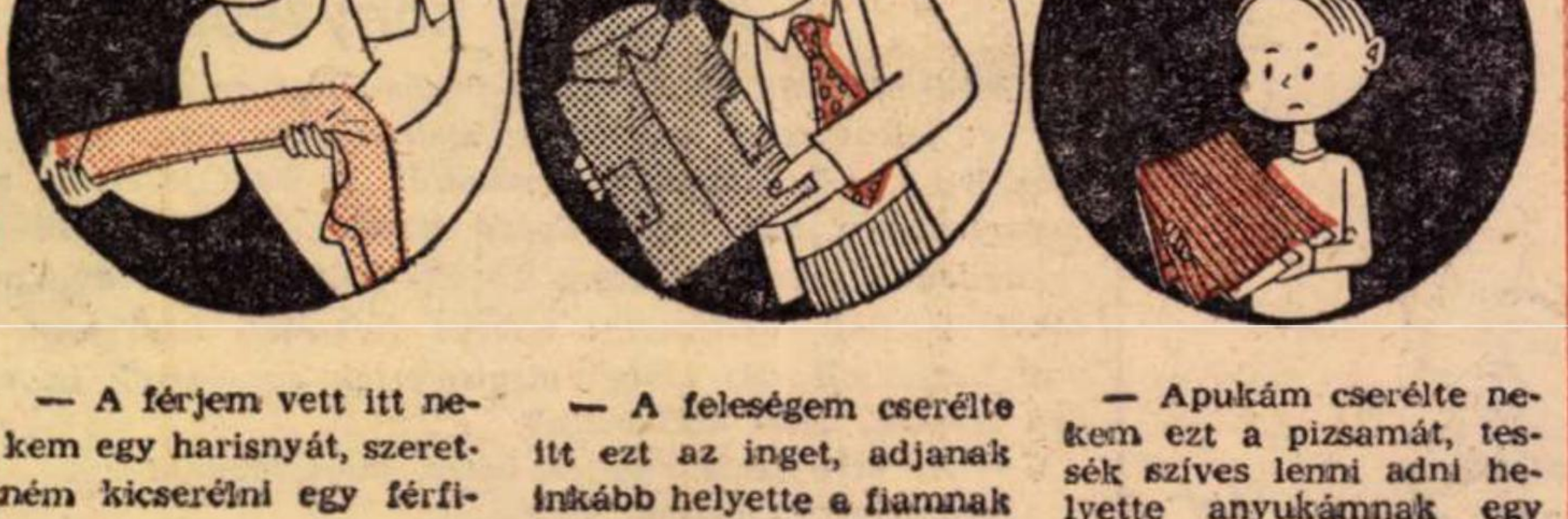

— A férjem vett itt nekem egy harisnyát, szeretném kicserélni egy férfiingre...

— A feleségem cserélte itt ezt az inget, adjanak inkább helyette a fiamnak egy pizsamát...

— Apukám cserélte nekem ezt a pizsamát, tessék szíves lenni adni helyette anyukámnak egy pár harisnyát.

Tíz óra után egy perccel

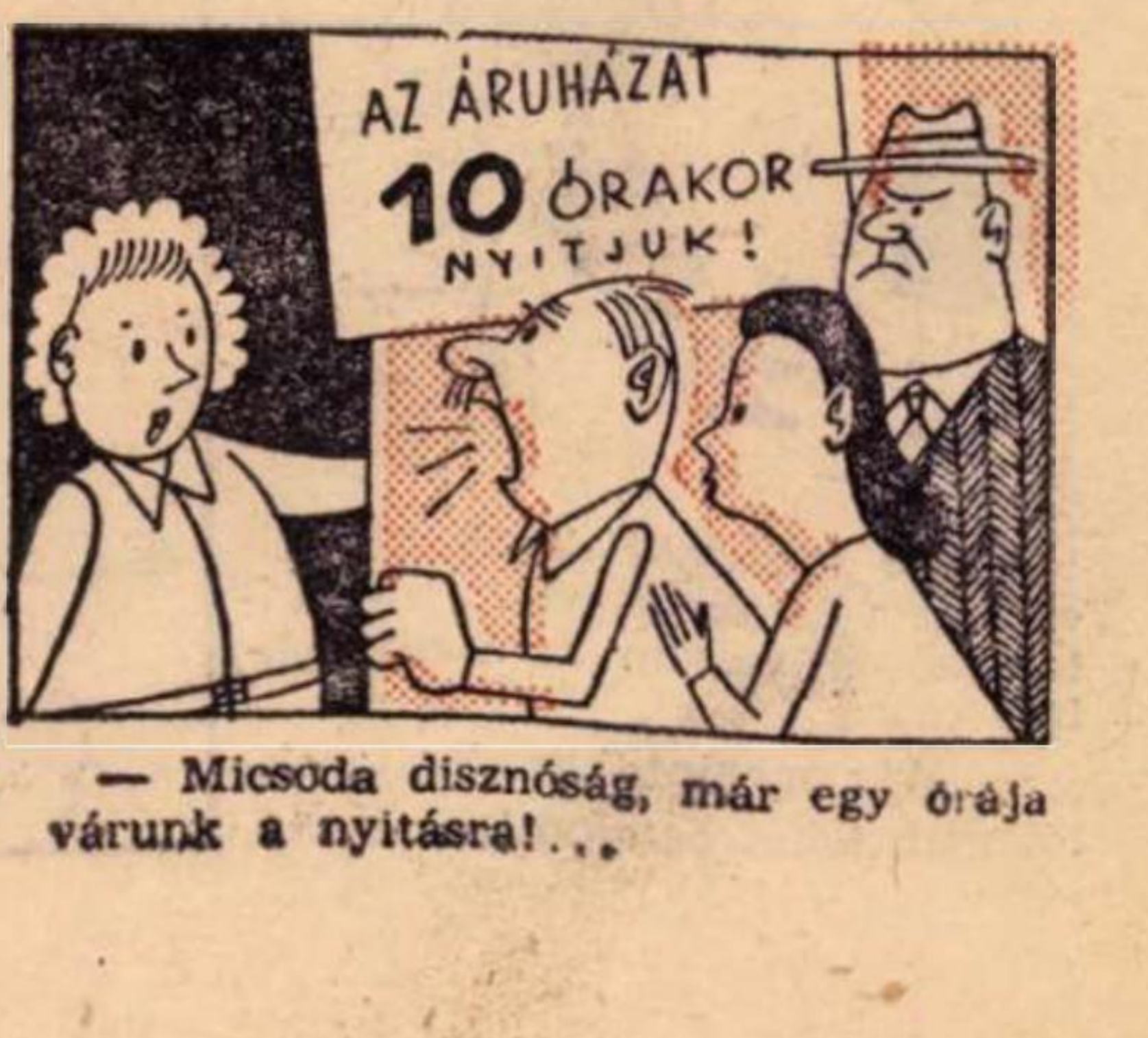
AZ ÁRUHÁZAT 10 ÓRAKOR NYITJUK!

— Micsoda disznóság, már egy órája várunk a nyitásra!...

Toncz Tibor:

A barát

Közel három hónapi utazás után, most hogy hazaérkeztem Kínából, meg kell állapitanom, hogy Pesten tulajdonképpen semmi sem változott. Igaz ugyan, hogy a télből indultam el és a nyárba értem vissza, de különben minden a régi. A villamosok zsúfoltak, és a kora tavaszi kirándulók helyett most a strandra vonulók ezrei biztositják a város vasárnapi csúcsforgalmát.

Mégis van valami, ami nekem módfelett szokatlan. Az ugyanis, hogy kinai utam kapcsán az érdeklődés homlokterébe kerültem. Barátok és ellenségek, ismerősök és ismeretlenek szólitanak meg és minden köntörfalazás nélkül kinai élményeimről kérdeznek:

— Mondd, kérlek, és birtad a kosztot? Ettél cápauszonyt? Csinosak a kinai nők? És mondja, hogy öltözködnek Sanghájban?

Ha társaságban ülök, magamnak kell kitalálnom barátaim érdeklődési körét és persze, soha nem szabad sietnem, kimerítően kell ecsetelnem az utazás kellemetességeit, meg hogy milyen hőség volt lent Kantonban, a trópusok közelében. Mikor aztán azt mesélem, hogy a legmelegebb két napot a vonaton, Szibériában, Novoszibirszk közelében éltem meg, melyhez a kantoni hőség kismiska volt, csodálkozva tekintenek rám, és mintha egy kissé kételkednének szavahihetőségemben. De aztán úgy tesznek, mintha elhinnék...

A napokban a Rákóczi úton várakoztam az autóbusz megállójánál. Mellém lép egy ismerősöm, aki néhanapján baráti kölcsönt vesz tőlem — sohamegadásra. Szívélyesen üdvözöl, de nem kérdez Kínáról egy szót sem. Közömbös dolgokról beszélgetünk, hogy milyen furcsa az idei nyár, hova megy üdülni és hogy a fagylalt hűsít-e jobban a kánikulában, vagy a forró fekete? Aztán egyszerre csak belenyúl a zsebébe, előveszi a pénztárcáját és így szól hozzám:

— Igaz ni, tartozom neked egy huszassal! Tessék, köszönettel visszaadom... Mondd öregem, hoztál nekem valamit Kínából?...

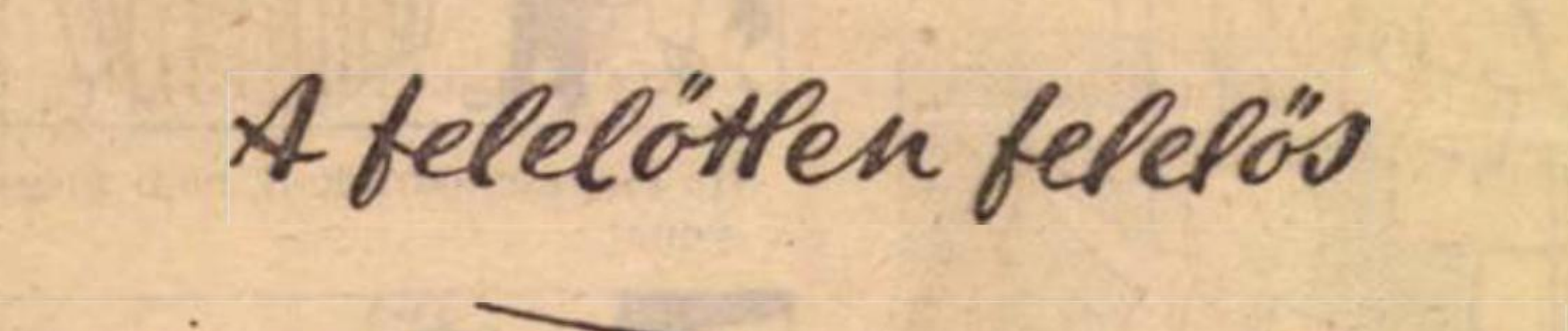

A posta bevezeti a telefon-mesemondást

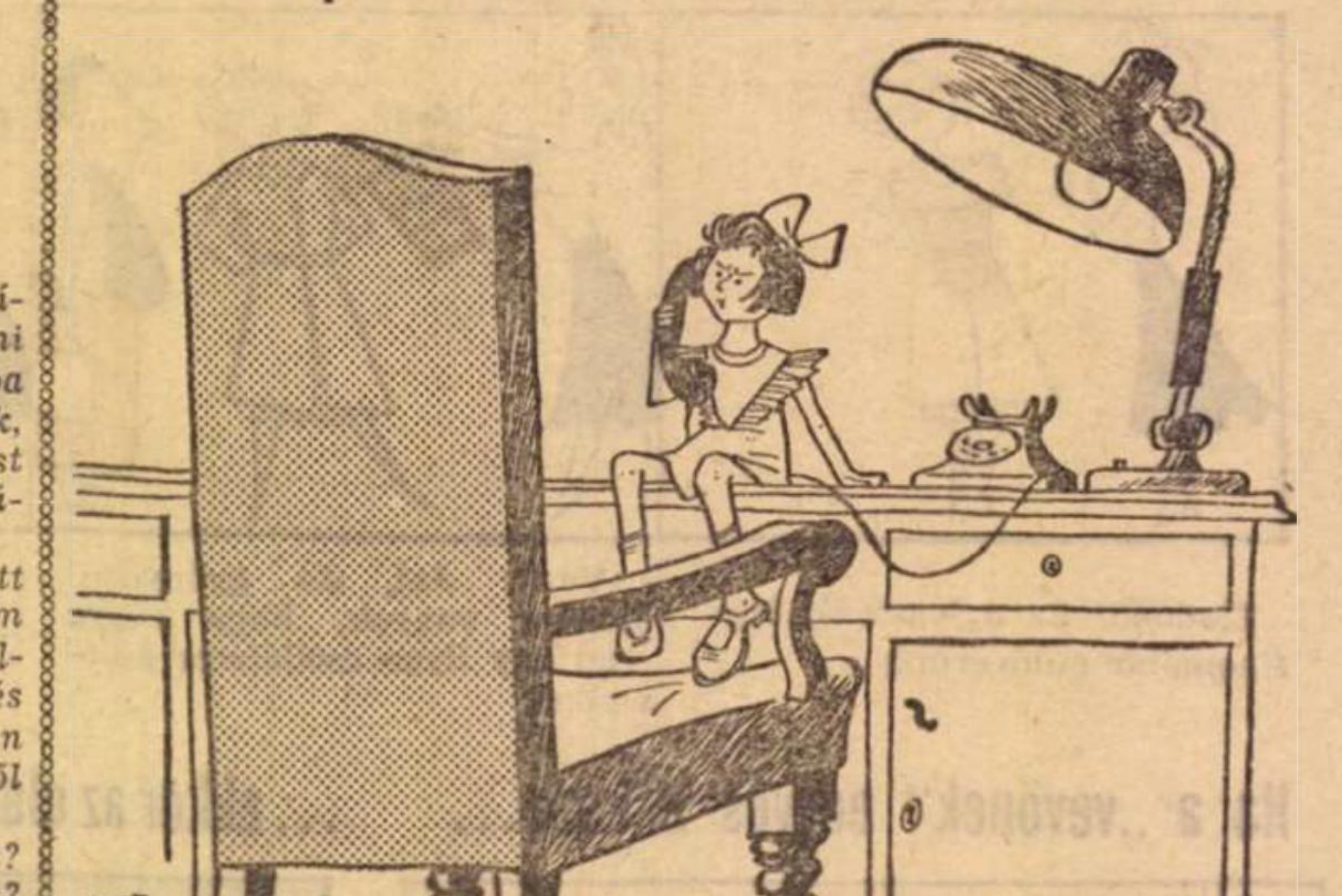

— Halló! Ki beszél? Téves kapcsolás! Én Hófehérkét kértem, nem Hamupipőkét!

Alapos vizsgálat,

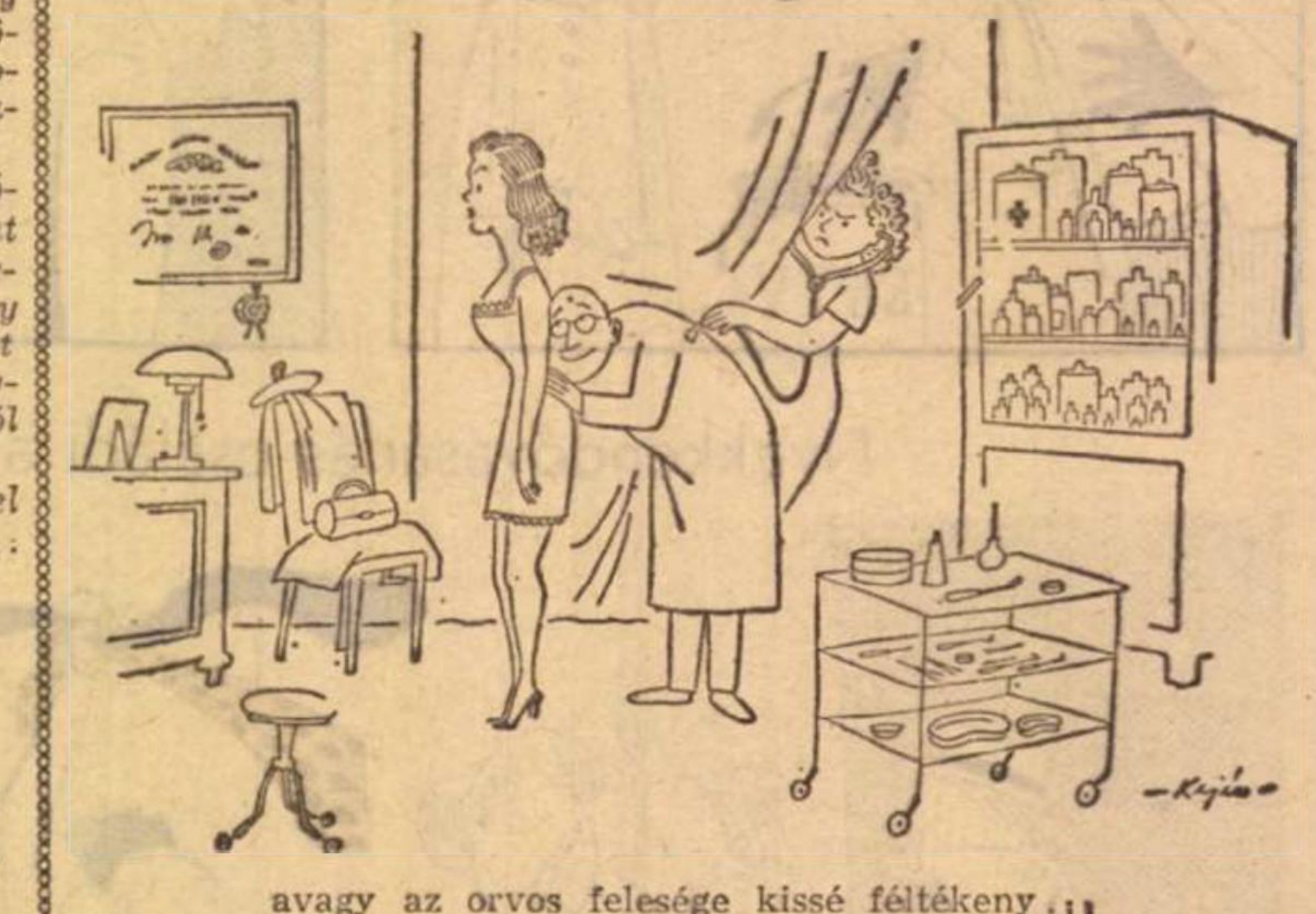

avagy az orvos felesége kissé féltékeny...

Pillanatkép

Az Italbolt előtt hatalmas bútorszállító kocsi áll, két nem kevésbé hatalmas muraközi paripával. A paripák gazdája most szerzi be azt a kis megszokott mámorát. A két derék paripa nagyon elúnhatta már magát, mert mindjobban közelednek az ajtóhoz. Talán be is szólnának, hogy gyere már, te részeges disznó, vagy valami effélét, de beszélni még a Muraközben sem tanitják meg a paripákat. Igy csak bámészkodnak nagy, fáradt szemükkel befelé. Egyszer aztán nyilik az Italbolt ajtaja és kilép egy elázott magyar. Az egyik paripa a mindent elöntő borfelhőben is felismeri a gazdát és örömében nagyot nyerít. A gazda szótlan marad, mert még nyeríteni sem tud, annyira részeg. Ellenben megpróbálkozik felmászni a bakra. Ez talán még nagyobb munka neki, mintha nyeríteni kellene. Az első kísérlet kudarccal végződik. Már éppen fenn ülne, amikor valami ellenállhatatlanul lehúzza és zsupsz, máris a lovak között találja magát. Az állatok türelemmel viselik el, hogy négykézláb kimásszon közöttük és újra próbálkozzék. Ők már megszokták ezt.

Körülbelül harmadszor ismétli meg a nehéz műveletet a kocsis, amikor a sarkon őrködő rendőr lassan feléje indul. Egyet-kettőt lép, azután három lépés távolságra megáll. A kocsis közben töretlen akarattal igyekszik a bakra ülni, de nem sikerül az istennek sem. Hiába tántorog el a bakig, kapaszkodik fel újból és újból, mindig a lovak között találja magát. Egyszer aztán ott is marad hangtalanul. A figyelmesen szemlélő rendőr ekkor akkurátus léptekkel újból megindul. Odaér, szemrevételezi a helyzetet, azután benyúl a kocsisért, kiemeli a lovak közül és felállítja. Jól a szeme közé néz egy darabig, majd így szól komoly, hivatalos hangon:

— Leheljen rám!...

(Gera)

A felelőtlen felelős

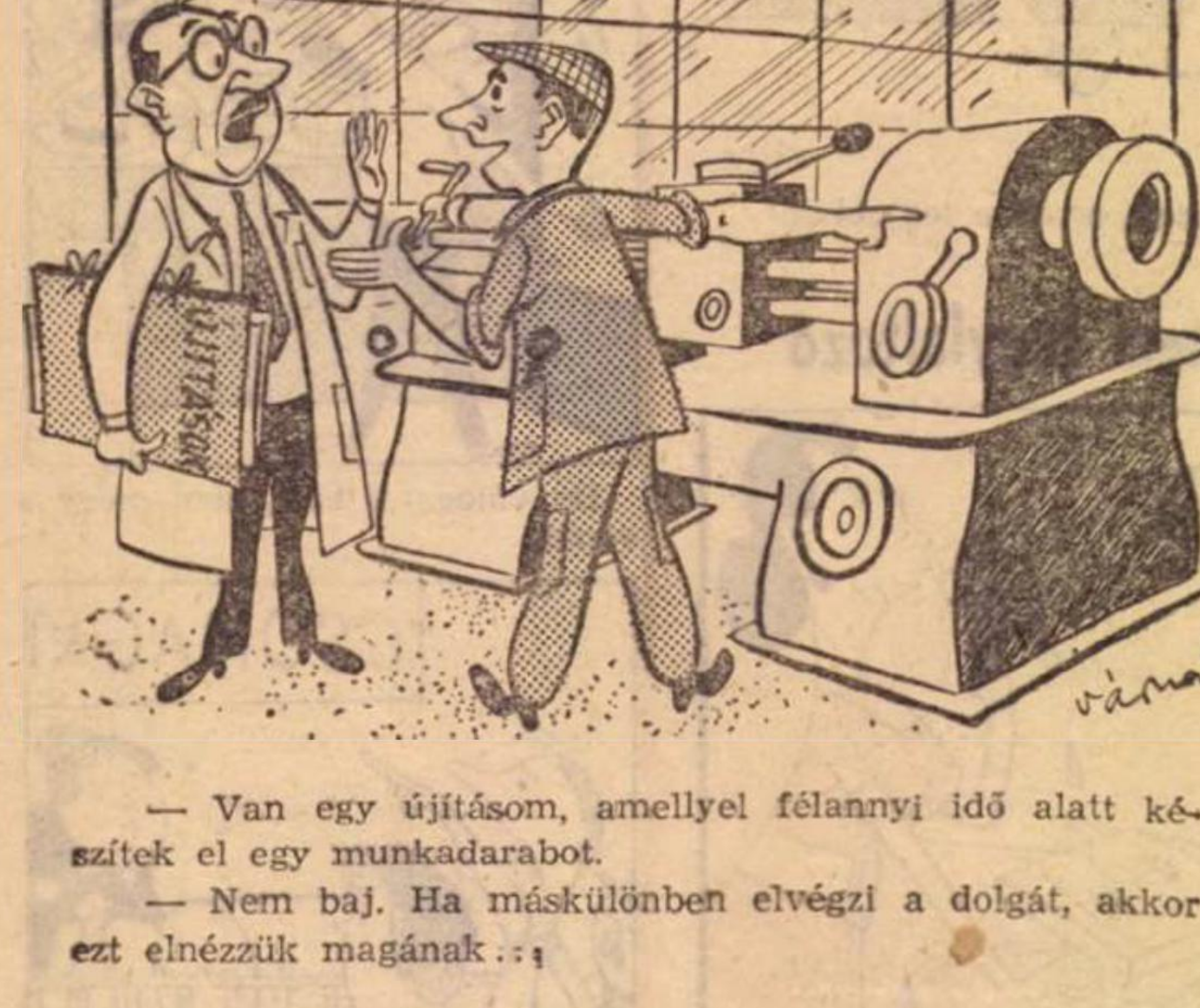

— Van egy újításom, amellyel félannyi idő alatt készítek el egy munkadarabot.

— Nem baj. Ha máskülönben elvégzi a dolgát, akkor ezt elnézzük magának...

Kísérleti malacok

Érdekes kísérletet volt alkalmam látni, tudományos kutató intézeteink egyikében, ahol a Pavlov-tétel alapján állati intelligencia-vizsgálat folyik. Tengerimalacok táplálékát úgy helyezik el, hogy a kísérleti üvegketrecben az állatka kis folyosón halad végig, amely egy másik keresztfolyosóba torkollik. Táplálékát, a kívánatos tengerimalac-csemegét napokon keresztül a keresztfolyosó egyik ágának végébe helyezik. Az állatok egymás után habozás nélkül fordulnak be arrafelé. Mint egy jól ismert utcán. Egyik se téved véletlenül se az ellenkező irányba.

Igen ám, de most jön a kísérlet: megváltozik a helyzet. A csemegét — az ellenkező folyosóvégbe helyezik.

Mi történik most?

Egyenként engedik be a malackákat. A kis fehér habozás nélkül fut a megszokott irányba. Majd mikor ott nem talál semmit, gyorsan visszafordul, visszatér kiinduló pontjára. Ott búsan leül, behúzza a nyakát és idegesen mozgatja az orrocskáját. Nem értem — mondja — nahát...! Mik vannak...

A tarka következik utána. Ez nem hisz szemeinek. Méregbe jön. Harapni kezdi éles fogacskáival az üres vályut. — Disznóság! — mondja szemmelláthatólag és elhatározza, hogy ír a Ludas Matyinak.

E két viselkedés közt ingadozik az átlag tengerimalacok mindegyike. Ötven közül egyetlen egy akad, aki, mikor nem találja meg táplálékát a megszokott helyen és visszatér bázisára, ott csak pillanatokig mozgatja az orrát nyugtalanul, de aztán elindul újra, a keresztútnál megáll és bizonytalanul ide-oda lépdel, mégis csak odafordul az immáron helyes, új irányba.

Ez egy tengerimalac-zseni. Egy újító. Egy kitűnő alkalmazkodó képességű hím, hogy át fogja-e örökíteni kiváló képességét utódainak... ez itt a kérdés. Ő maga mindenesetre jó parti — mondja kedélyesen egy orvos, aki a dolgot pontosan jegyzi és figyeli. A fekete fejű tengerimalac diadalmasan rágcsálja a sárgarépa darabkát. Mintha fölényesen mosolyogna is hozzá.

Mindez abból az alkalomból jutott eszembe, hogy a napokban nem találtam meg a Hungária kávéház bejáratát. Azt tudtam, hogy elől nem lehet bemenni, mert ott állványok vannak, de hátul sem lehetett bemenni, ahol eddig be lehetett menni. Idegesen mozgattam az orromat és láttam, hogy mellettem mások is fejüket kapkodva fintorognak. Ebben a pillanatban észrevettem, hogy egy fekete fejű tengerimalac — illetve bocsánat: költő — határozott léptekkel megindul és bemegy a kávéház — ezidőszerint harmadik, de vadonatúj bejáratán. Érdekes lenne megfigyelni, hogy ez a költő olyan utódokat fog-e létrehozni, akik mindig megtalálják a Hungária kávéház bejáratát.

Fedor Ágnes

Hozzászólásunk az olasz kormányváltozáshoz

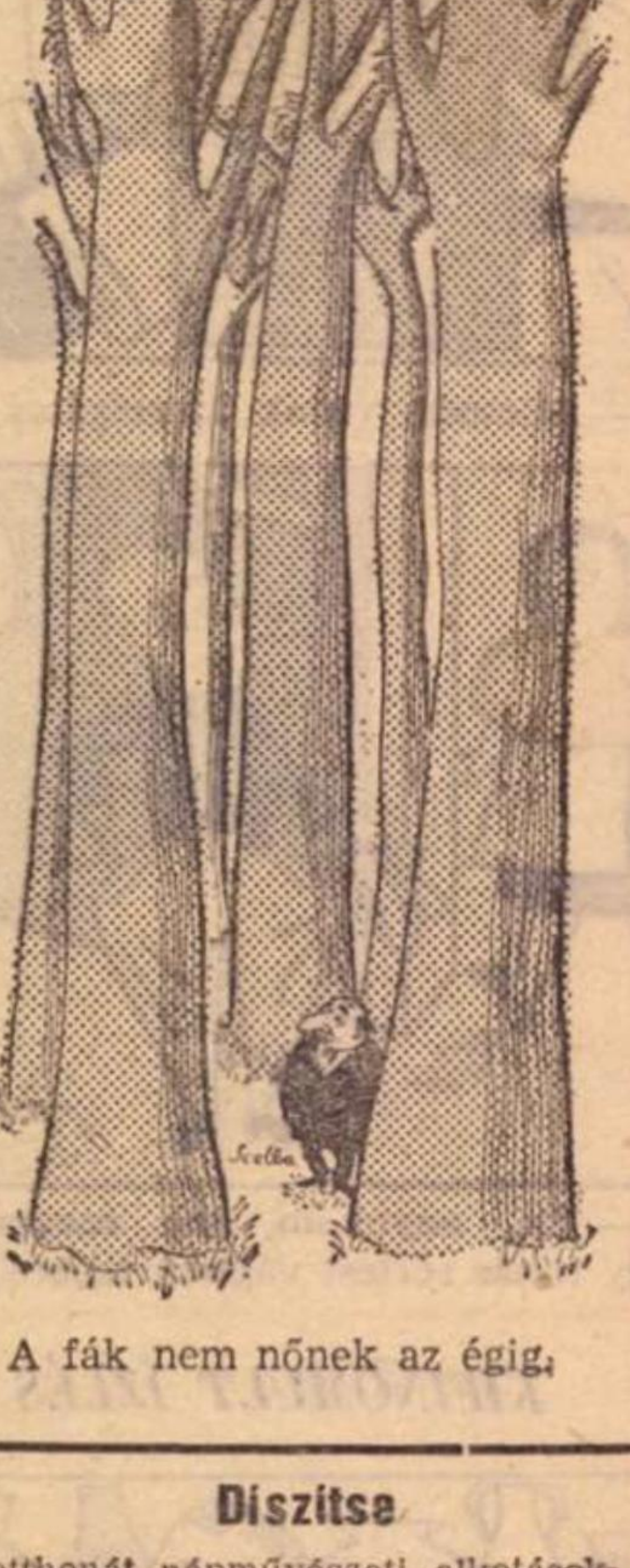

A fák nem nőnek az égig.

Rendszeresen ellenőrzik a bor minőségét

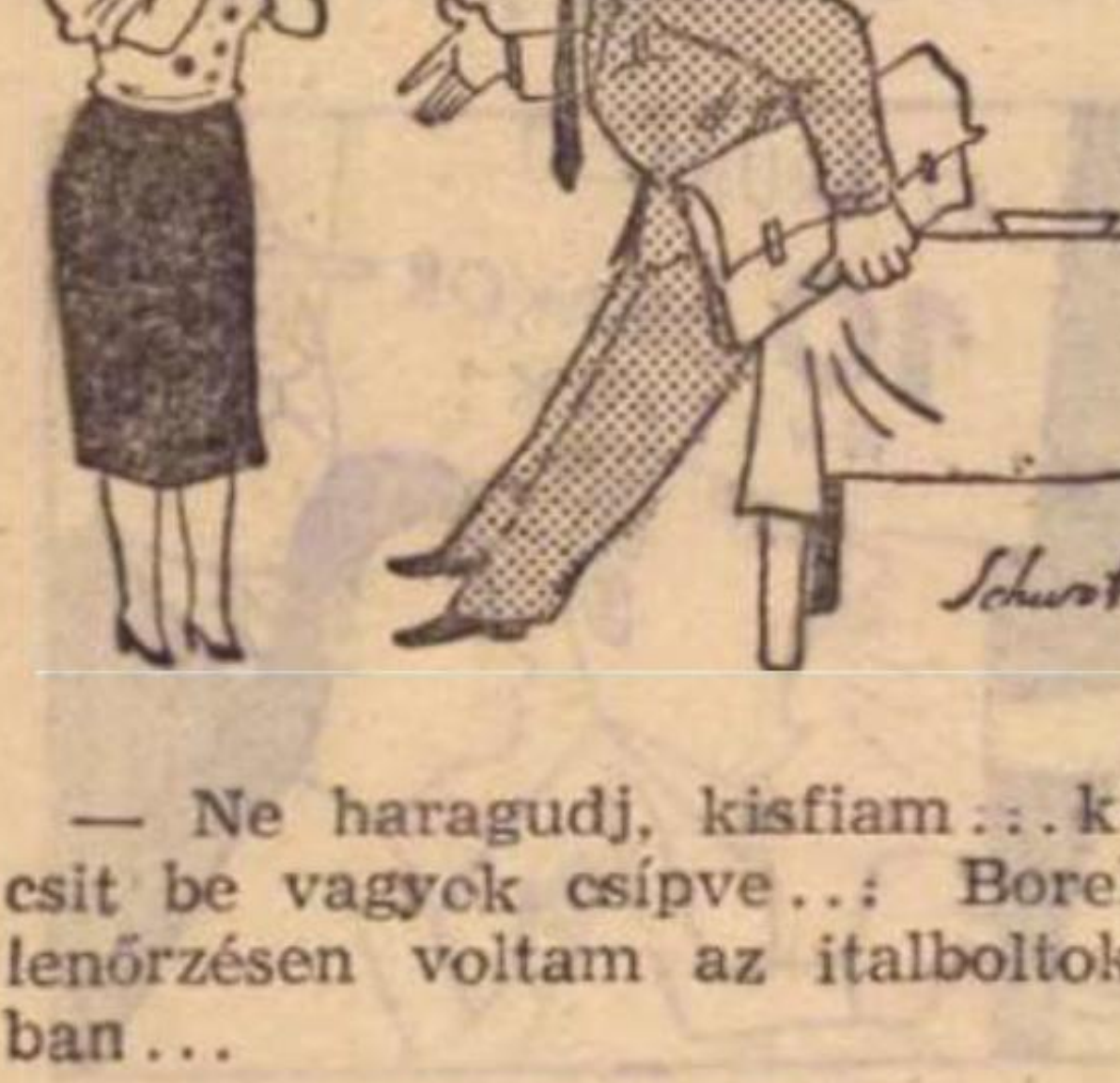

— Ne haragudj, kisfiam... kicsit be vagyok csípve... Borellenőrzésen voltam az italboltokban...

— Már megint hazudsz, azoktól nem lehet becsípni!

Nem orvos, csak lassú a kiszolgálás

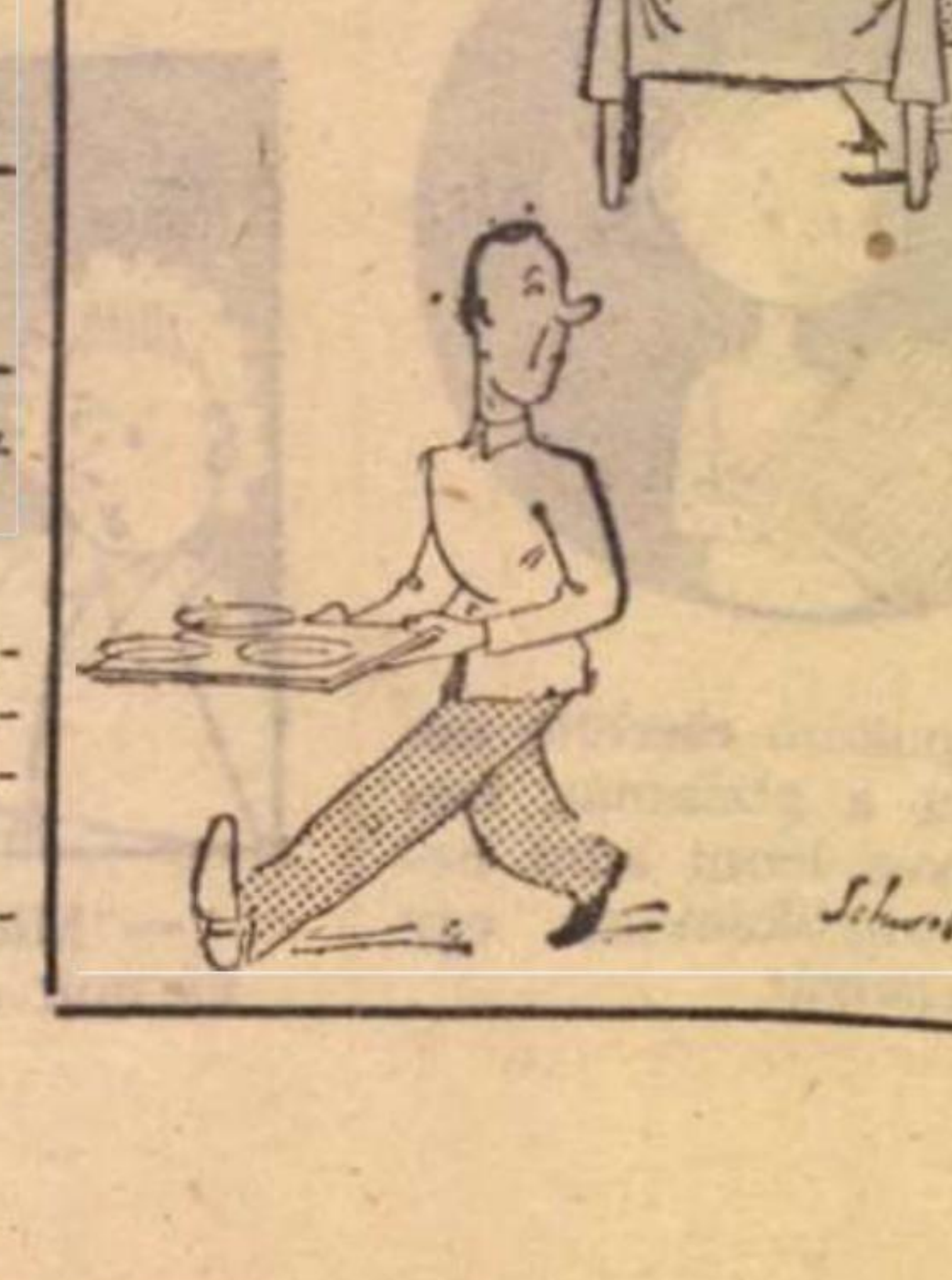

A humor könyvéből

MEDNYÁNSZKY LÁSZLÓ festőművész az első világháborúban önként jelentkezett harctéri szolgálatra. Az olasz front egyik viszonylag csendes szakaszára osztották be hadi festőnek, s itt nagy népszerűségre tett szert. Egész csendes napokon kimerészkedett festőállványával a két front közötti holt térre is, amelyről vázlatokat készített. Jellegzetes nyurga figuráját, kackiásan félrecsapott huszársapkáját idővel megismerték az olaszok is, akik minden támadás előtt átkiabáltak:

— Az öreg festő menjen hátra, mert lövünk!

Mednyánszky olaszul válaszolt:

— Uraim, uraim, egy kis türelem, rögtön befejezem a képet!

Diszitse

otthonát népművészeti alkotásokkal

Tekintse meg

a népművészet és háziipar kiváló minőségű termékeit budapesti és vidéki szaküzleteinkben

Népművészeti cikkek, kötöttáruk, szövöttáruk, kosáráruk, fonásáruk nagy választékban.

Közületeket is kiszolgálunk.

NÉPMŰVÉSZET ÉS HÁZIIPAR

Kultúrfront

BALETT SZÁRAZON ÉS VÍZEN ÁT

Tudományos szabadtéri beszámoló

Irta: Darvas Szilárd. Rajzolta: Szür-Szabó József

Az idei szeszélyes nyár aktuálissá tette, hogy kisebb kulturális küldöttség élén a Margitszigetre utazzunk az időjárás és a balett összefüggéseinek tanulmányozására. Utunk végcéljául a Majakovszkij-színpadot tűztük ki, ahol éppen az Operaház együttese végzett figyelemreméltó kisérleteket, bemutatva a „Térzene", a „Romeo és Júlia", valamint a „Poloveci táncok" című baletteket. A megegyezés úgy szólt, hogy a műsort és az együttest az Operaház adja, szélről és esőről viszont a nyár köteles gondoskodni.

Utunkat a humor jegyében tettük meg, az autóbusz kalauznőjének jóvoltából, aki bemondta a Majakovszkij-színpadot, s aztán meg se álltunk a Palatinus strandig. Az autóbuszvállalatot állítólag az a meggondolás vezeti, hogy akik meggondolták magukat és mégis inkább fürödni akarnak, mint szabadszínpadot nézni, ne gyalogoljanak külön egy kilométert. Nem beszélve az ideges emberekről, akiknek egy lépést sem kell tenniök: e bölcs intézkedés folytán ott helyben üti meg őket a guta.

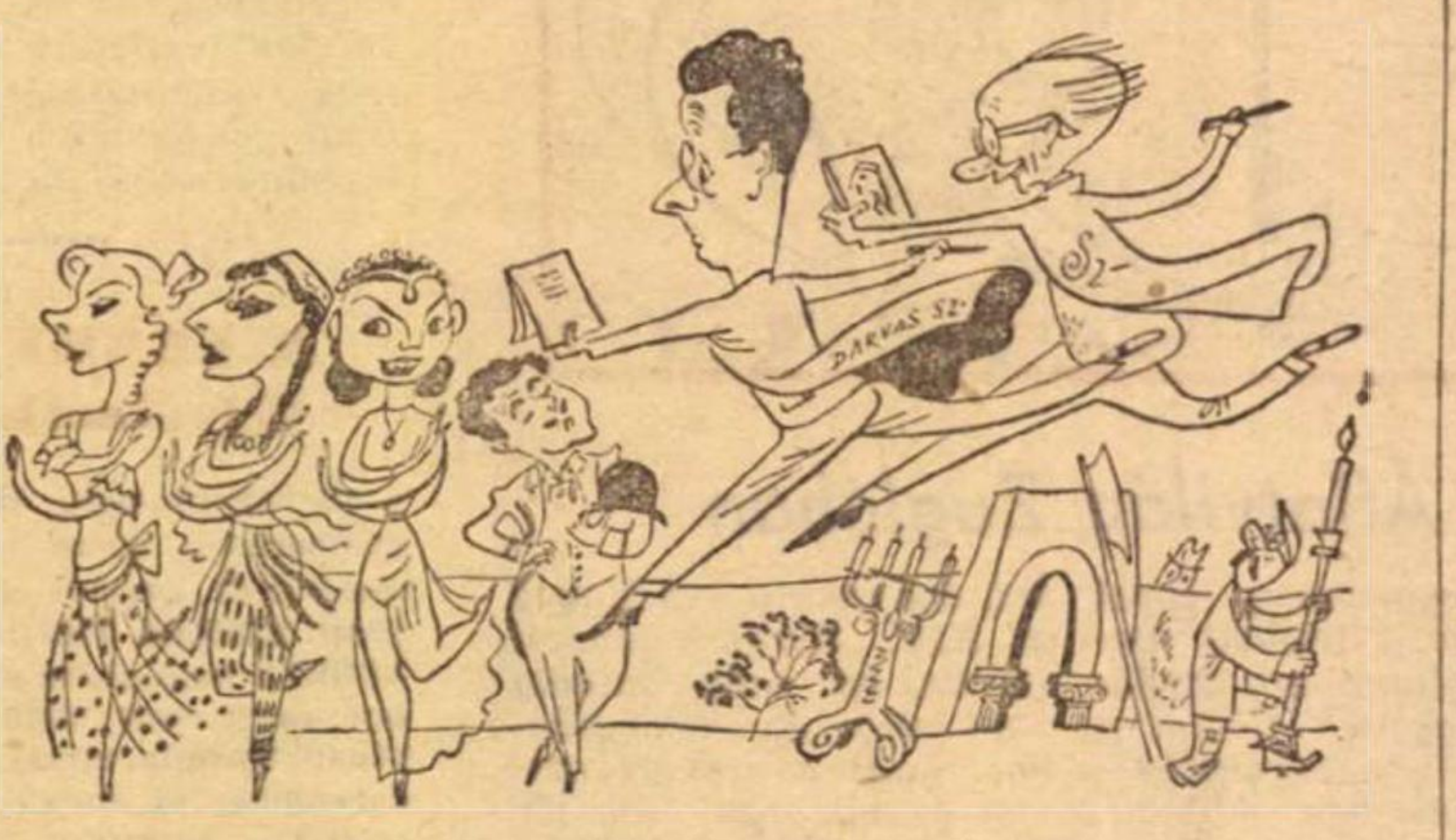

...magunk is lenge tánclépésekben közeledtünk...

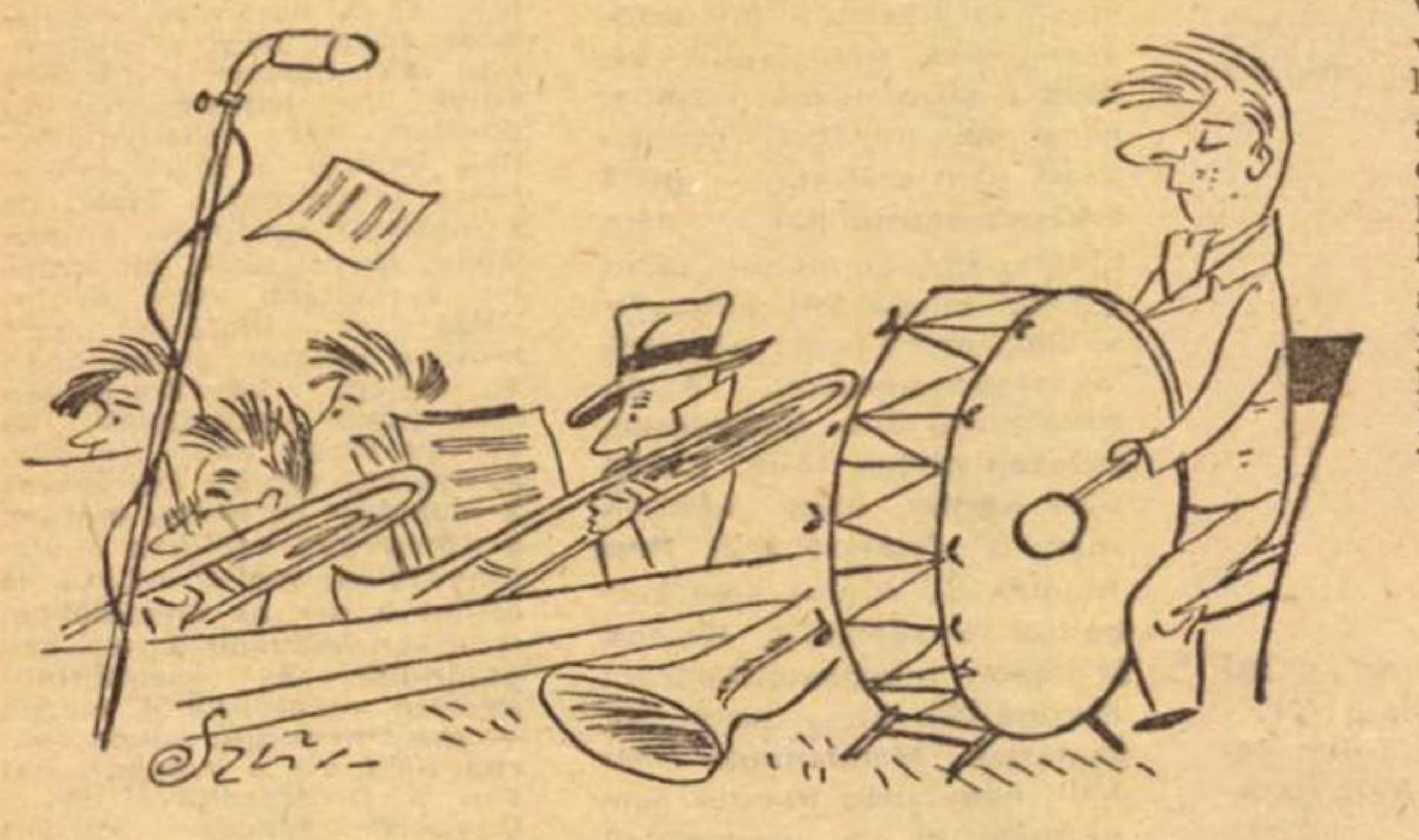

...az egész orchesterben egyesegyedül ült kalapban.

Mindjárt az elején izgatottan figyeltük a tánc és az elemek gigászi harcát. A műsor a „Térzene" című balettel, az időjárás a széllel kezdődött. Azonnal feltűnt nekünk a zenekar legpesszimistább tagja, aki az egész orchesterben egyesegyedül ült kalapban. Megállapítottuk, hogy nagyszerűen tud koncentrálni: egyidejűleg fújta a trombitát és inklinált a náthára.

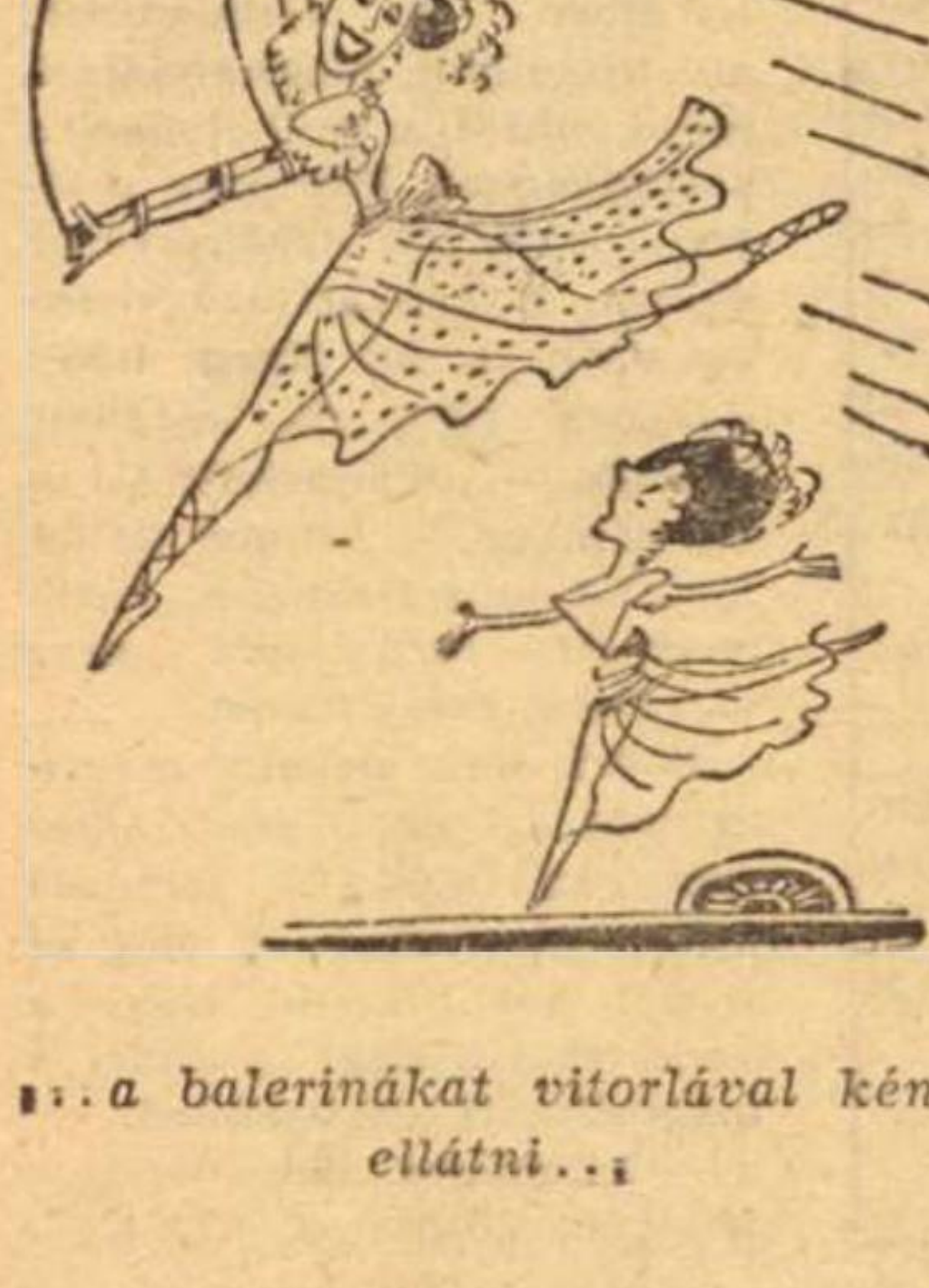

...a balerinákat vitorlával kéne ellátni...

A műsor egyébként nagyszerűen dacolt a széllel, a táncosok remekül dolgoztak, s hogy mi se töltsük tétlenül az időt, kidolgoztunk egy fontos újítási javaslatot, amelynek szellemében a balerinákat vitorlával kéne ellátni, hogy szeles időben minimális erőkifejtéssel is el tudják látni nehéz feladatukat. Prémium gyanánt mindössze két jegyre reflektálunk a Diótörőhöz.

A „Térzene" úgynevezett jövő-bemutató balett, elsősorban a vendéglátóipar szempontjából. Egész sereg pincért láttunk, akik a vendég egyetlen intésére szinte repültek a levegőben. A kiszolgálásnak ez a nálunk egyelőre még ismeretlen módja a közönség körében igen nagy sikerre számíthat.

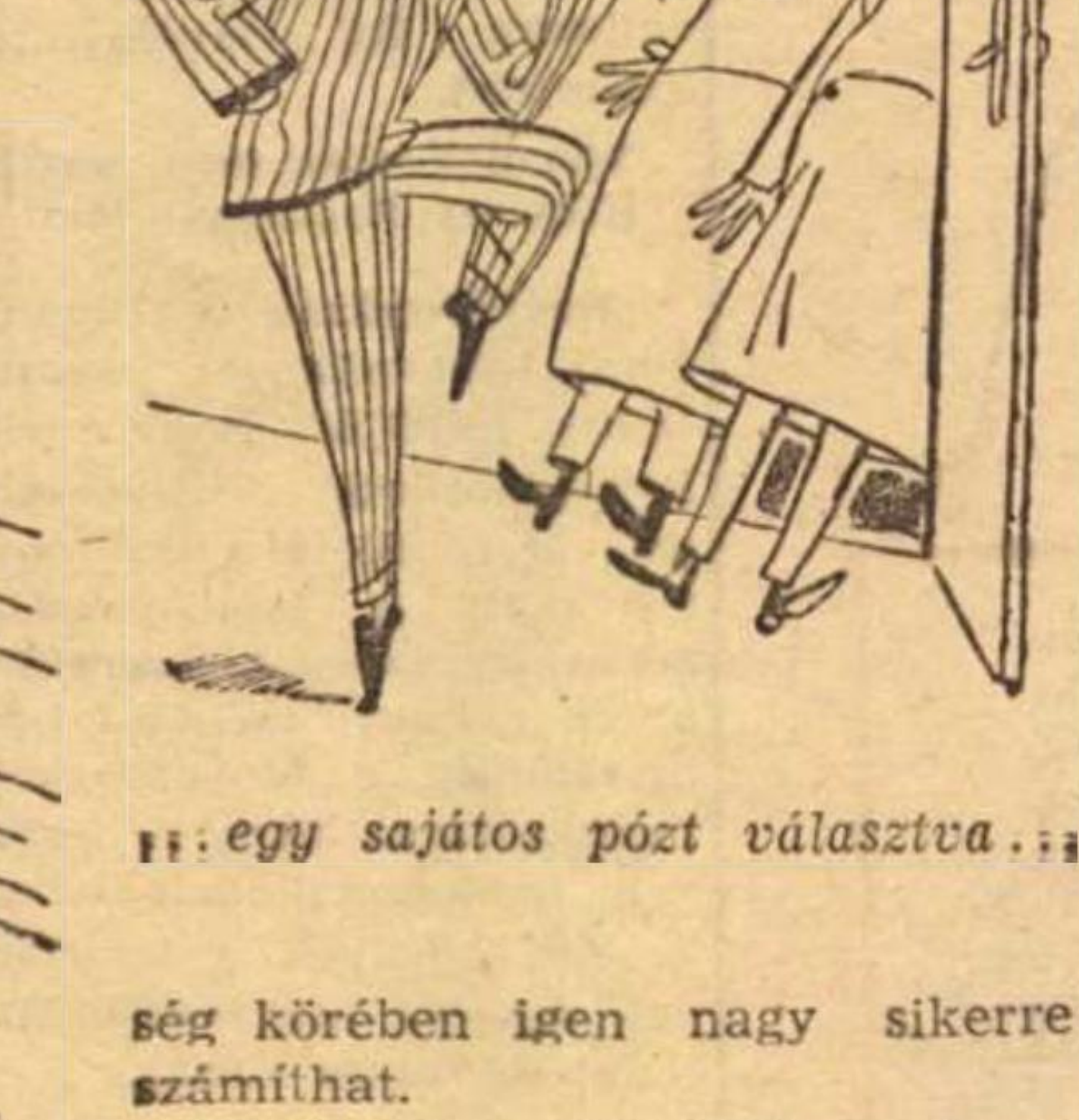

...egy sajátos pózt választva...

Közben megállapítottuk, hogy a balett mezőgazdasági műfaj: a táncos gazdák állandóan az eget kémlelték, vajon lesz-e eső, mert ettől függ a termés, vagyishogy a fellépti díjakat kifizetik-e. A Meteorológiai Intézettel kötött egyezség értelmében minden megkezdett eső egésznek számít.

A szünetben meglátogattuk a három primabalerinát: Csinády Dórát, Lakatos Gabriellát és Szarvas Janinát, valamint a nagyszerű táncművészt és koreográfust, Harangozó Gyulát. Hogy megnyerjük bizalmukat, minden tánctudásunkat összeszedve, magunk is lenge tánclépésekben közeledtünk. Sikerült is bizalmatlanságukat eloszlatnunk és Harangozó kérésünkre készségesen mesélte el, melyik volt életének legnehezebb táncfigurája. Partnere ez akalommal saját autója volt, amellyel dupla szaltót végezve betört fejjel egy zöldház előtt kötött ki. A kórházi vizsgálatnál aggódva állapították meg, hogy esetleg elvesztette egyensúlyérzékét, azután magára hagyták, hogy ezen elmélkedjék. Harangozó a félórás magányt arra használta fel, hogy egy sajátos pózt választva kipróbálja egyensúlyérzékét. Ennek viszont az lett a következménye, hogy a leskelődő ápolónő komoly elmebajra kezdett gyanakodni. Tanulság: nehéz az embereknek kedvükre tenni.

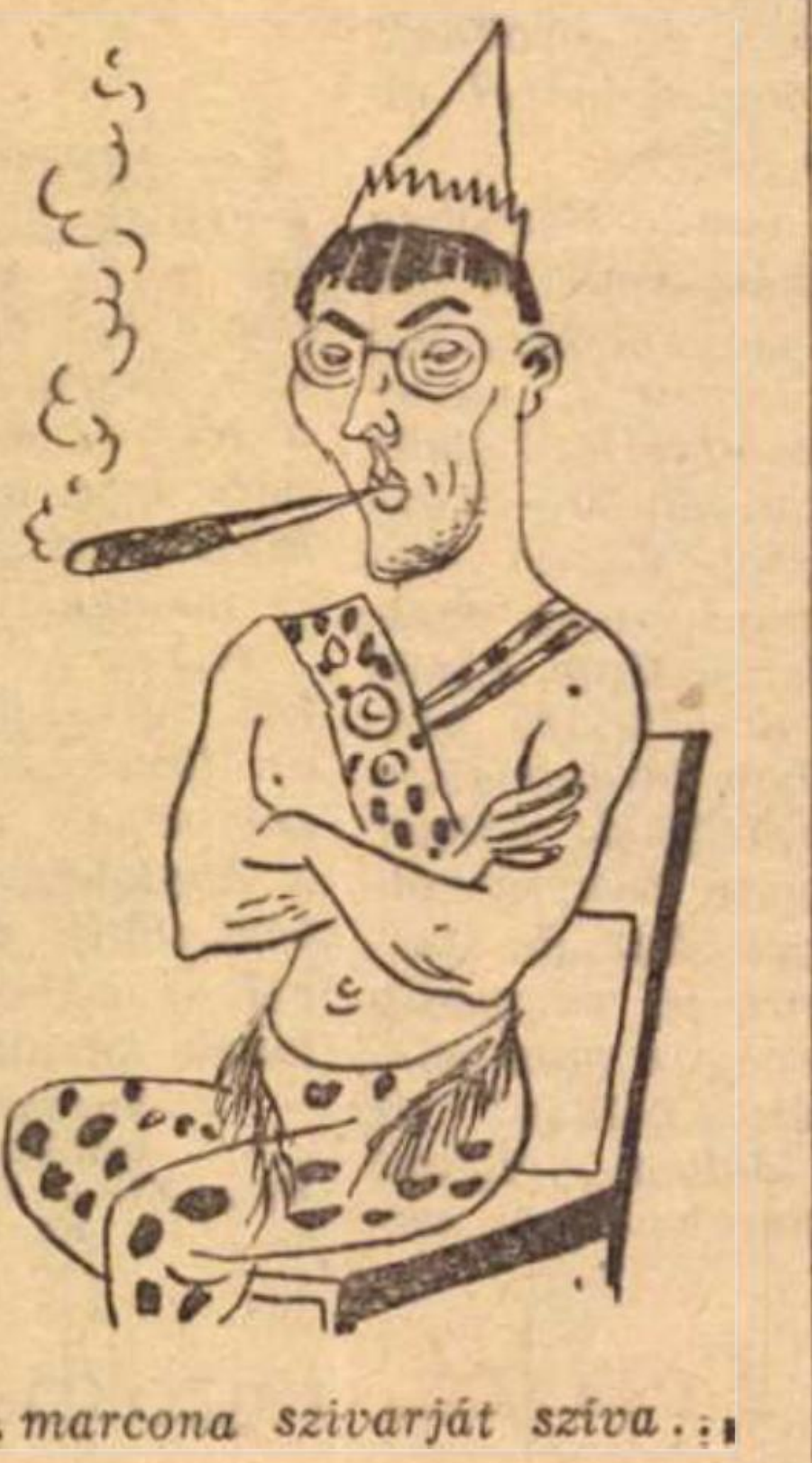

...marcona szivarját szíva...

A továbbiak során a „Romeo és Julia" javított ifjúsági kiadását láttuk: tíz perc alatt eltáncolták az egész súlyos drámát. Közben az eső is cseperegni kezdett, mire a már említett trombitás lélektani rejtéllyé lépett elő: most vette le a kalapját. Meg kell hagyni, elég szép sikert aratott, úgyszintén a kitünő Romeo és Julia is. A közönség lelkes tapssal jutalmazta, hogy a szerelmesek dacolva a tőrrel, méreggel és esővel, végülis egymásé lettek, egész kis belehalás árán.

Búcsúzóul megnéztük még a poloveci harcosokat, akik viszonylag békés nyugalommal várták jelenésüket. Egyiküket meg is örökítettük, amint marcona szivarját szíva, régmúlt csaták emlékein mereng, mikor egymaga négy ellenfelét vágta le, egy huszas erejéig.

Expedíciónk eredményeit összegezve megállapíthatjuk, hogy a jó műsornak a szél sem árt és hogy az esőnek kifejezetten jót tesz a balett.

Bánatos szövegíró

(A Rádió és a Rádióújság címére.)

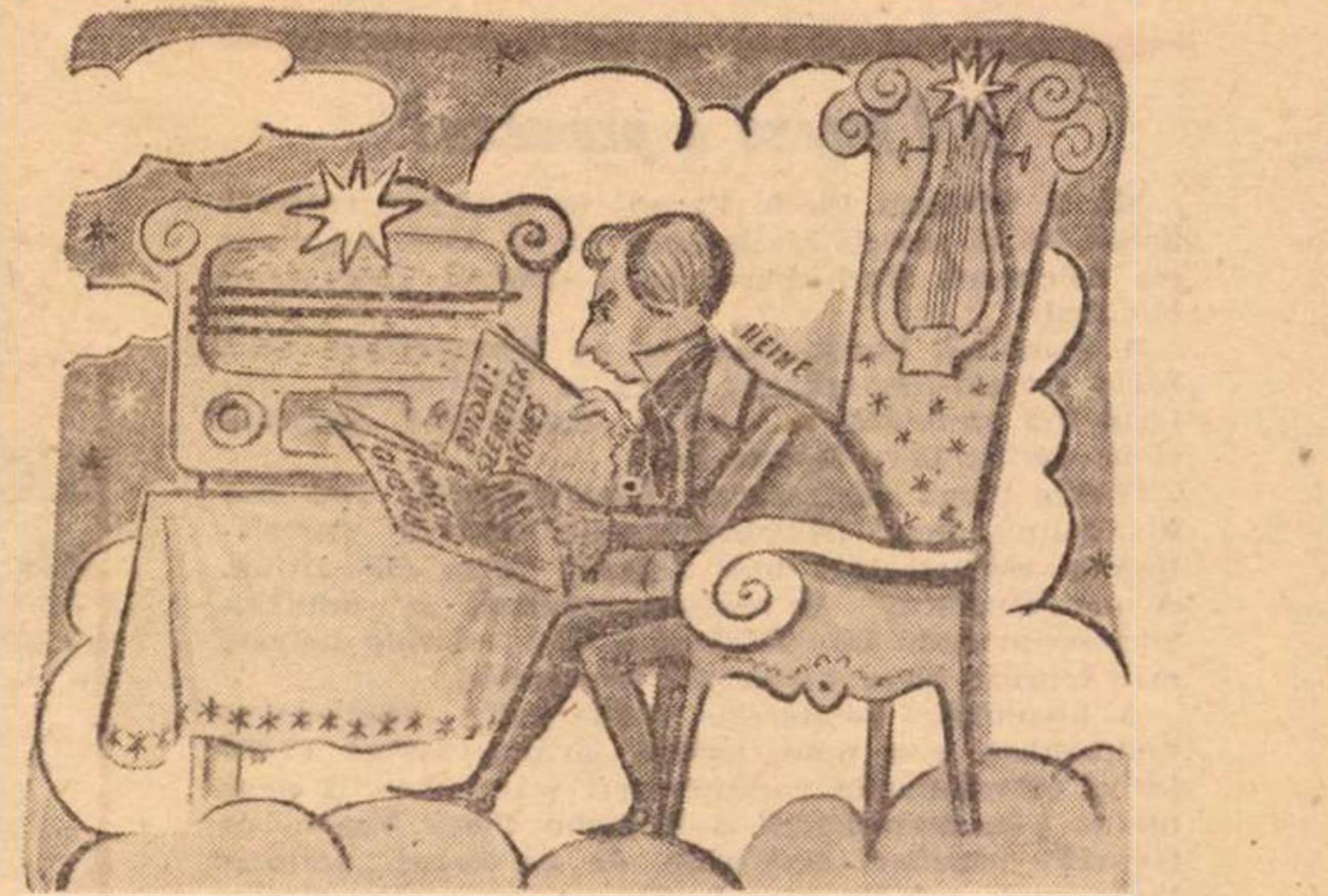

— Érdekes, mindig azt hittem, hogy ezt a verset én írtam...

Reuma és előleg

Ahány beteg, annyi gyógymód s úgy érzem, kötelességem közölni az emberiséggel azokat a sajátos észleleteket, amik reumám körül felmerültek.

A háborúból hoztam a jobblapockám alatt s az orvos azt ajánlotta, hogy ne hanyagoljam el. Mokány ember, persze, nem ad az orvosra, pláne, hogy évekig alig éreztem valamit. Ám hétfőn arra ébredek, hogy nehezen forog a nyakam. No, mondom, rosszul feküdtem. Kedden még nehezebben forog. Szerdán? Ki akarok pillantani, milyen idő lesz, hát válltól merev az egész felépítmény. Ha visszanézek, törzsben kell fordulni, de még úgy is csak ordítva megy.

Hőjj, azanyád fele se trefa. Menni azonnal a Szanatórium Egyesületbe, délután kettőtől négyig rendel a főorvos, valami besugárzás, hisztamin, iszap vagy mifene kell rá. Háromnegyed kettőkor felállok hát a kávéházi asztaltól, nagy fájdalmak közt kifizetem a szimplát és indulok. Ám karonfog barátom, a Szerzői Jogvédő Iroda tisztviselője és azt mondja:

— Ugy látszik, tele vagy pénzzel, hogy hozzánk már be se nézel. Előlegfizetés van.

Az iroda félévenként számol el a hozzá befolyt jogdíjakkal. Párforintos apró tételek, de hétről hétre gyűlnek és háromhavonként rendszerint együtt van annyi, hogy előleget lehet adni a félévi elszámolás terhére. Napok óta egy vasam sincs, derült égből villámelőleg, nincs ennél szebb természeti csoda. Időm futja, megyek hát előbb az én meredt nyakammal a Jogvédőbe.

De, persze, itt ki kell emelni a kartotékot, kiszámítani a befolyt összeget, kiállítani az utalványt, azt aláíratni az elnökséggel, majd átballagni a kis bankba, ahol bekönyvelik és kifizetik. Telik az idő, fél négy, mire felveszem. Ötszáz forint, négy százalék levonás adóra, tehát négy darab százas és egy marék tizes. No, mehetünk az orvoshoz.

Ahogy kilépek a bankból, csinos, barna kislány suhan el az orrom előtt. A betegségről megfeledkezve kapom utána a fejem... de hirtelen eszembe jut... jaj... gondolom magamban és félúton megállok. Aztán óvatosan mozgatni kezdem... semmi fájdalom. Próbálom jobbra, próbálom balra, forog, mint a zongoraszék. Tiszta makkegészség! Kell neked orvos? Nevetséges!

Peckesen rúgtatok be a különlegességi trafikba, veszek egy doboz Travelt (előleg idején Kossuthra gondolni se tud az ember), aztán a cukrászdában lenyelek két Bohém-szeletet és gyöngy az élet. Figyelem egész nap, másnap, harmadnap, a reuma meg se nyikkan. Nem is igaz, hogy volt.

Tegnap este aztán felváltom a negyedik százast, maradt is belőle, nem is...

És ma reggel, ahogy felébredek, nem forog a nyakam. Nyögve kelek, nyüglődöm, nem ízlik semmi. Nagyon oda vagyok és világos a diagnózis: Ha nem sikerül valahonnan sürgősen felvenni újabb gyógyelőleget, mehetek az orvoshoz.

Kutya egy betegség.

K. J.

A festő, aki befelé fordul

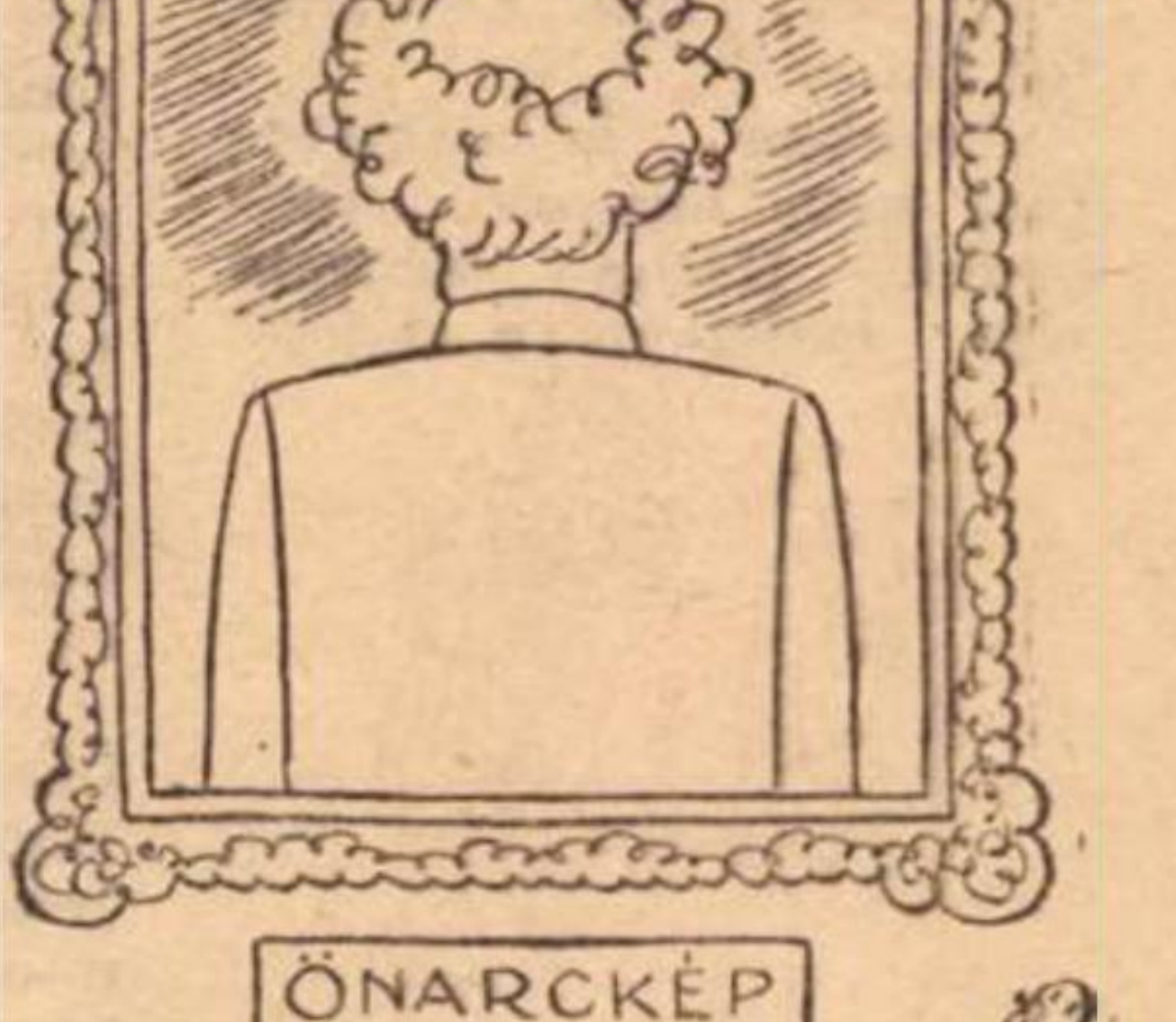

ÖNARCKÉP

A DOBOS BOSSZUJA

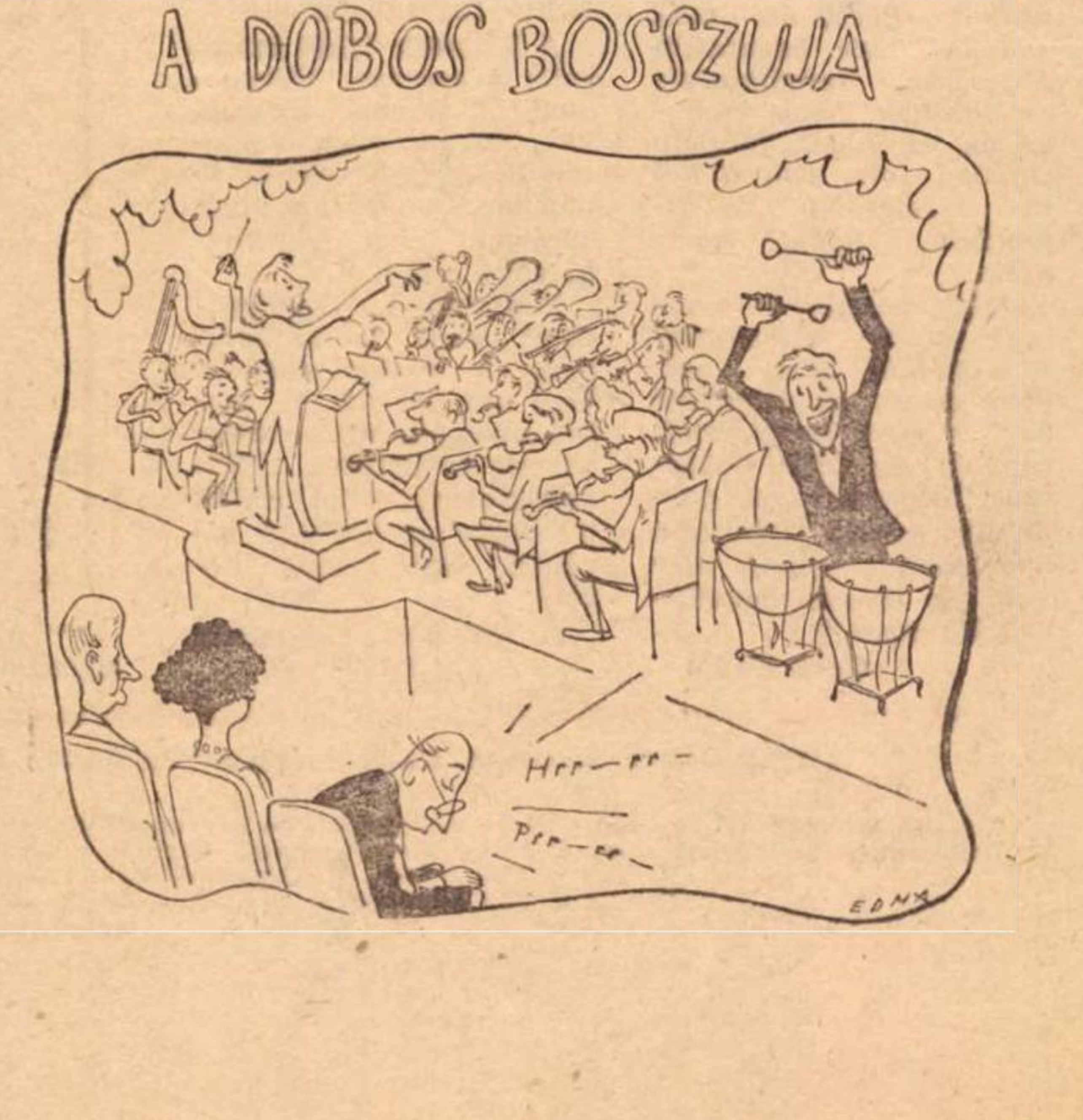
Hrr—rr—
Prr—rr—
EDNY

Le a bürokráciával!

Hol marad a prémium?

Mi, a Wilhelm Pieck Vagon- és Gépgyár vasszerkezeti külső szerelő-részlegének tagjai 1952. márciusa óta dolgozunk Kazincbarcikán, a Borsodi Vegyi Kombinátnál.

A kombinát igazgatósága ez év februárjában arra kérte szerelő-részlegünket, hogy a héttámaszú csőtartó híd szerelését az eredeti május 15-i határidő előtt: április 18-ra fejezze be.

Ötszáz tonna vasszerkezet felszereléséről volt szó. Elvállaltuk, hogy felszabadulásunk tízéves tiszteletére a csőtartóhidat már február 28-ra elkészítjük. A munkaverseny jó megszervezésével, a munkák magasszínvonalú irányításával a 28-i határidő helyett már február 20-ra befejeztük a szerelést.

A kombinát vezetősége méltányolta eredményes munkánkat, s a minisztérium jóváhagyásával 12 000 forint célprémiumot engedélyezett számunkra. A pénz május 1-én megérkezett a Wilhelm Pieck Vagon- és Gépgyár pénzügyi osztályára, de az összeg szétosztására még mindig nem került sor és a Minisztertanács által ajándékozott kazincbarcikai emlékérmet sem kaptuk meg.

Wilhelm Pieck Vagon- és Gépgyár vasszerkezeti részlegének dolgozói
Kazincbarcika

Levelek, rajzokban

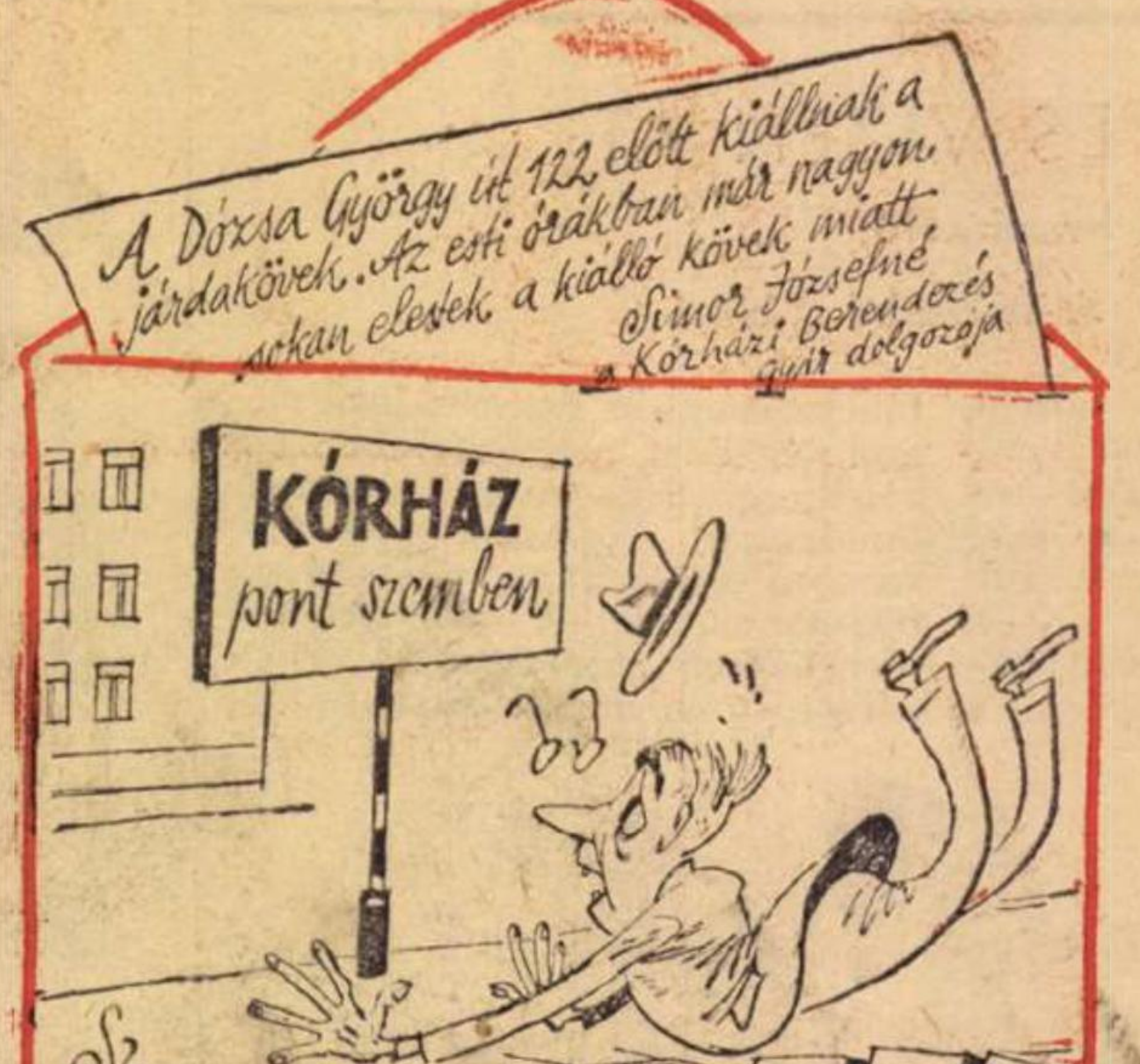
A Dózsa György út 122. előtt kiállnak a járdakövek. Az esti órákban már nagyon sokan elestek a kiálló kövek miatt.
Simor Józsefné a Kórházi Berendezés gyár dolgozója
KÓRHÁZ pont szemben
Sz

Nesze semmi, fogd meg jól!

A Budapest—Vidéki Postaigazgatóság terv- és munkaügyi csoportja havonta körleveleket küld a postahivatalokba, amelyekben közli, hogy az illető postahivatal menynyi jutalomban részesül. Ez rendben is van, de a csoport akkor is küld értesítést a postahivataloknak, ha pénzjutalom nem áll a házhoz. Ilyenkor így írnak: „Értesítem, hogy az igazgatóság vezetője havi teljesítményének figyelembevétele alapján a hivatal részére jutalmat nem engedélyezett." A körlevél így részletezi az összeg szétosztását: „A fenti összegből 0 Ft a hivatalvezetőt illeti meg, 0 Ft-ot a hivatal vezetője... a hó folyamán legjobb teljesítményt nyújtó dolgozók között ossza szét."

Nem elég tehát az, hogy figyelmeztetik a postahivatalt: nem részesülhet jutalomban, hanem még arról is értesítik, hogy a semmit hogyan ossza fel.

Felhívjuk a levélformula szövegezőjének figyelmét arra, hogy ötletéért elismerésben nem részesül. Ezért a jutalmul nem kapott 0 forint 0 fillért nem kell beosztottjai között felosztani...

Sulyok Tibor
Székesfehérvár,
Fejér Megyei Néplap

* * *

Ki a figyelmes?

— Úgy hallottam, hogy az Országos Takarékpénztár értesíti a kölcsönhúzások nyerteseit — állítottam be az elmúlt év októberében az egyik Lenin körúti OTP fiókba.

— Valóban — válaszolta egy szimpatikus fiatalember a pénztárban. — Vásárolni tetszik minden kötvényhez egy levelezőlapot, ki tetszik tölteni, be tetszik adni és a többi az illetékes fiókunk dolga.

Vásároltam tehát 50 fillérjével 50 darab nyomtatványt, kitetszettem tölteni, másnap betetszettem adni és várni tetszettem a szombati húzást. A következő nap hajnali fél nyolckor éppen a százezer forintról álmodtam, amikor csengetés riasztott fel. Úgy látszik, az OTP megbízottjai személyesen jönnek — gondoltam. — Sajnos, csak a szomszédok kérték el a vasalót. Talán holnap... Másnap, harmadnap hiába tetszettem várni. A negyedik nap összeszedtem az újságokat. Kiderült, hogy 800 forintot nyertünk. Felvettük és elköltöttük.

Azonban lelkiismeretem nem hagyott nyugodni. Hátha mégsem volt szabályos a dolog?

Hátha nem is nyertünk! Hiszen az OTP nem értesített. Pedig ők csak tudnák! Este bementem hozzájuk, sajnálkoztak és közölték, hogy kivizsgálják az ügyet. Másnap valóban ott volt a két kis levelezőlap az ajtónkban, hogy nyertünk...

Azóta kétszer is nyertünk minden külön értesítés nélkül. Most már nem értem rá értesíteni őket, s ezért nyugtalan is vagyok. Az OTP fiókjában bizonyára azt gondolják rólam: „Micsoda figyelmetlen ember, már nem is értesít bennünket, ha nyer."

Gerő Gyula

Az Ó-utca rémei

Az Ó utcai lakosok nevében írok... Nem bírjuk tovább...

Itt, az Ó utca és a Hajós utca sarkán nap mint nap összegyűlnek a környék motorkerékpárosai és kéretlenül motoros-bemutatót tartanak. „Nem adlak másnak..." és más elmés feliratot viselő motorkerékpárok száguldoznak eszeveszetten ide-oda az utcában és ilyenkor idegölő recsegés-ropogás, dübörgés hallatszik. A lakásokban lezárt redőnyök mellett is alig halljuk egymás hangját. A motorosok között van egy fiatalember, aki kétütemű motorral — amely olyan dübörgést csinál, mint két nehézbombázó — lobogó ingujjban cikázik ide-oda, s különféle mutatványokkal akar bennünket elkápráztatni. Néha elengedi a kormányt, máskor a csomagtartóra ül és pont az Ó utcában akar új rekordot javítani.

Vannak, akik szidják őket, más lakók könyörögnek nekik, hogy menjenek máshová. De hiába minden könyörgés, szitkozódás, a motorosok kérlelhetetlenek és a fülsiketítő zaj tovább tart.

A környék lakói is szeretik a sportot. Véleményük: akinek motorja van, motorozzon végkimerülésig, de ne az Ó utcában, mert az utcát mégsem lehet versenypályává tenni.

Tudtunkkal csendrendelet van! És ez érvényes a motorosokra is. Meg kell fékezni a motor artistáit, akik eszeveszett robogással, földrengésszerű zajjal róják a köröket a keskeny utcában. Intézkedést kérünk.

Az Ó utca elcsigázott lakói

Állatvilág Zuglóban

Alig egynéhány évvel ezelőtt még irigyelt emberek voltunk mi, zuglóiak. Irigyelték tőlünk a jó levegőt, a virágoskertet, az 1945-ben ültetett, de már lombos akácfákat, a csendet és a koratavaszi napozást. Vendégeink minden alkalommal azzal búcsúztak el tőlünk: „Hej, ha én is Zuglóban lakhatnék!" De ez már a múlté. Ma már csak a napsugár van meg és imitt-amott a lombos fák, de a csendet és a jó levegőt felemésztette az egyre szaporodó állatállomány. A magam részéről csak az Erzsébet királyné út 72. számú ház állatállományáról szeretnék beszámolni, azoknak a tanácsbeli dolgozóknak, akiknek engedélyével eljutottunk idáig.

Két istállóféleségben kilenc tehén, egy ló és ki tudja mennyi házinyúl van! Ezt követi az udvar teljes hosszában lévő ólakban meghúzódó 60—70 kisebb-nagyobb disznó, malac, valamint ezek melléktermékei: a légy, a patkány és a velejáró bűz. Az udvarban darálómalom is van, amelynek idegettépő zsongása nemcsak álmatlanságot okoz, de szállítja a port is, mégpedig mindig más és más porféleségeket: például az utóbbi időben folyami kagylót darál. Hogy miért, azt csak ő tudja, meg a XIV. kerületi tanács! Persze, ez még mindig nem elég a boldogsághoz, mert a szekérforgalom az udvaron sokszor nagyobb, mint kint az utcán. Van ott asztalosműhely, ócskavasraktár és vagy öt-hat kupac bontási törmelék. Található ott még gödör, trágyadomb és sok szemét is.

Az „állatbarátok" azzal érvelnek, hogy ők a KIK-től bérlik az istállót, tehát a ház lakói hallgassanak. Egyébként nemcsak a ház és a környék, hanem még a VII. kerületi Majakovszkij utca lakói is tartanak itt disznót.

A ház és a környék lakói elkeseredetten kérik az illetékesektől, hogy teremtsenek végre rendet a Zuglóban egyre terjedő spekulatív állattartás körül és adják vissza Zuglónak kertváros jellegét.

Varsányi Béla,
autóbuszkalauz
Bp., XIV., Erzsébet királyné út 72.

Levelek, rajzokban

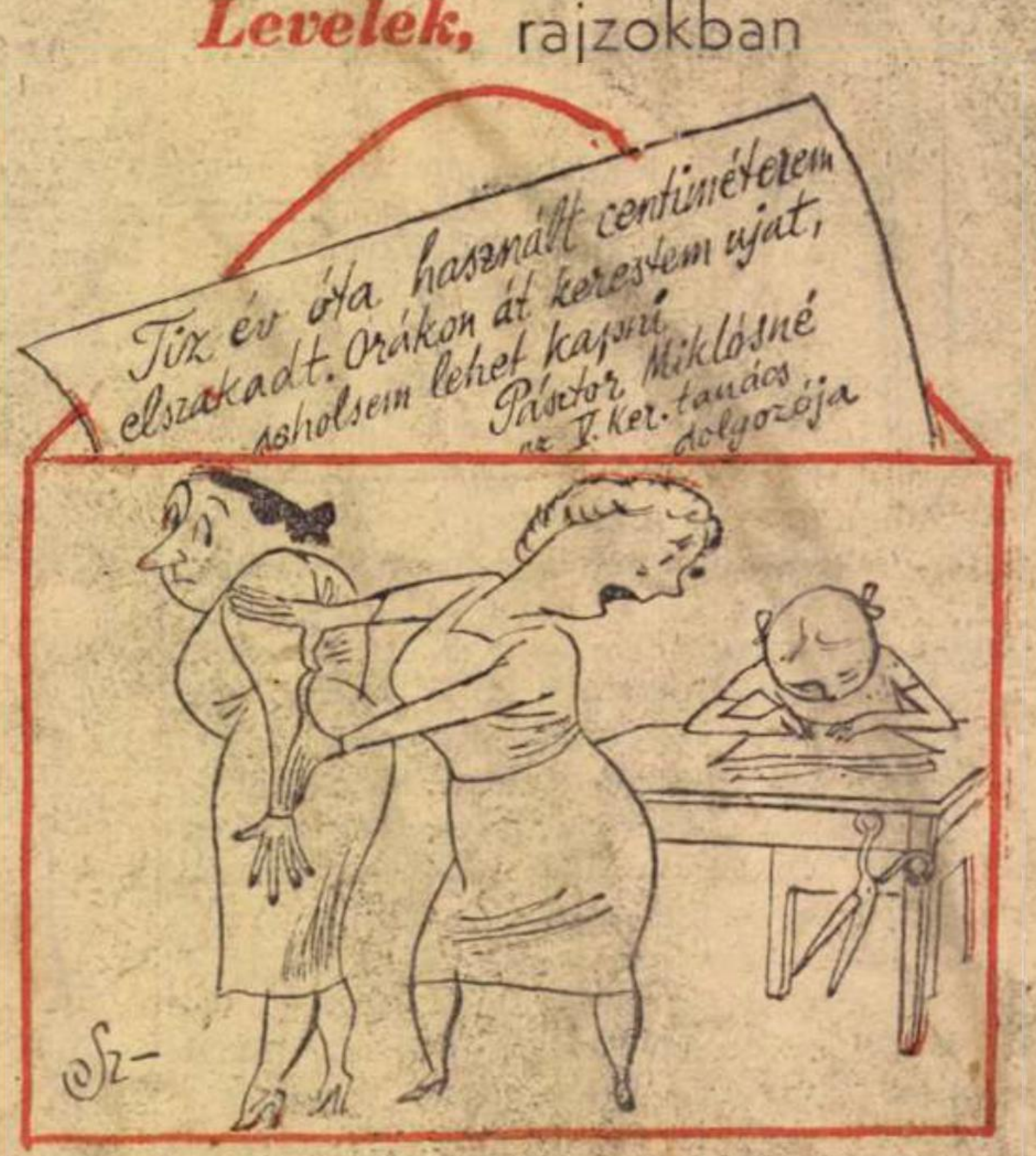
Tíz év óta használt centiméterem elszakadt. Órákon át kerestem újat, sehol sem lehet kapni.
Pásztor Miklósné az V. ker. tanács dolgozója
Sz

— A szoknya hossza hét arasz, mellbőség 5 arasz, ujjaszélesség másfél arasz...

A LENKER figyelmébe

Kórházunk még 1954 decemberében ötven kiló felmosóruhát rendelt a budapesti LENKER Vállalattól. A LENKER nem siette el a dolgot mert csak 1955 áprilisában igazolta vissza a rendelésünket és annak teljesítését a LENKER közületi bolthoz tette át. 1955 április 11-én külön kértük a LENKER közületi bolttól a szállítást és közöltük inkasszószámunkat. Hét nappal később a közületi bolt közölte, hogy az anyagot csupán azért nem szállítja, — mert inkasszó-számunkat nem tudják. Úgy gondoltuk, talán valahol elkallódott előző levelünk, ezért ismét közöltük inkasszó-számunkat. Aztán sokáig vártunk türelmesen, egészen május 13-ig. Ekkor újra kértük, hogy küldjék már a felmosóruhát. Nem küldték... Június 9-én sürgettük a szállítást. Később telefonon is érdeklődtünk... Megígérték, hogy „azonnal" szállítják. Mondanunk sem kell, hogy még mindig nem küldték el a megrendelt árut.

Felháborító a LENKER csigalassúságú szállítása, különösen akkor, ha figyelembe vesszük, hogy kórházról van szó, ahol a tisztaság elemi követelmény és a felmosóruha egyik legfontosabb tisztítóeszközünk.

Bordás Péter,
a Hajdú-Bihar megyei Tanács Kórházának gazd. vezetője.

Ludas Matyi elintézte

„A csalapusztaiak problémája" című panasz ügyében intézkedtem, hogy szereljenek fel levélgyűjtő-szekrényt.

Wurm Ferenc oszt. vez.
Közl. és Postaügyi Min.

„Neonfényűzés a 2-esen" című közleménnyel kapcsolatban közöljük, hogy a villamoskocsikra kísérletképpen szereltük fel a neonfénycsöveket. A fémkapaszkodókat azért kellett leszereltetnünk, nehogy menetközben összetörjék a fénycsöveket. Intézkedtünk, hogy a leszerelt fémkapaszkodók közül azokat, amelyek a fénycsövek épségét nem veszélyeztetik, szereljék vissza.

Nagy István vezérigazgató
Főv. Villamos Vasút

Kedves Ludas! Köszönöm segítségedet! A XX. kerületi Ingatlankezelő Vállalat a mennyezetjavítási munkát elvégezte.

Tóth József
Bp. XX., Ditró u. 3.

Vizet a Hámán Kató-u'ca 88-ba!

Eljött a nyár, s így újra nincs víz a Hámán Kató utca 88-ban. Tévedés ne essék, ez a hatalmas, ötemeletes épület nem a sivatagban áll, hanem a főváros egyik legforgalmasabb pontján. Két villanymotornak kellene a felső emeletekre felnyomni a vizet, de a motorok gyakran elromlanak. Úgy látszik, jól ismerik a naptárt, vagy méginkább az időjárást, mert minden nyáron ahogy beáll a meleg, következetesen csütörtököt mondanak. És ez így megy vagy tíz éve, a nyárral együtt beköszönt a vízhiány is. Néha, amikor a környéken csökken a vízfogyasztás, motor nélkül is feljön a víz az emeletekre. Ilyenkor kilessük a kedvező pillanatot és megtöltünk minden megtölthetőt vízzel, — mert ki tudja, mikor csurog újra víz a csapból. Baj van a fürdőszobával is... Ugyanis fürdés közben gyakran megszűnik a vízszolgáltatás és ilyenkor a kályha kiég.

Kedves Ludas, kérd meg a IX. kerületi Ingatlankezelő Vállalatot, hogy minél rövidebb időn belül javítsa meg a motorokat!

Juszt János
Bp., IX., Hámán K. u. 88.

Megcsúszott a csavarhúzó...

Miskolcon, a Széchenyi utcai OFOTÉRT-üzletbe vittem el patentkeretes, dioptriás napszemüvegemet, mert az üveg kotyogott a keretben. A fiatalember, aki kiszolgált, meghallgatott, majd eltűnt a műhelyben a szemüveggel. Pár perc múlva visszatért, azzal, hogy sajnos, a csavarhúzó megcsúszott és az üveg négy darabra tört. Ha másikat akarok, — világosított fel a fiatalember — akkor 21,60 forintot kell fizetnem, mert használt tárgyakért nem vállalnak felelősséget.

Miért kell nekem megfizetnem azt az üveget, amelyet az OFOTÉRT tört el? Azért, mert használt volt az üveg? Azt hiszem, hogy a vadonatúj üveget is eltöri a megcsúszott csavarhúzó.

Zsigmond Jánosné,
Miskolc, Zöldfa u. 47. I. 3.

LUDAS MATYI Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TÖNCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál.
Budapest, V., József nádor tér 1. távb. 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.